॥ श्रीः ॥

॥ श्रीदेशिकाष्टकम् ॥

ஸ்ரீ தேசிகாஷ்டகம்

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வியாக்யானத்துடனும்
ஸ்ரீ சங்கரவிஜய கதையுடனும்
கூடியது.

கிருஷ்ணராஜபுரம்
ஸ்ரீ சங்கர தீக்ஷிதரால்
இயற்றப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீ சங்கரகுருகுலம்
ஸ்ரீ வெங்கடராம சாஸ்திரிகள்
எழுதிய
தமிழ் அநுவாதத்துடன் கூடியது.

1955 விலை ரூ. 1—8—0

॥ श्रीः ॥

SRI DESIKASHTAKAM

॥ श्रीदेशिकाष्टकम् ॥

सव्याख्यम् भूमिकासहितम् ।

श्रीशंकरविजयकथासयुतम् ।

कृष्णराजपुरम् श्रीशंकरदीक्षितैः प्रणीतम् ।

महादानपुरं श्रीभाष्यस्वामिभिरनुगृहीत

भूमिकासंयुतम् ।

with a Foreword by

R. KRISHNASWAMI AIYAR, M. A., B. L.,

Translated into Tamil by

K. S. VENKATARAMA SASTRIGAL

Sri Sankaragurukulam,

Srirangam.

SRI VANI VILAS PRESS,

SRIRANGAM.

1955

Price Re. 1-8-0

விஞ்ஞாபனம்

ஆஸ்திக மஹாசயர்களே,

உலக முன்னேற்றத்திற்கு ஸ்ரீ ஸத்குரு கிருபையே மூலகாரணமென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. தேசிகாஷ்டகம் என்னும் இந்நூல் ஸ்ரீ ஸத்குரு கிருபையின் அழகிய வடிவமேயாகுமென இதைப்படிக்கப் படிக்க யாவரும் தானாகவே உணரக்கூடும். ஆகவே இந்நூல் உலகத்தின் பாக்யப் பெருக்கால் வெளிவந்ததென்றே கருதவேண்டும். அதனால் உலகமுன்னேற்றத்திற்காக முன்வந்த உங்கள் அதீனமேதான் இந்நூலின் முன்னேற்றமுமென்பது உரைக்காமலே உணரக்கூடும். அதுகொண்டு இந்நூலை அடிமுதல் நுனிவரையில் நன்கு படித்து ஸாராஸாரத்தை நன்கு பரிசீலனம் பண்ணி இதன் முன்னேற்றத்திற்கான உபாயத்தை ஆலோசித்து தாங்கள் கையாள்வதுடன் எனக்கும் தெரிவிக்கக் கோருகிறேன்.

ஆசிரியர்.

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजक-

श्रीसच्चिदानन्दतीर्थस्वामिभिः प्रणीता ।

॥ भूमिका ॥

अयि मान्याः ! समृद्धसौजन्याः ! पण्डितमूर्धन्याः ! इह खलु महता पुण्यपुंजेन, महीयसा तपःपरिपाकेन, बंहीयसा भगवत्कृपातिशयेन च भारतभूपरिसरे लब्धजनुषां वैदिकवर्त्मजुषां, विशेषतश्च अद्वैतिकुले प्राप्तवपुषां समेषामस्माकं अवश्यकर्तव्यमिदं अवसरप्राप्तं च कर्म; यत्किल परमोपकारिणां श्रीभगवत्पादानां निरन्तरस्मरणपूर्वकं तत्प्रणीतभाष्यग्रन्थानां असकृत् परिशीलनेन अनुदिनमनुसवनमनुक्षणमपि भाष्यार्थानुसन्धानेनैव कालयापनं नाम ॥

तत्र अनधिकारिणां तु तत्प्रणीतप्रकरणग्रन्थव्यासंगेन, तत्राप्यशक्तानां शिवविष्ण्वादिमूर्तिपारम्यवर्णनपरस्तोत्रजातपठनेन, तत्राप्यक्षमाणां भजगोविन्दादिगीतावलीगानेन वा, प्रत्यहं भगवत्पादानां सकृद्वा स्मरणमनिवार्यमतिश्रेयस्करं च कार्यमिति न खल्विदमविदितमावेदनीयम् । तदभावे तु सर्वथा वयं कृतघ्ना एव नूनं भवेम ॥

भगवत्पादप्रणीतदेवतास्तोत्रपाठवदेव भगवत्पादविषयकस्तोत्रपाठोऽपि सर्वाभ्युदयनिःश्रेयसकारणतां प्रतिपद्यते इत्यत्रापि नास्ति विप्रतिपत्तिः । तत्रापि तदीयावतारादिसमग्रचरितसंग्राहकस्तोत्रपठनस्य तु वैशिष्ट्यं अवचनसिद्धमेव ॥

प्रकृते च अखण्डकावेरजातटविराजमानकृष्णरायपुरवास्तव्यैः आहिताग्निप्रवरैः श्रीशंकरदीक्षितेन्द्रैः शृंगगिरिश्रीजगद्गुरूणां स्वप्नसन्निहितानां सकरुणया प्रेरणया आज्ञया वा देशिकाष्टकमिदं निरमायि ।

बह्वर्थसंग्राहकाणां पद्यानामेषां माधुर्यादिगुणगरिमा अन्यादृश एवेति सुधीजनाः स्वयमेव अनुभवितुं प्रभवन्तीति नात्र विषये वयं लेखनीं प्रसारयामः ।

देशिकाष्टकस्यास्य परमगंभीरत्वादेव तदर्थाविष्करणाय तत्प्रणीतव्याख्यापि मूलेन साकं समयोजि ।

सर्वथाऽयं ग्रन्थः भगवत्पादभक्तस्य एकैकस्यापि गृहे गृहे सांनिध्यं प्राप्नुयादिति सुदृढं विश्वसिमः ।

आशास्महे च प्रकृतग्रन्थपठनेन भगवत्पादीयाः सर्वे सफलीकृतपुण्यजन्मानो भूयासुरिति सर्वतः शिवम् ॥

मन्मथवत्सरीय
आश्वयुजकृष्णत्रयोदश्याम् ।

श्री भाष्यस्वामी
मोकाम् — महादानपुरम् ।

FOREWORD.

I deem it a great honour and privilege to write a short Foreword to the DESIKASHTAKA of Brahmasri SANKARA DIKSHITAR of Krishnarajapuram. I have known him from his student days at Kaladi. His unostentatious and deeply religious life in the midst of the stress of modern conditions is proof positive of what intense faith in God and in his divine commands can do even in these days of exceptionally adverse circumstances. It is no matter for surprise therefore that he has always had in abundance the gracious blessings of His Holiness the late Acharya of Sringeri.

Brahmasri Dikshitar was ever content with his daily duties as an Agnihotri and would not care even to expound the Vedanta for he was too shy to pose as a teacher to anybody. It was really a surprise to him when, during the early hours of a morning on his way to the river for bathing, some words kept ringing in his ears and vibrating in his tongue and, before he returned from the river, he found some eight slokas ready made for him and his bewilderment was no less than that of Valmiki on the banks of Tamasa

when his sorrow found expression and shape in the form of a verse the primary fountain of the immortal Srimad Ramayana. He wrote the verses down and found in them summary ot the life of Sri Sankaracharya. The more and more he contemplated upon them, the more and more flashed upon him the significances of each word. As he claimed no originality for this composition and believed them to be God-sent for the benefit of the world, he immediately had them printed in the form of a small pamphlet adding a Tamil translation thereto.

As the language of the slokas is somewhat stiff, an explanatory commentary was deemed necessary, particularly correlating the ideas here with the incidents in Sankara Dig Vijaya. The result is the present publication. Brahmasri K S. Venkatarama Sastrigal of Sri Sankara Gurukulam, Srirangam, has been kind enough to include here a rough but fairly full paraphrase of the commentary in Tamil for the benefit of those unacquainted with Sanskrit. Apart from the depths of meaning which the slokas disclose when read intensively, the mere repetition of the slokas by themselves daily, even without knowing their meanings, is bound to be of great spiritual benefit.

Brahmasri Dikshitar has prefixed to this publication an introduction quite characteristic of his method of exposition and I think it proper to reproduce here a few of the thoughts contained there. The world in general (and our body in particular) is really a prison where we have to undergo not only punishment for past misdeeds but also to undergo training and correction to save us from future misdeeds. The prison is not intended as a permanent residence; the ultimate aim of the prisoner ought to be to walk out of it pure and free. Hard work may be the lot of criminals and some amenities may be given to civil debtors but both of them are only prisoners. When we are in it, we must try our best to earn the good grace of the authorities, conform to the rules and discipline of the institution and merit by our conduct an early release from it. It may be compared aslo to a hospital where we are housed for the time as inpatients. We must abide by the instructions of the doctor, conform to his diet regulations, accept his medicines sweet or bitter as they may be, and get cured as early as possible so that we may walk out of the hospital healthy and care-free. Similarly we must conform to the dictates of God, the superintendent

of the worlds and the doctor par excellence, and by implicit obedience to Him earn His graces and His certificate of discharge. It is not always that the prisoners or the patients have direct contact with the head of the institution but it must be remembered that the warders or the nurses attend on them not on their own initiative but only on the instructions of and on the authority of that head. Similarly with those of us who are unable to have contact with God direct, His representatives the Acharyas listen and attend to our needs and help us towards an early discharge. Our faith in them must be equally sincere and deep-seated. It is our earnest hope that a perusal of this short but inspired Stotra will infuse and strengthen such faith in its readers.

R. Krishnaswami Aiyar,

27—5—'55 **Retired Advocate, Tirunelveli.**

॥ श्रीमहागणपतये नमः ॥

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ भूमिका ॥

गुरवे सर्वलोकानां भिषजे भवरोगिणाम् ।
निधये सर्वविद्यानां दक्षिणामूर्तये नमः ॥
गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः ।
गुरुः साक्षात्परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

अयि भो आस्तिकमहाशयाः! इह खलु लोके वयं सार्वदिकमभयं सुखं च प्रार्थयन्तस्तदर्थं प्रयतामहे! न च प्रयत्नफलं प्राप्नुमः ; न वा प्रयत्नात् विरमामः ; न च कंचिदपि पुरुषं सर्वथा दुःखरहितं भयरहितं वा पश्यामः । किमत्र कारणमिति विचार्यमाणे सति, 'प्रपञ्चे सर्वमपि वस्तुजातं सर्वत्र सर्वदा येन केन प्रकारेण दुःखभयान्यतरपर्यवसायिव्यवहारोपयोग्येव वर्तते' इति निश्चितं भवति । तथाहि — यद्वस्तु यस्मिन्काले सुखसाधनं भाति तदेव कालान्तरे दुःखसाधनं भवति । यथा शीतोष्णादि । तत्कालेऽपि तद्वस्तु देशान्तरे दुःखसाधनम् । यथा तदेव शीतोष्णादि । तत्काले तद्देशेऽपि च प्रकारभेदेन दुःखसाधनम्; तद्यथा — धनकनकादिकं भोगकीर्त्यादिसाधनत्वेन सुखं, रक्षणीयत्वेन आर्जनीयत्वादिना च दुःखं च प्रयच्छति । एवमेव भयसाधनत्वमपि वस्तु-

ज्ञानस्य वर्तते । तद्यथा — 'अतिस्नेहः पापशङ्की' इति न्यायेन यत् अतिप्रेमास्पदं तत् अपायभीजनकम् । 'अतिद्वेषो द्रोहशंकी' इति न्यायेन यत् अतिद्वेषास्पदम्, तत् द्रोहभीजनकम् । यत् तटस्थं तदपि कालान्तरे एतदन्यतरान्तःपाति भवितुमर्हति । एतदुभयमपि कदाचित् तटस्थं भवितुमर्हति । अतः किं वस्तु कदा केन प्रकारेण प्रेयो, द्वेष्यं वा, तटस्थं वा भवेदिति अनिश्चितम् । अतस्सिद्धं भयसाधनत्वं वस्तुज्ञानस्य ॥

तथा वस्तूनां सुखसाधनत्वमपि अनियतम् । तद्यथा— प्रियस्य लाभः सुखाय, अप्रियस्य लाभो दुःखाय । प्रियाप्रिये च अनियते । अतश्च सिद्धं सर्वमपि वस्तुज्ञानं पूर्वोक्तरीत्या दुःखभयान्यतरपर्यवसायित्व्यवहारोपयोग्येवेति । एतेन इहलोकवासः कारागृहवासतुल्य इति प्रतीयते । यतः तत्रत्यनियमनिर्बन्धादिकं सर्वमपि दुःखभयान्यतरोत्पादकमेव विवेकिनाम् । इहापि तथैवेत्युपपादितम् ॥

किंच कृतापराधानां तदपराधफलानुभवाय 'इतः परमत्र यथा न प्रविशेम तथा वर्तितव्यं' इति बुद्ध्युत्पादनाय च यथा कारागृहे प्रवेशनं, तथैव इहलोके अस्माकं मनुष्यादिजन्मरूपेण प्रवेशनमपि, पूर्वकृतसुकृतदुष्कृतकर्मणां फलानुभवाय 'इतः परमिहलोके जन्मादिकं यथा न प्राप्नुयाम, तथा शास्त्रीयसाधुमार्गावलम्बनेन वर्तितव्यं' इति बुद्ध्युत्पादनाय च । यद्यपि गर्भस्थदशायामस्माकमेतादृशी बुद्धिः संजातैव ; परन्तु भूस्पर्शनानन्तरं मायाप्रभावात् नानुवर्तते । अतोऽपि कारागृहवासतुल्यत्वं इहलोकवासस्य ॥

तथा अस्मदनुभवेनापि सर्वो व्यवहारः तादृशबुद्ध्युत्पादनार्थैवेति प्रतीयते । तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते । तद्यथा—पदे पदे प्रयत्नानां वैफल्यं, तेन च प्रवृत्तौ मन्दता, निर्वेदश्च जायते । तदात्व एवाकस्मादपूर्ववस्त्वन्तरप्राप्तौ सत्यां महान्हर्षः, तत्र अनुरागातिशयश्च भवतः । तादृशवस्तु साध्यकार्यकलापविषयकसङ्कल्पपरंपरा च वर्धते । न च पूर्णो भवति मनोरथः । वस्तु च तत् अकस्मादपैति । तेन च भवति महान्विषादः, निर्वेदातिशयश्च । इतः परं किमपि न कर्तव्यं, किमस्ति लोके, यथाकथंचित् कालो यातु इत्येवमादयः कति कति अनुभवाः कैर्वा नानुभूयन्ते? एवमनुभवेऽपि न विरज्यामहे, परन्तु तत्रैव रज्यामहे । अहो! मायावैचित्र्यम् ॥

एतेन एवं प्रतीयते — यथा लोके केचन जनाः गृहागतान् स्वयमेव प्रस्थानोन्मुखान् विधातुं तदीयेच्छाप्रातिकूल्याचरणेन अरुचिमुत्पादयन्ति, तथा लोकव्यवहारं सर्वमपि अस्मदिच्छाप्रातिकूल्येन प्रवर्तयन् परमेश्वरः 'कदा नु कथं नु अयमितो विरज्य मामभिगन्तुं व्यवस्येत्' इति कृपया प्रतीक्षत इव इति । अत एवाऽऽह भगवान् —

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥

वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ताः भजन्ते मां दृढव्रताः ॥ इति ॥

भगवान्भर्तृहरिरपि एतादृशभगवदभिप्रायं उपोद्बलयतीव-

भोगे रोगभयं कुले च्युतिभयं वित्ते नृपालाद्भयं
मानें दैन्यभयं बले रिपुभयं रूपे जराया भयम् ।
शास्त्रे वादिभयं गुणे खलभयं काये कृतान्ताद्भयं
सर्वं वस्तु भयान्वितं भुवि नृणां वैराग्यमेवाभयम् ॥

ननु विचित्रभोगादिमत्त्वात् इहलोकवासस्य, कारागृहवासतुल्यत्वं कथमिति न शङ्कनीयम् । कारागृहस्य द्वैविध्यात् । तथाहि— तत्र एकं चौर्यादिप्रयुक्तं बहुदुःखजनकं क्रूरं च । अपरं तु धनादिप्रत्यर्पणाशक्त्यादिप्रयुक्तं सौम्यं च । सौम्यभूते तत्र तत्तद्विभवानुसारेण विचित्रोपचारभोगादितारतम्यमपि वर्तत एव । लोके अतिदुःखिनोपि प्राणिनः दृश्यन्त एव । अतः कारागृहवासतुल्यत्वं नापैति ॥

किञ्च यथा कारागृहद्वयमपि मानिनां विवेकिनां च भीषकमेव

भवति दुःखजनकं च । अत एव केचन विवेकिनः 'यदि ऋणं न दास्यसि, तर्हि कारागृहं प्रवेशयामि' इत्युत्तमर्णोक्तिमात्रेण कम्पिताः सन्तः प्रत्यर्पणाय त्वरन्ते । तथा इहलोकवासोऽपि विशुद्धान्तःकरणानां महापुरुषाणां भीतिदुःखजनक एव भवति । अत एव इतो विरज्यमाना दृश्यन्ते केचन महापुरुषाः ॥

'केचन प्रमत्ताः सर्वत्र वासतौल्यं मन्यमानाः यत्किञ्चित् कृत्वा कारागृहेऽपि कुतूहलिनो भवन्ति' इति कृत्वा तानुदाहृत्य न वर्णितव्यम् । एवं सति इहलोके सार्वदिकमभयं सुखं च यदस्मदभिलषितं तत् कथं लब्धुं शक्यम्? को नाम विवेकी कारागृहे सुखमभयं च प्राप्नोति, अभिलषति वा? न च तावन्मात्रम्; अपि तु अनुभूयमानविषयादिसुखमपि तदनुभवकाले तदर्थश्रमनिवृत्तिकामादिनिवृत्तिमात्रेण औपचारिकमेवेति पर्यवस्यति । अत एवाह भगवान्भर्तृहरिः —

तृषा शुष्यत्यास्ये पिबति सलिलं शीतमधुरम्
क्षुधार्तः शाल्यन्नं कवलयति मांसादिकलितम् ।
प्रदीप्ते कामाग्नौ सुदृढतरमालिङ्गति वधूं
प्रतीकारं व्याधेः सुखमिति विपर्यस्यति जनः ॥ इति ।

नाऽपि तावन्मात्रम् । तादृशसुखसाधनशब्दादिविषया अपि न विश्वासयोग्या वर्तन्ते । यतः कर्मानुरोधेन स्वल्पकालं अधिककालं वा स्थित्वा दृढानुरागमुत्पाद्य क्षणकालमपि स्ववियोगासहनसमयं

प्रतीक्ष्य वञ्चकपुरुषवत् मध्येमार्गं अनापृच्छ्यैव अवश्यं गमिष्यन्तः अधिकसंतापजनका भवेयुः । अतः, पूर्वमेव तत्स्वभावं पर्यालोच्य बुद्धिपूर्वकतया तत्परित्यागे अनन्तसुखलाभः स्यात् । तदुक्तं श्रीभगवत्पादैः —

द्रव्यं पाणितलाच्च्युतं यदि भवेत्क्वापि प्रमादात्तदा
शोकायाथ तदर्पितं श्रुतवते तोषाय च श्रेयसे ।
स्वातन्त्र्यात् विषयाः प्रयान्ति यदमी शोकाय ते स्युश्चिरं
सन्त्यक्ताः स्वयमेव चेत्सुखमयं निश्रेयसं तन्वते ॥ इति ॥

भगवान् भर्तृहरिरप्याह —

अवश्यं यातारश्चिरतरमुषित्वाऽपि विषयाः
वियोगे को भेदस्त्यजति न जनो यत्स्वयममून् ।
व्रजन्तः स्वातन्त्र्यादतुलपरितापाय मनसः
स्वयं त्यक्ता ह्येते शमसुखमनन्तं विदधति ॥ इति ॥

नैव तावन्मात्रम् । अवस्तुभूताश्च तादृशशब्दादयः स्वाप्निकपदार्थवत् आद्यन्तयोरदर्शनात् । 'आदावन्ते च यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा' इति श्रीगौडपादाचार्याः आहुः । गीतास्वप्युक्तं श्रीभगवता—

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥

मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ।
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ॥

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ इति ।

नन्वेवं स्वप्नकालिकपदार्थजातस्य व्यवहाराक्षमत्वेन अवस्तुत्वेपि सम्यक् व्यवहारक्षमाणां जाग्रत्पदार्थानां कथं अवस्तुत्वमिति चेत् न, तेषामपि स्वप्नकालीनव्यवहाराक्षमत्वात् । अवस्थान्तर-व्यवहाराक्षमत्वं तत्तदवस्थाव्यवहारक्षमत्वं च उभयेषां समानमेव । अत एवाऽऽहुः कारिकाचार्याः—

सप्रयोजनता तेषां स्वप्ने विप्रतिपद्यते ।
तस्मादाद्यन्तवत्वेन मिथ्यैव खलु ते स्मृताः ॥ इति ।

एवमुभयोरवस्तुत्वेपि 'असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा ततः सत्यं समीहते' इति न्यायेन जाग्रद्व्यवहारस्य परमपुरुषार्थसाधनसंपादन-क्षमत्वं वर्तते । नतु स्वाप्निकेषु तदस्ति जाग्रन्मात्रविषयकत्वात् विधि-निषेधयोः । अतः देशान्तरगतपुरुषवत् अस्माकं समीहितश्रेयस्साधन-संपादनरूपं कार्यं झटिति निर्वर्त्य स्वस्थानप्राप्तिविषय एव अतीव त्वरमाणता युक्ता ॥

एतावता इहलोकवासः बहुविधदुःखभयव्रातभूयिष्ठत्वात् कारागृहवासतुल्यः, जिहास्यश्च इति यद्यप्यवगतम्; अथापि स्वास्थ्यापरपर्यायश्रेयस्साधनकलापभूयिष्ठत्वात् महावैद्यशालावासतुल्यः उपादेयश्च इत्यपि प्रत्येतव्यम् ॥

तथाहि — यथा दीर्घरोगिणः केचित् रोगपीडिताः सन्तः

'कदा वा कथंनु निवृत्तरोगाः स्याम। को नु महापुरुषः तथा विधास्यति' इति चिन्तापारवश्यसमये केनापि आप्ततमेन महाचिकित्साशालां प्रवेशिताश्चेत् ते यथा प्रधानवैद्याधीना भूत्वा तदुक्तं पथ्यमाचरन्तः तद्दत्तं औषधमनुपानं च सेवमानाः रोगनिवृत्तिप्रकार एव दत्तदृष्टयो भवेयुः; तथा वयमपि मायादोषप्रयुक्तदीर्घबन्धरोगा भूत्वा रोगपीडामपि अनुभवामः। गर्भवासकालिकविवेकवशात् 'कदा मुक्तः स्याम्' इत्यादिचिन्तापरवशाश्च अभूम। इदानीमपि मध्ये मध्ये बहुसङ्कटसमये एतादृशोपद्रवनिवृत्त्या कदा वा सुखी स्यामित्यादिचिन्ताऽपि अवशात् जायत एव। तथा महाचिकित्साशालास्थानीयं इहलोकं च परमाप्ततमेन परमेश्वरेणैव प्रवेशिताः स्मः। स एव परमेश्वरः इहलोकचिकित्साशालायाः प्रधानवैद्यः। अहो अस्मद्भागधेयं! यत् प्रधानवैद्योपि सन् अनपेक्षः अवाप्तसमस्तकामः स्वयमेव प्रवेशयिता च संवृत्तः। तस्य प्रथमभिषक्त्वेन श्रूयमाणत्वात्। तेन कृपालुना 'बन्धरोगनिवृत्तये अत्र प्रवेशिताः स्मः' इति प्रतिक्षणं स्मरन्तः तदुक्तं पथ्यस्थानीयं स्वस्वधर्मं आचरन्तः 'तद्दत्तं सुखं मधुरौषधस्थानीयं, दुःखं च तिक्तौषधस्थानीयं' इति मत्वा अनुभवन्तः, तदनुपानस्थानीयं च पुत्रमित्रकलत्रादिकं शब्दस्पर्शादिकं च यथाप्राप्तमुपयुञ्जानाः वर्तेमहि। तथा वर्तनमेव बुद्धिमतां युक्तम्।

अत्र श्रीलोकगुरवः तपस्विनः महर्षितुल्याः महनीयपुरुषाश्च वैद्यशालास्थावान्तरविचारकोपवैद्यस्थानीयाः सञ्चरन्तो वर्तन्ते। तद्द्वारा मध्ये मध्ये संभवत्संशयविपर्यासज्ञानं निवर्तयेम। एवमेव यथा तत्र-

त्यरोगिणः अन्यस्मै उक्तं दत्तं वा पथ्यं औषधं अनुपानं वा प्रधान-वैद्यानुमतिमन्तरा न सेवन्ते । कुतः? रोगनिदानानुसारेण रोगनिवृत्ति-तारतम्यानुसारेण वा औषधभेदस्य मिश्रणभेदस्य वा संभवात्, तस्य हिताहितत्वनिर्णये च अशक्तत्वात् इति वक्तव्यं । तथा अस्माभिरपि अन्यदीयपथ्यौषधानुपानीयस्थानीयपदार्थजातं तदनु-मतिमन्तरा न सेवनीयमेव । तदनुमतिश्च श्रुतिस्मृतिरूपैव । यतो वयमपि शास्त्रमन्तरा तस्य हिताहितत्वनिर्णये अशक्ता एव । अस्म-दभ्यूहस्तु तात्कालिकहिताहितत्वमात्रमवगाहते; न त्वागामिकालीनम् । 'यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम्' 'यत्तदग्रेऽमृतमिव परिणामे विषोपमम्' इति च श्रीगीताचार्यैरुक्तम् । अनुभवेनापि एवमेवेति निश्चेतुं शक्यमेव । अतो विना शास्त्रं हिताहितत्वनिर्णये न प्रभवाम एव इति सिद्धम् ॥

किंच तत्र शालायां यथा रोगिणः तिक्तं मधुरं वा उभयविध-मपि औषधं समानबुद्ध्या उत्साहेन सेवन्ते । तत्र किं कारणम्? यतः 'उपयोगकाले श्रमसत्वेऽपि रोगनिवर्तने साधनतमं तत्' इति मन्यन्ते; तथा अस्माभिरपि 'दुःखानुभववेलायां पापक्षयः, सुखा-नुभववेलायां पुण्यक्षयश्च भवति। पुण्यपापे च बन्धरूपे एव । अतः उभयानुभववेलायां बन्धनिवृत्तिस्समानैव' इति मत्वा सन्तोषबुद्ध्या स्थातव्यम् । तदुक्तं श्रीनारदेन—

दैवोपसादितं यद्यत् स तेन सुखदुःखयोः ।
आत्मानं तोषयन्देही तमसः पारमृच्छति ॥ इति ।

अत्र सुखदुःखयोर्मध्ये वर्तन् दैवोपसादितं—इत्यन्वयक्रमः ।

किंच यथा रोगिणः वैद्यशालायां विद्यमानतत्तत्प्रधानौषधादिकं सर्वमपि अनुभवितुं अस्माकं भाग्यं नासीत् किलेति न शोचन्ति., नापि तत्तादृशौषधानुभवसिद्ध्यै रोगाभिवृद्धिं संपादयन्ति, प्रार्थयन्ते वा । तथा अस्माभिरपि लोकरीत्या 'तत्तादृशविभवातिशयो वा भोगातिशयो वा अस्माकं नासीत्किल' इति न चिन्ताशोकादिकं कर्तव्यम् । अत एव वैद्यशालास्थावान्तरविचारकोपवैद्यपुरुषस्थानीयः भगवान्भर्तृहरिः अस्मान् उल्लासेन पथ्यौषधादिकं सेवयन् उपदिशति—

वाञ्छा सज्जनसङ्गतौ परगुणे प्रीतिः गुरौ नम्रता
विद्यायां व्यसनं स्वयोषिति रतिः लोकापवादाद्भयम् ।
भक्तिः शूलिनि शक्तिरात्मदमने संसर्गमुक्तिः खलैः
एते येषु वसन्ति निर्मलगुणाः तेभ्यो नमः कुर्महे ॥

तृष्णां छिन्धि भज क्षमां जहि मदं पापे रतिं मा कृथाः
सत्यं ब्रूह्यनुयाहि साधुपदवीं सेवस्व विद्वज्जनम् ।
मान्यान् मानय विद्विषोऽप्यनुनय प्रख्यापय प्रश्रयं
कीर्तिं पालय दुःखिते कुरु दयां एतत्सतां चेष्टितम् ॥

इति च । तथाच पथ्यविशेष–औषधविशेषस्थानीयानां एतादृशोत्तमगुणगणानां परिशीलनेन अस्माकं वृथा चिन्ताशोकादिकं न स्यादिति भावः ॥

अत्र यद्यपि आरम्भप्रभृति विचारितरीत्या सर्वमपि झटिति

कर्तुं न शक्यम् । वैराग्यमपि झटिति न सुसंपादं । तदर्थं हस्तप्राप्तं सुखमपि स्वल्पं वाऽधिकं वा न त्यक्तुं शक्यमेव । अथापि पूर्वं विचारितरीत्या इहलोकः कारागृहस्थानीयः, वैद्यशालास्थानीयश्चेति निर्णीतम् । तादृशोभयविधत्वेपि ततो निर्गमनार्थैव यतितव्यं इत्यत्र नास्ति संदेहः । न हि कोऽपि प्रेक्षावान् अपराधी वा रोगी वा कारागृह एव, वैद्यशालायामेव वा स्वायुष्कालं सर्वं निनीषति । ततो निर्गमनोपायभूतं चेदमतिदुर्लभं मनुष्यशरीरम् । तच्च काश्मीर-खण्डवत् सारक्षेत्रं अनर्घमोक्षफलपर्यन्तप्रापणाय समर्थं च । अतः तादृशं शरीरममोघं कर्तुं धर्माविरोधेन भोगानुभवः, स्वधर्माचरणे यत्नाधिक्यं, देवपितृकार्येषु अप्रमादेन वर्तनं, साधूनां गुणगण-संपादने आभिमुख्येन प्रवृत्तिश्च इत्यादिकमवश्यं कर्तव्यं शक्यं च ॥

'सत्यम्, समीचीनमेवोच्यते! अथापि भृत्येऽपि गृहालाभ-समये गृहे पूर्वमस्माभिः स्थापितो दुर्जनो यथा गृहान्निष्कासयितुं न शक्यते तद्वत् अधर्मबहुले एतत्काले अस्मासु स्वयमेव प्रविष्टं अश्रद्धाऽऽलस्यादिकं निष्कासयितुमेव न शक्यते । तदेवालस्यादिकं सर्वसत्कार्यप्रतिबन्धकं वर्तते । किं कुर्मः ?' इति चेत्, सत्यं! साधुभूतोऽयं सन्तापः । परंतु किमयं वस्तुभूतस्सन्तापः? उत आलस्यादिप्रेरणया अभिनयरूपो वा? इति विचारणीयम् । वस्तुभूतत्वे आलस्यादिनिरसनेपि यत्नः स्यादेव । यतः न यत्यते, अतः अभिनयरूप एवेति पर्यवस्यति । किमर्थमेवमभिनीयते? आलस्यादि-

प्रेरणाप्रयुक्ताभिनयेन न तस्य काऽपि हानिः । अस्मत्स्वार्थहानिरेव संपद्यते । अतः वस्तुभूतसत्तानुसरणमेव युक्तम् । तथात्वे अयत्नतः पापनिवृत्तिरपि भवति ॥

किंच दृष्टफले लौकिकव्यवहारे आलस्यादिकमपि अभिभूय तीव्रयत्ना भवामः । तत्र किं कारणं? तत्साध्यफले तीव्रेच्छासत्वमेव । तदपि कुतः? फलस्य दृष्टरूपत्वादिति वक्तव्यम् । यदि हि सद्यः-फलत्वेन लौकिकव्यवहारे तीव्रेच्छया प्रवृत्तिः, तर्हि अदृष्टफले वैदिकव्यवहारेऽपि तथा प्रवृत्तिः सुतरां युक्ता । यतः अदृष्टसामग्र्येव दृष्टफलमपि अनुभावयति । तत्साधनपदार्थानपि संघटयति । अतः लौकिकव्यवहार इव वैदिकव्यवहारेपि आलस्याश्रद्धादिकं निरस्य तीव्रेच्छया प्रवर्तनीयमेव इत्यवगन्तव्यम् ।

एवं जाग्रत्स्वप्नयोः लौकिकवैदिकव्यवहारेषु यथायथमवि-श्रान्तव्यापृतकार्यकरणानामस्माकं विश्रान्तिलाभाय प्रतिदिनमनुभूयमाना या सुषुप्त्यवस्था, तस्यामेवावस्थायां निरतिशयसुखमप्यनुभूयत एव । सुखमहमस्वाप्समिति सुप्तोत्थितस्य परामर्शदर्शनात् । परामर्शश्च नानु-भवमन्तरा उपपद्यते। तत्र यत् निरतिशयसुखमनुभूयते, तदेवास्मदीय-पारमार्थिकस्वरूपं, प्राज्ञात्मसंपरिष्वङ्गश्रवणात् । 'स्वमपीतो भवति' इति स्वपितिनामनिर्वचनश्रवणाच्च । तदेव सत्यज्ञानानन्दरूपं । तत्सत्वादेव सर्वेषामुच्छ्वासनिश्वासप्रचलनं च । तत्सकाशादेव परि-दृश्यमानप्रपञ्चसृष्टिस्थित्यादिः । तस्मादेव भीतास्सन्तः आदित्यादयः

स्वस्वकार्यमनवरतमन्यूनं कुर्वन्तो दृश्यन्ते । तत्सम्यग्ज्ञानार्थैव सर्वे वेदान्ताः प्रवृत्ताः । तत्प्राप्तावेव यदस्मदभिलषितं सार्वदिकं अभयं सुखं च तदपि सिद्ध्येत् ॥

ननु तथाचेत् सुषुप्तिसुखानुभवस्य सिद्धत्वेन स्वरूपसुखप्राप्तिरपि सिद्धैवेति उत्थितस्य कथं दुःखभयानुवृत्तिः दृश्यते इति चेत्; उच्यते । अत्र च स्वरूपसुखप्राप्तिः विस्मृतकण्ठाभरणप्राप्तिवत् प्राप्तप्राप्तिरूपैवेति विभावनीयं । तथाहि — यथा कश्चित् कण्ठस्थमेवाभरणं विस्मृत्य, नष्टत्वभ्रान्त्या तदाभरणं बहुत्र अन्विष्यति । बहु दुःखं च अनुभवति । तत्काले दैववशात् आप्तः कश्चिदागत्य यन्नष्टं मन्यसे आभरणं, तत् तव कण्ठ एव वर्तते इति बोधयति चेत्, तद्बोधमात्रेण कण्ठस्थमेवाभरणं प्राप्नोति । अपूर्वप्राप्तिवत् नष्टप्राप्तिवच्च परमानन्दमनुभवति । तादृशं आप्तं च नितरां श्लाघते । तथा अस्माकमपि नित्यप्राप्तमेव स्वरूपसुखं अज्ञानवशात् अप्राप्तमिव, तत्सम्यग्ज्ञानात् प्राप्तमिव च भवति । अतः अत्र अज्ञानरूपैव अप्राप्तिः ज्ञानरूपैव तत्प्राप्तिश्चेति पर्यवस्यति । भ्रमस्थले अन्यथा तयोः दुर्निरूपत्वात् । अतश्च सुषुप्तौ स्वरूपसुखानुभवेऽपि न तत्प्राप्तिरस्ति । 'न किञ्चिदवेदिषं' इति सुप्तोत्थितपरामर्शेन तदानीमज्ञानस्य जागरूकत्वावगमात् । अत एव सुषुप्तौ सुखस्य अनुभवेऽपि अस्फुरणमुपपद्यते । यथा रसखण्डभक्षणसमये माधुर्यं स्फुरति, तथा तत्र सुखास्फुरणात् । अतः अज्ञानसमकालीना या स्वरूपप्राप्तिः, सा सर्वावस्थासु समानैव । परन्तु सुषुप्तौ विषयानुपरक्तसुखानुभवः

अतिरिच्यते । अवस्थान्तरे विषयोपरक्तत्वं परं सुखानुभवे अतिरिच्यते । सुखं तु तदेव, यत् सुषुप्तौ अनुभूयते । तथाच जाग्रति, स्वप्ने, सुषुप्तौ, मोक्षे च अस्मत्स्वरूपसुखमेवानुभूयते इति उक्तप्रायम् ॥

परन्तु इयानेव विशेषः । यत् जाग्रत्स्वप्नयोः पराधीनतया परप्रेष्यभावापन्नवत् बहुलायासपूर्वकं अवज्ञादत्तकदन्नमिव अनुभूयते सुखम् । सुषुप्तौ तु स्वतन्त्रं अनुभूयते । अथापि अनुभवकाले स्फुरणं नास्ति. मोक्षे तु स्फुरणमस्तीति विशेषः । यतः तत्र मायायवनिकाऽपसृता, अतः स्फुरति । स्फुरणं चात्र 'अवगतिपर्यन्तं ज्ञानं सन्वाच्यायाः इच्छायाः कर्म' इति भाष्योक्तावगतिरूपम् । तादृशयवनिकापसरणं च परमाप्ततमेन परमदयालुना श्रीगुरुणैव कर्तुं शक्यम् । अतः कदा तादृशगुरुकटाक्षलाभो भविष्यतीति तत्प्रतीक्षणमेव युक्तम् । तदर्थं च न तूष्णीं स्थातव्यम् । यथा श्रीभर्तृहरिणा उक्तं, तथा वर्तितव्यम् । तद्यथा—

निन्दन्तु नीतिनिपुणाः यदि वा स्तुवन्तु
लक्ष्मीः समाविशतु गच्छतु वा यथेष्टम् ।
अद्यैव वा मरणमस्तु युगान्तरे वा
न्याय्यात्पथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः ॥ इति ।

न्याय्यश्च पन्थाः कः? इति चेत्, 'तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ' इति परमाप्ततमश्रीगीताचार्येण उक्तत्वात् तादृशशास्त्रीयमार्ग एव न्याय्यः पन्थाः । शास्त्रं च श्रुतिस्मृत्यादयः ।

गीतासु च सर्वशास्त्रार्थः उक्तः । ताश्च गीताः गुरूपसदनसंप्रदाय-रीत्यैवाध्येतव्याः । तदानीमेव गीतार्थः यथावत् प्रतिभायात् ॥

एवं स्थिते इदानीं अस्मद्भाग्यवशात् परमकृपालवः श्रीभगवत्पादाचार्याः क्षुधितबालमातृन्यायेन अस्माननुजिघृक्षन्ति इति प्रतिभाति । तथाहि — यथा बुभुक्षया स्थालीपर्यस्तान् शुष्कान्नपुलाकान् चिन्मुद्रया गृहीत्वा आस्यप्रापणवेलायां अन्तरा अन्तरा अधः पातयन्तं, एवं पुनः पुनः गृह्णन्तं पातयन्तं च बालकमालोक्य, अहो ! बुभुक्षितो बाल इति परवशा माताससंभ्रममागत्य घृतसूपकलितं अन्नं सम्यक् संयुत्य स्वादु स्वयमेवास्यं प्रापयति, तथा निरतिशयानन्दानुबुभूषया फल्गुविषयानन्दसाधनकलापसंपादनव्यग्रान् पदे पदे भग्नप्रयत्नान् अस्मान् वीक्ष्य कृपापरवशः श्रीगुरुः निरतिशयानन्दमेव स्वयमेवानुभावयितुं इदं देशिकाष्टकं नाम स्तोत्ररत्नं आविर्भावितवानिति प्रतीयते ॥

इदञ्चाष्टकं दैनन्दिनसेवनगुटिकास्थानीयम् । यथा मन्दाग्नीनां तादृशगुटिकासेवनेन जाठराग्न्यभिवृद्ध्या स्वारस्येन भोजनादौ प्रवृत्तिः, क्रमेण पुष्ट्यारोग्यं च वर्धते, तद्वत् एतदष्टकसेवनेन पापविरेचनं स्वधर्माचरणाभिरुचिः, तदनुष्टानं, चित्तपरिपाकादिः, एवं क्रमेण परमानन्दप्राप्तिश्च भवति ॥

ननु नित्यनैमित्तिककर्माचरणेन श्रीमदाचार्यकृतस्तोत्रकदम्बपारायणेन च एतत्सिद्धौ किमनेन? इति चेत्, सत्यं सिद्ध्यति,

यदि तत्र स्वारसिकी प्रवृत्तिः स्यात् । इदानीं तु तादृशी प्रवृत्तिरेव नष्टप्राया वर्तते । तत्राभिरुचिसंपादनार्थैव अपूर्वौषधस्थानीयमिदमष्टकं आविर्भावितम् । भवतु, अत्रापि अभिरुच्या प्रवृत्तिः कथं सिद्ध्यति इति चेत्, कृपापरवशश्रीगुरुसंकल्पविशेषमहिम्नैव सेत्स्यति । तर्हि एतादृशसंकल्पविशेषः साक्षात् नित्यनैमित्तिकादिप्रवृत्तावेव भवतु इति चेत्, उच्यते; श्रीगुरोः सर्वज्ञस्य सत्यसंकल्पस्य संकल्पविशेषनियमने कथं वयं प्रभवेम । नहि ज्ञानप्रदो गुरुः मनुष्यविशेषमात्र इति मन्तव्यं । स खलु साक्षात्परमेश्वर एव । तदुक्तं —

मनुष्यचर्मणा बद्धः साक्षात्परशिवः स्वयं ।
सच्छिष्यानुग्रहार्थाय गूढं पर्यटति क्षितौ ॥

सद्भक्तरक्षणायैव निराकारोऽपि साकृतिः ।
शिवः कृपानिधिर्लोके संसारीव विचेष्टते ॥ इति ।

किंच शैशवप्रभृति तत्तदवस्थापर्यन्तं लौकिकवैदिकव्यवहारोपयोगितत्तद्विशेषपरिज्ञानं स्वयमेव कस्यापि न भवति, शक्तिग्रहणवत् । किन्तु बहुजनप्रवृत्तिव्यवहारवचनमुखादेव भविष्यतीति वक्तव्यम् । यथा 'अयं घटपदवाच्यः, अयं पटपदवाच्यः' इत्याकारकशक्तिग्रहः अन्याधीन एव । तथा तद्ग्रहणानन्तरमपि तत्तत्पदार्थप्राप्तिस्थलपरिज्ञानं वा तत्तदुत्पत्तिस्थलकालज्ञानं वा तत्तत्पदार्थसाध्यार्थक्रियाज्ञानं वा सर्वमपि अन्याधीनमेव, न स्वतः इत्यनुभवसिद्धम् ॥

तत्र सर्वत्रान्यत्वेन अभिमतेषु प्राणिषु गुर्वंशः विद्यमानस्सन्नेव ज्ञानांशं प्रयोजयति इत्येव वक्तव्यम् । यतः गुरोरेव अज्ञाननिरोधेऽधिकारः, तत्पदनिर्वचनस्य तथा श्रुतत्वात् । यथा —

गुकारस्यान्धकारोऽर्थः रुकारस्तन्निरोधकः ।
अन्धकारनिरोधित्वात् गुरुरित्यभिधीयते ॥ इति ।

अत एव इदमपि संगच्छते—

लौकिकं वैदिकं वाऽपि तथाऽऽध्यात्मिकमेव च ।
आददीत यतो ज्ञानं पूर्वं तमभिवादयेत् ॥ इति ।

अत्र लौकिकज्ञानस्यापि गुरुमूलकत्वमुक्तं, संकोचे प्रमाणाभावात् । सर्वलौकिकज्ञानस्यापि तन्मूलकत्वमुक्तं भवति ॥

किंच 'ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं यस्य मे गुरुसन्ततिः । तस्य मे सर्वपूज्यस्य को नु पूज्यो महीतले ॥' इति वचनेन श्रीगुरोः सर्वत्र विद्यमानता स्फुटं प्रतीयते । 'सर्वपूज्यस्य' इत्यत्र बहुव्रीहिसमासः । तथा—'गुरुबुद्ध्या नमेत्सर्वं दैवतं तृणमेव वा । नमेच्च देवबुद्ध्या तु प्रतिमा लोहमृण्मयीः ॥' इति वचनमपि श्रीगुरोः सर्वत्रास्तित्वं स्फुटं प्रतिपादयति । यतः अत्र देवबुद्धिकरणस्य प्रतिमाविषयत्वं नियम्यते । गुरुबुद्धिकरणस्य सर्वविषयत्वं प्रतिपाद्यते । अत एव गोपालाजपालादयोऽपि अपरिचितस्थले समीचीनमार्गप्रदर्शका भवन्ति । मक्षिकामशकादयोपि अवश्यजागरितव्यकाले निद्राणस्य दंशनादिना प्रबोधका भवन्ति ॥

एवं च सर्वत्र स्वांशेन वर्तमानस्सन् श्रीगुरुरेव सर्वव्यवहारं निर्वर्तयतीति सिद्धं। तादृशगुरुः एतत्सन्दर्भानुसारेण देशिकाष्टका-विर्भावनेनाप्युपकरोतीति वा, तच्च देशिकाष्टकं परंपरया परमानन्द-प्रापकमिति वा नानुपपन्नं। यस्य गुरोः प्रसादः क्षणार्धेनापि मोक्षलक्ष्मीप्रापकः, तादृशश्रीगुरोः अनुग्रहफक्किका ईदृग्विधैवेति कथं निर्णेतुं शक्या? तदुक्तम्—

यः प्रसन्नः क्षणार्धेन मोक्षलक्ष्मीं प्रयच्छति।
दुर्लभं तं विजानीयाद् गुरुं संसारतारकम्॥

निर्गतं यद्गुरोर्वक्त्रात् सर्वशास्त्रं तदुच्यते।
निषिद्धमपि तत्कुर्यात् गुर्वाज्ञां नैव लङ्घयेत्॥ इति

अत्रोक्तानि वक्ष्यमाणानि च गुरुविषयाणि सर्वाणि वचनानि ललितोपाख्याने विद्यन्ते। तानि च अचिन्त्यमहिम-श्रीगुरुविषयकाणीति भूतार्थवादान्येव॥

एवं सर्वप्रकारेणास्माकं सर्वदा परमोपकारिणः श्रीगुरोः अनवरतस्मरणं कर्तव्यमित्यनुक्तसिद्धम्। तत्स्मरणेनैव सर्वत्रापि कृतज्ञता प्रदर्शिता स्यात्। इदमष्टकञ्च प्रातिस्विकतत्तन्माहात्म्य-घटितगुरुस्मरणोपयोगितया प्राप्तमस्ति। गुरुस्मरणे कृते तत्वचिन्त-नमपि कृतं भवति। 'उत्तमा तत्वचिन्ता स्यात्', 'नास्ति गुर्वधिकं तत्वं' इति च उक्तत्वात्। अतः तदनुग्रहाविर्भूतं दैनन्दिनसेवना-

ह्यौषधस्थानीयं देशिकाष्टकं सायंप्रातरवश्यं पठनीयम्। तद्भूमिका च तदनुपानस्थानीयेति, सापि अवश्यं पठनीया। 'औषधविधायक एवानुपानमपि विधत्ते' इति सा भूमिकाऽपि तदनुग्रहरूपैव। ते च श्रीभगवत्पादाचार्याः अस्माकमापद्बान्धवाः परमहितैषिणश्चेति तद्-चरणप्रभृत्यवधृतमस्ति। काले चास्मिन् अनर्गलमधर्माणां बाहुल्येन प्रसरणं, निरर्गलं स्वधर्मेषु वैमुख्यञ्च प्रत्यक्षीकुर्वतां तेषां अस्मदुद्दि-धीर्षा जागर्ति 'गोली' वचनस्थानीयेन एतदष्टकाविर्भावेन प्रतीयते। न तेषां संकल्पोऽन्यथा भवति। अतश्चाष्टमूर्तिस्वरूपाः ते स्वयं देशिकाष्टकरूपेणाऽऽविर्भूय, तद्भूमिकारूपेण स्वोपदेशमप्या-विष्कृतवन्त इति मन्तव्यं। अतः तद्भूमिकां सम्यक्पठित्वा, अर्थ-तश्च यथायथं अवधार्य, अन्यस्मा अपि सोऽर्थः अवश्यं वर्णनीयः, 'एकः स्वादु न भुञ्जीत' इति न्यायात्। सतां रीतिरपि एवमेव—यत् भिन्नमतेन शास्त्रतोऽमनोऽर्थः स्वावगतः, सोऽर्थः तदनभिज्ञेभ्यो-ऽपि बोधनीयः, अन्यथा तस्मात्तानां अन्धानां समीचीनमार्गप्रदर्शनवत् इति॥

तदुक्तं ऋषभदेवेन— 'लोकः स्वयं श्रेयसि नष्टदृष्टिर्योऽर्था-न्समीहेत निकामकामः। अन्योन्यवैरः सुखलेशहेतोरनन्तदुःखञ्च न वेद मूढः॥ कस्तं स्वयं तदभिज्ञो विपश्चिदविद्यायामन्तरे वर्तमानम्। दृष्ट्वा पुनस्तं सघृणः कुबुद्धिं प्रयोजयेदुत्पथगं यथाऽन्धम्॥ गुरुर्न स स्यात्स्वजनो न स स्यात्पिता न स स्याज्जननी न सा स्यात्। दैवं न तत्स्यान्न पतिश्च स स्यान्न मोचयेद्यः समुपेतमृत्युम्॥' इति॥

किञ्च यथा अव्यक्तकलमधुरं प्रियबालभाषणं श्रोतुकामाः मातापित्रादयः केनापि व्याजेन बालान्भाषयन्ति। पुनः पुनः शृण्वन्ति नितरामानन्दमनुभवन्ति च। तथा श्रीगुरवोऽपि देशिकाष्टक-तद्भूमिकाव्याजेनास्मान्भाषयन्तः नितरामानन्दमनुभवन्ति। अतः तदष्टकपठनेन तद्भूमिकापठनेन च श्रीपरमाचार्यान्सन्तोषयेम। तत्सन्तोषेण च आत्मलाभं लभ्यामहे। तेन चानवरतमस्मदभिलषितं यत् सार्वदिकं अभयं सुखं च तत्प्राप्नुयाम॥

अत्र च, भूमिकाप्रदानेन अस्माननुगृहीतवतां मूकाम्बिकाक्षेत्र-सहवासप्रभृतिचिरकालवात्सल्यवतां ब्रह्मचर्यादेव सन्यस्तवतां हृदयङ्गम-चटुलचतुरललितपदविन्यासप्रसावितकवितास्वयंवृतानां श्रीसच्चिदानन्द-तीर्थेति योगपट्टालंकृतानां भाष्यस्वामिन इति, महादानपुरस्वामिन इति च प्रसिद्धोपपदोपदावतां परमहंसाग्रेसराणां कृतज्ञतापूर्वकं प्रणाम-ततिं प्रतिपादयामः॥

अस्मद्विषये प्रेमातिशयेन आङ्गिलभाषाप्रस्तावनां वितीर्णवतां शान्तिदान्तिविनयालंकृतानां मितभाषिणां सारभाषिणां सारग्राहिणां विशालमतीनां गम्भीरहृदयानां न्यायविदग्रेसराणां श्रीकृष्णस्वाम्यार्याणां कृतज्ञतापूर्वकं वन्दनोपचारं निवेदयामः॥

एतद्ग्रन्थस्य सामग्रयेण द्राविडभाषान्तरीकरणेन नितरां लोकोप-कारं कृत्वा, अस्माकं आनुकूल्यं संपादितवतां सूक्ष्मग्राहिमतिविशालानां विनयादिगुणभूषितानां विद्वदग्रेसराणां तदीयवैदुष्यानुसारेण श्रीवाणी-

विलासमुद्रणालयलब्धवर्णविचारकभावं प्राप्तानां श्रीवेङ्कटरामशास्त्रिणां कृतज्ञतापूर्वकं क्षेमपरंपरां प्रार्थयामः इति शिवम्। इदमस्तु भद्रनियानामाशंसनम् ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां
न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं
लोकास्समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

ईश्वरो रक्षतु।

श्रीशङ्करदीक्षितः
कृष्णराजपुरम्।

॥ भूमिका ॥

(தமிழ் அனுவாதம்)

ஆஸ்திக மஹாசயர்களே! இவ்வுலகில் நாமெல்லோரும் பயமில்லாத அழிவற்ற ஸுகத்தை அடைய விரும்பியே எல்லா முயற்சிகளையும் செய்கிறோம். எடுத்த முயற்சியின் பலனை யாருமடைவதில்லை. அதற்காக முயற்சியை விடவுமில்லை. இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் எவ்விதத்திலும் துக்கமும் பயமுமில்லாத புருஷன் ஒருவனையாவது காணவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்? உலகிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் எங்கும் எப்பொழுதும் ஏதாவது ஓர்விதத்தில் பயத்தையோ துக்கத்தையோ கொடுப்பதாகவே முடிகிறது என்பதே. எந்த ஒருபொருள் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திலோ, அல்லது இடத்திலோ ஸுகத்தைக் கொடுப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ, அதே பொருள் மற்ற சமயத்திலும் மற்ற இடத்திலும் துக்கத்தையே கொடுக்கிறது. இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக குளிரையும் உஷ்ணத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். கோடைகாலத்திலும் உஷ்ணதேசத்திலும் ஸுகத்தைத் தரும் குளிர், பனிகாலத்திலும், குளிர் தேசங்களிலும் துக்கத்தையே தருகிறது. இவ்விதமே உஷ்ணமும். இம்மட்டுமா! வஸ்துக்கள் ஸுகத்தை அளிக்கும் அதே காலத்திலும் தேசத்திலுமே துக்கத்தையும் கொடுக்கின்றன. அதாவது பணம், தங்கம் முதலியவை ஸுகானுபவத்தையும் கீர்த்தியையும் கொடுத்தாலும் ஸம்பாதிப்பதிலும்

காப்பாற்றுவதிலும் மிகுந்த பிரயாஸமேற்படுவதால் அதே தேசத்தில் அதே காலத்தில் துக்கத்தையும் கொடுக்கிறது.

இவ்விதமே ஒவ்வொரு பொருளும் பயத்தையும் கொடுக்கிறது எந்தப் பொருளில் மிகுந்த அன்பு வைக்கிறோமோ, அது நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் விடுமோ என்ற பயத்தை எப்பொழுதும் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. எதை நாம் வெறுக்கிறோமோ அது துன்பத்தைத் தருமோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. விருப்பு வெறுப்புக்கு உட்படாமல் உதாஸீனமாக இருக்கும் பொருள்களும் காலாந்தரத்தில் விருப்பு வெறுப்புக்கு உள்ளாகின்றன. இப்பொழுது விருப்பு வெறுப்புக்குள்ளாகும் பொருள்களும் மற்றோர் ஸமயம் உதாஸீன நிலைமையை அடைகின்றன. ஆகையால் எந்தப் பொருள் எந்த இடத்தில் எந்த காலத்தில் நமக்கு விருப்பையோ, வெறுப்பையோ உண்டு பண்ணும் என்பதை யாரும் முன்னால் தீர்மானித்துக் கூறமுடியாது. ஆகவே எல்லாப் பொருள்களும் ஏதாவது ஓர்விதத்தில் நமக்கு பயத்தையே உண்டுபண்ணுகின்றன. மேலும் எந்தப் பொருளும் இயற்கையிலே ஸுகத்தைக் கொடுப்பதாக இல்லை. அதில் பிரீதியுள்ளவர்களுக்கு ஸுகத்தையும் மற்றவர்களுக்கு துக்கத்தையும் கொடுக்கிறது. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வோர் ஸமயம் ஒவ்வொன்றில் ப்ரீதி உண்டாகிறது. அதுவும் நியதமில்லை.

இதுவரை கூறியவற்றால் இஹலோக வாஸம்

ஜெயில் வாஸத்திற்கொப்பானதென்று தெரிகிறது. ஜெயில் வாஸத்திலுள்ள கட்டுப்பாடுகளெல்லாம் துக்கத்தையும் பயத்தையும் தருவதுபோல இவ்வுலகில் வாஸஞ்செய்வதும் துக்கத்தையும் பயத்தையும் தருகிறதல்லவா! குற்றம் செய்தவர்களை அதன் பலனை அனுபவிக்கும்படி செய்வதற்காகவும், 'இதுபோல் மறுபடியும் ஜெயில் வாஸம் நேராதபடி ஜாக்ரதையாக நல்வழியில் செல்லவேண்டும்' என்ற புத்தி அவர்களுக்கு உண்டாவதற்காகவும் அவர்களை ஜெயிலில் தள்ளி பல கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்குகிறார்கள். இதுபோலவே நாம் முற்பிறவிகளில் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பலனை அனுபவிப்பதற்காகவும், 'மறுபடியும் இவ்வுலகில் பிறவி ஏற்படாமலிருப்பதற்காக இனிமேல் சாஸ்திரங்களில் கூறிய நல்வழியிலேயே செல்லவேண்டும்' என்ற நற்புத்தி ஏற்படுவதற்காகவுமே ஸர்வேசுவரன் இப்பிறவியைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனாலும் இது ஜெயில் வாஸத்திற்கொப்பானதென்று தெரிகிறது. நம் அனுபவங்களை சற்று ஆராய்ந்துபார்த்தாலும் முன்னால் கூறியது உண்மை என்பது புலப்படும். நாம் விரும்பிய பொருளை அடைவதற்காக எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்கிறோம். ஆனால் அநேக ஸமயங்களில் அம்முயற்சிகள் பலனை கொடுக்காமல் வீணாகிவிடுகின்றன. அதனால் மேலும் முயற்சிப்பதில் வேகம் குறைகிறது. விரக்தியும் உண்டாகிறது. அதே சமயம் எதிர்பாராமல் கோரிய பொருள் கிடைக்கிறது. அதனால் மிகுந்த ஸந்தோஷ

மும் கிடைத்த பொருளில் மட்டற்ற ஆசையும் ஏற்பட்டு, அதைக்கொண்டு பின்னால் நடத்தவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி மனக்கோட்டை கட்டுகிறோம். இந்த எண்ணங்கள் முழுதும் நிறைவேறுவதற்குள் அப்பொருள் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிடுகிறது. அதனால் மிகுந்த வருத்தமும் விரக்தியும் உண்டாகிறது. "இனிமேல் என்ன செய்தும் பலனில்லை. இவ்வுலகில் என்ன இருக்கிறது. எப்படியாவது காலத்தைத் தள்ளவேண்டும்" என்பதுபோன்ற அநுபவங்கள் யாருக்குத்தான் ஏற்படவில்லை. இவ்விதம் ஏற்படும் வைராக்யமுண்டாவதில்லை. மறுபடியும் அதிலேயே ஈடுபடுகிறோம். என்னே மாயையின் சக்தி!

இவ்விதமாக நாம் நினைக்கிறபடி ஒரு காரியமாவது நடைபெறுவதில்லை. நம் விருப்பத்திற்கு விரோதமாகவே நாம் வேண்டாத காரியங்களையே ஈசுவரன் ஏன் நடத்திவைக்கிறார் என்பதை சற்று ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் அதன் காரணம் இவ்வாறு நமக்கு புலப்படும். லோகத்தில் தன் வீட்டிற்கு வந்து தன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக வெகுநாள் தங்கியிருப்பவர்களை வெளியில் போகும்படி நேரில் சொல்லத்தயங்கினாகவே அவர்கள் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பும்படி செய்ய அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லாததும் அவர்களுக்குப்பிடிக்காததுமான காரியங்களைச் செய்கிறார்களோ, அதுபோல நம் இஷ்டத்திற்கு விபரீதமாகவே காரியங்களைச்செய்து வருகின்ற ஈச்வரனும் 'தீவ்ரவைராக்யத்தை அடைந்து இதிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி எப்படி

யாவது நம்மிடம் வந்துசேரமாட்டாளு' என்று என்னுகிறார்போலும்.

மாயையால் மறைக்கப்பட்டுத்தான் ஜனங்கள் என்னை அறிவதில்லை. என்னை வந்து அடைவதில்லை'' என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். பர்த்ருஹரியும் உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் பயத்தைக் கொடுக்கிறது என்பதை நன்கு விவரித்து ஆசையற்றிருப்பதுதான் பயம் நீங்கும் உபாயமென்று கூறுகிறார்.

இங்கு ஓர் ஸந்தேஹம் உண்டாகலாம். "ஜெயில் வாஸத்தில் கொஞ்சம்கூட ஸுகமில்லாமல் துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறார்கள். இவ்வுலக வாழ்க்கையிலோ ஸுகமும் துக்கமும் கலந்துவருகின்றனவே. ஸுகத்தையே அதிகமாக அனுபவிக்கின்ற செல்வந்தர்களும் இருக்கிறார்களே. எவ்விதம் இதை ஜெயில் வாஸத்திற்கு ஒப்பிடலாம்'' என்று. உண்மை தான். ஆனால் சிறைவாஸம் இரண்டு விதமிருக்கிறது. திருட்டு, கொலை முதலிய குற்றம் புரிந்து செல்வது ஒன்று. வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுக்காததால் சிறைசெல்வது மற்றொன்று. முதலாவது கொடும் துன்பங்கள் நிறைந்ததுதான். அதுபோலவே இவ்வுலகிலும் பிறந்தது முதல் ஸுகத்தையே காணாது துக்கத்தை மட்டும் அனுபவிக்கிறவர்களுமிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஸௌம்யமானது. தன்னிஷ்டப்படி வெளியில் சென்று வருவதற்கு கட்டுப்பாடுகளிருந்தாலும் அவனவனுடைய ஐச்வர்யத்திற்குத்தக்கபடி

வாழ்க்கை வஸதிகள் கிடைக்கும். இதுபோலவேதான் இவ்வுலகிலும் சிலர் ஸுகத்தையும் பெறுகின்றனர். இரண்டுவிதமான ஜெயில் வாஸமும் விவேகிகளான மானிகளுக்கு பயத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுக்கும். அதனால்தான் அவர்கள், "வாங்கின கடனைத்திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால் உன்னை ஜெயிலில் வைத்து விடுவேன்" என்று கடன் கொடுத்தவன் சொன்னமாத்திரத்திலேயே பயந்து நடுங்கியவர்களாய் கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க தீவ்ர முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இதுபோலவே பரிசுத்த மனமுள்ள சில மஹான்கள் பணம் முதலிய ஸுகஸாதனப் பொருள்கள் நிறைந்தும் இதில் வைராக்யம் கொண்டு செல்கின்றனர். அதனால் இவ்வுலகவாழ்க்கையை ஜெயில் வாஸத்திற்கொப்பிட்டது யுக்தம்தான். மானமிழப்பதைக் கண்டு பயப்படாத சில அல்பர்கள் ஏதாவது குற்றத்தைச்செய்து ஜெயிலுக்கும் சென்று உத்ஸாஹமாகவே இருப்பதைப் பார்த்து நாமும் அவ்விதமிருக்கலாம் என்று எண்ணக்கூடாது.

இவ்வாறு பல உதாஹரணங்களாலும் அநுபவத்தாலும் ஜெயிலுக்கு ஒப்பாக தீர்மானிக்கப்பட்ட இஹலோகத்தில் நாம் விரும்பும் அழிவற்ற ஸுகத்தையும் அபயத்தையும் எவ்விதமடைய முடியும்? எந்த அறிவாளியாவது ஜெயில்வாஸம் மூலம் ஸுகத்தையும் அபயத்தையும் அடையவிரும்புவானா? இது மட்டுமா! இவ்வுலகப் பொருள்களிலிருந்து நாம் அடைவதாக நினைக்கும் ஸுகமும் உண்மையில்

ஸுகமாகாது. கையில் பொருள் கிடைத்ததும் அதை அடைவதற்காக இதுவரை பாடுபட்ட சிரமம் அடங்குவதும், அதிலுள்ள ஆசையால் உண்டான தாபம் நீங்குவதும் தவிற ஸுகம் என்பது தனியாக வேறென்ன இருக்கிறது? துக்கம் விலகுவதையே ப்ரமத்தால் ஸுகமென்று நினைக்கிறோம். இதையே பர்த்ருஹரி அழகாகக் கூறுகிறார் :—"தாகத்தால் வாய் உலர்ந்துபோனதும் அதைத்தணிக்க குளிர்ந்த தண்ணீரைக்குடிக்கிறோம். பசியைத் தணிக்க அன்னத்தை சாப்பிடுகிறோம். காமத்தீயை அணைப்பதற்கு தன் மனைவியை ஆலிங்கனம் செய்கிறான்.

இவ்விதம் தனக்கு ஏற்பட்ட வியாதியை நீக்கும் விஷய ஸேவையை புத்தி மோஹத்தால் ஸுகமென்று நினைக்கிறான்.அது மட்டுமா! இவ்விதம் ஸுகத்தை கொடுப்பதாக நாம் நினைக்கும் அந்த விஷயங்களும் நம்பத்தகுந்ததாயில்லை. ஏனெனில் அவைகள் நம்முடைய பூர்வ கர்மாவை அநுஸரித்து நம்மிடம் கொஞ்ச காலமோ நீண்ட காலமோ இருந்துகொண்டு நமக்கு அநுராகத்தை யுண்டுபண்ணி அதை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நிமிஷமும் நம்மால் ஜீவிக்க முடியாதென்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தி, வஞ்சகன் கூடவே வந்து நடு வழியில் சொல்லிக்கொள்ளாமல் பிரிந்துசென்று நம்மைக் கைவிடுவதுபோல் நம் விருப்பத்தைக் கேளாமலே விஷயங்களும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து மிகுந்த தாபத்தைக் கொடுக்கின்றன. இதை நன்கு அறிந்து அதிக ஆசை வைக்காமல் புத்திபூர்வமாக முன்னு

லேயே விஷயங்களை த்யாகம் செய்பவன் மிகுந்த ஸுகத்தை அடைகிறான்.

இதையே ஸ்ரீ பகவத்பாதரும் பர்த்ருஹரியும் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்கள். "கவனக் குறைவால் கையிலிருந்து பணம் நழுவிக் கீழே விழுந்துவிட்டால் அது மிகுந்த சோகத்தைக் கொடுக்கிறது. அதையே ஸத்பாத்ரத்தில் கொடுத்தோமானால் மனதிற்கு ஸந்தோஷத்தையும் பரலோகத்தில் சிரேயஸ்ஸையும் கொடுக்கிறது. அதுபோல் விஷயங்கள் எவ்வளவு நாள் நம்மிடமிருந்தாலும் ஒரு நாள் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துதான் போகும். நமக்கு துக்கத்தையும் கொடுக்கும். நாமாக த்யாகம் செய்தால் நமக்கு ஸுகம்".

அதோடுமட்டுமோ! விஷயங்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் அவைகள் ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் பொருள்போல உண்மையல்ல என்று புலப்படும். "முன்னாலும் பின்னாலும் இல்லாமல் நடுவில்மட்டும் தோன்றும் பொருள் உண்மையல்ல" என்று கீதாசார்யரும் கௌடபாதாசார்யரும் கூறுகிறார்கள். இங்கு ஓர் சங்கை உண்டாகலாம். ஜாக்ரத் பொருள்கள் பலமுறைகளில் நமக்குப் பயன்படுகின்றன, வெகு காலமிருக்கின்றன. ஸ்வப்னப்பொருள்கள் விழித்துக் கொண்ட பிறகு ஒரு விதத்திலும் நமக்கு உபயோகமாகிறதில்லையே. ஆனதால் ஸ்வப்னத்திற்கு ஸமமாக எவ்விதம் ஜாக்ரத்பொருள்களைக் கூறலாம்? என்று. ஸமாதானம்—ஜாக்ரத்பொருள்கள் அந்த அவஸ்தை

யில் பயன்படுவதுபோல ஸ்வப்னப்பொருள்களும் ஸ்வப்னுவஸ்தையில் நன்கு பயன்படுகின்றன. ஸ்வப்னப்பொருள் ஜாக்ரதவஸ்தையில் பயன்படாதது போல ஜாக்ரத் பொருள்களும் ஸ்வப்னுவஸ்தையில் பயன்படுவதில்லை. அந்தந்த அவஸ்தைகளில் மட்டும் பயன்பட்டு மற்ற அவஸ்தைகளில் பயன்படுவதில்லை என்பது இரண்டுக்கும் ஸமம்தான்.

இவ்விதம் இரண்டும் பொய்யாயிருந்தபோதிலும் சாஸ்திரங்களிலுள்ள விதி நிஷேதங்களெல்லாம் ஜாக்ரத்வியவஹாரங்களை ஒட்டியிருக்கிறபடியால் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைய அவை ஸாதனமாயிருக்கிறது. ஸ்வப்ன வியவஹாரம் அப்படியில்லை. ஆகவே கார்யார்த்தமாக தேசாந்தரம் சென்றவன் அங்கே ஆகவேண்டிய கார்யங்களை சிக்கிரம் முடித்துக் கொண்டு தன் ஊர் செல்வதிலேயே எப்பொழுதும் கருத்துள்ளவனுக எப்படி இருப்பானே, அதுபோல இந்த லோகத்தை ஸொந்த இடமாகக்கருதாமல் வந்த இடமாக நினைத்து ஸொந்த இடமான மோக்ஷத்திற்குச் செல்லவேண்டிய வழிகளை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு அங்கு செல்வதிலேயே கருத்துள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

இதுவரை இஹலோகவாஸம் பலவித துக்கம் நிறைந்துள்ளதால் ஜெயில் வாஸத்திற்கொப்பானது என்று கூறப்பட்டது. வியாதி நீங்கி ஸ்வஸ்தனுக ஆவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதுபோல் ஸகல துக்கங்களும் விலகி சாச்வத

ஆனந்தத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் நிறைந்திருப்பதால் இதை பெரிய வைத்யசாலைக்கு ஒப்பாகவும் சொல்லலாம். வியாதியுள்ளவர்கள் அருகிலிருக்கும் ஆஸ்பத்ரியை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு அதன் மூலம் ஸ்வாஸ்த்யம் அடைவதுபோல நாமும் நமக்குக்கிடைத்த பிறவியை உபயோகித்துக் கொண்டு சிரேயஸ்ஸை அடைய முயற்சிக்க வேண்டும்.

நீண்ட ரோகமுள்ளவர்கள் பிணியின் துன்பம் பொறுக்க முடியாமல் "எப்பொழுது எப்படி இந்த வியாதியிலிருந்து விடுபடுவோம்? அவ்விதம் நமக்கு எந்த மஹாபுருஷன் உதவி செய்யப்போகிறார்" என்று கவலையுறும்பொழுது ஆப்த நண்பர் ஒருவரால் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அங்குள்ள பெரிய டாக்டருக்குட்பட்டு அவர் கூறிய பத்ய முறையைக் கைக்கொண்டு அவர் கொடுத்த மருந்தையும் அநுபானத்தையும் ஸேவித்துக்கொண்டு பிணி நீங்கும் முறைகளிலேயே கவனமுள்ளவர்களாக எப்படி இருப்பார்களோ, அதுபோல நாமும் மாயை என்னும் தோஷத்தால் ஏற்பட்ட பந்தம் என்ற ரோகத்தை நீண்ட நாளாக அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்பொழுது எல்லோருக்கும் எப்படியாவது இதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. அதன் பிறகும் மிகுந்த சங்கடமான ஸமயங்களிலெல்லாம் "இந்த எல்லாக் கஷ்டங்களும் விலகி எப்பொழுது ஸுகமாயிருப்போம்" என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது.

பெரிய வைத்யசாலைக்கொப்பான இந்த லோகத்தில் நமக்கு மிகவும் ஆப்தரான ஸர்வேசுவரன்தான் நம்மைக் கொண்டு விட்டிருக்கிறார். நம்முடைய பாக்ய வசத்தால் அவரே இந்த வைத்யசாலையில் ப்ரதான வைத்யராகவும் இருக்கிறார். அவர் நம்மிடமிருந்து ஒன்றும் எதிர்பாராதவராகவும் அவாப்தஸமஸ்தகாமராயும் நித்யதிருப்தராகவுமிருக்கிறார். அவரே ப்ரதானரான முதலாவது தேவ வைத்யர் என்று சுருதி கூறுகிறது. அந்த ஸர்வேசுவரனால் பரம கிருபையால் நம்முடைய பந்தம் என்ற வியாதி நீங்குவதற்காக இங்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை மட்டும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் நாம் நினைத்துக்கொண்டு அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்வதர்மம் என்ற பத்யத்தை சரிவர அனுஷ்டித்துக்கொண்டு நமக்கு ஏற்படும் ஸுகத்தை அவரால் கொடுக்கப்பட்ட இனிப்பான மருந்தாகவும், துக்கத்தை கசப்பு மருந்தாகவும் புத்ர மித்ர களத்ராதிகளையும் சப்த ஸ்பர்சாதிகளையும் மருந்துக்கு அனுபானமாகவும் எண்ணி கிடைத்ததை விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இவ்விதமிருப்பதுதான் புத்திமான்களுக்கு அழகு.

பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சின்ன டாக்டர்கள் பலர் நோயாளிகளுடன் நெருங்கிப்பழகி அவர்களுக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கூறுவதுபோல ஜகத்குருவான ஆசார்யர்களும், மஹரிஷிகளும் அவர்களைப் போன்ற மஹான்களும் நம்மிடையே தோன்றி நமக்கு

உபதேசம் செய்கிறார்கள். அவர்களைத்தேடிச்சென்று நம் ஸந்தேஹங்களையும் விபரீத ஞானத்தையும் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். வைத்யசாலையிலுள்ள நோயாளிகள் அவரவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட மருந்தையும் அனுபானத்தையும் பத்யத்தையும் ஸேவிப்பார்களே தவிர பிறருக்குக் கூறப்பட்டதை வைத்யருடைய அனுமதியில்லாமல் ஒருநாளும் ஸேவிக்க மாட்டார்கள். இவர்களுக்கு எது ஹிதமென்பதும், ரோகத்தின் நிதானமும், அதை அனுஸரித்து மருந்துகளின் விபரமும் அதைச் சேர்க்கும் விதமும் வைத்யரைத் தவிற வேறுயாருக்கும் தெரியாது. இதுபோல சாஸ்திரம்தான் நமக்கு ஹிதாஹிதங்களை உபதேசிக்கிறது. அதன் உதவியில்லாமல் நம் புத்தியைமட்டும் கொண்டு வருங்கால ஹிதத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது. கீதையில் பகவானும் "முதலில் அம்ருதம் போலிருப்பது பின்னால் விஷம் போலாய்விடும். முதலில் விஷம் போலிருப்பது பின்னால் அம்ருதம் போலாகும்" என்று கூறுகிறார். சாஸ்திரம் தான் வைத்யருக்கொப்பான ஈசுவரனுடைய அநுமதி. அதில் அவரவருக்குக் கூறப்பட்ட ஸ்வதர்மம் என்ற பத்யத்தைத்தான் அவரவர் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பிறருடைய தர்மத்தை ஒருபொழுதும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. அபத்யம் போன்றதான அதர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

மேலும் வைத்யசாலையில் நோயாளிகள் மருந்து கசப்பாயிருந்தாலும் இனிப்பாயிருந்தாலும் ஒரேவித எண்ணத்துடன் உத்ஸாஹத்தோடு ஸேவிக்கிறார்கள்.

ஏன்? மருந்தை சாப்பிடும்பொழுது கஷ்டமாயிருந்தாலும் பின்னால் வியாதியை அடியோடு போக்கும் என்ற எண்ணத்தால்தான். அதுபோலவே துக்கத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது பாபம் தொலைகிறது என்றும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது புண்யம் குறைகிறது என்றும் எண்ணவேண்டும். புண்யம் பாபம் இரண்டுமே நமக்கு பந்தத்தைக் கொடுப்பதால் ஸுக துக்கானுபவங்களால் பந்தம் நீங்குகிறது என்று எண்ணி ஸந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும்.

வைத்யசாலையிலுள்ள விலையுயர்ந்த மருந்துகளையெல்லாம் டாக்டர் தனக்குக்கொடுக்கவில்லையென்றோ அதை சாப்பிடுவதற்கு தனக்கு பாக்யமில்லையென்றோ எண்ணி நோயாளிகளில் யாரும் வருந்துவதில்லை. அந்த மருந்தை சாப்பிடுவதற்காக யாரும் வியாதியை வரவழைத்துக்கொள்வதில்லை. வியாதியை வளர விடுவதுமில்லை. அதுபோல நமக்கு ஏற்படும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் நம் வியாதி நீங்க ஈசுவரனாகிய வைத்யரால் கொடுக்கப்பட்ட மருந்து என நினைக்க வேண்டும். பிறரிடமுள்ள விபவங்களோ, ஸுகபோகங்களோ நமக்கு ஏற்படவில்லையே என்று வருந்தக்கூடாது. பர்த்ருஹரி கூறியுள்ளபடி ஸாதுக்களின் லக்ஷணமான நற்குணங்களை நாமும் கைக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது பிறரிடமுள்ள ஐச்வர்யங்களைக் கண்டு ஆசை ஏற்படாது.

ஆரம்பம் முதல் இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களை எல்லாம் ஒருதடவை கேட்ட மாத்திரத்தில்

அனுஷ்டானத்திற்கு கொண்டுவருவது சற்று சிரமம் தான். வைராக்யமும் அவ்வளவு எளிதாக வந்து விடாது. இதற்காக கையில் கிடைத்த ஸுகத்தை எப்படித் தள்ளமுடியுமென்று கேட்கலாம். ஆனாலும் இந்த உலகம் ஜெயிலுக்கொப்பானதென்றும் வைத்ய சாலைக்கொப்பானதென்றும் முன் கூறிய விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டு விதத்திலும் இதிலிருந்து வெளிக்கிளம்பவே நாம் எப்பொழுதும் முயற்சிக்க வேண்டுமென்பதில் கொஞ்சமும் ஸந்தேஹமில்லை. குற்றம் செய்தபோதிலும் புத்தியுள்ளவன் ஒருவனாவது தன் ஆயுள் முழுவதும் ஜெயிலிலேயே வாஸம்செய்ய விரும்பமாட்டான். இதுபோலவே நோயாளியும் வைத்யசாலையிலேயே இருக்க ஆசைப்படமாட்டான்.

இவ்விதம் ஜெயிலுக்கும் வைத்யசாலைக்கும் ஒப்பான இதிலிருந்து வெளிக்கிளம்புவதற்கு இந்த மனுஷ்ய ஜன்மா தான் மிகவும் உபயோகமானது. இது ஸுலபமாகக் கிடையாது. காஷ்மீர தேசம் போல இது ஸாரமான க்ஷேத்ரம். இதில் நல்ல விதையை விதைத்தோமானால் மோக்ஷமென்ற பழத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் நமக்குக் கிடைத்த இந்த மனுஷ்ய ஜன்மா வீணாகாமலிருப்பதற்காக, தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் கிடைத்த போகங்களை ஸந்தோஷமாக அனுபவிப்பது, ஸ்வதர்மத்தை விடாமல் அநுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த முயற்சி எடுத்துக்கொள்வது, தேவபித்ரு கார்யங்களை சரிவர அனுஷ்டிப்பது,

ஸாதுக்களிடம் காணப்படும் குணங்களை அடைவதில் ஈடுபடுவது முதலிய கார்யங்களை அவசியம் செய்ய வேண்டும்.

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் கேட்ட நமக்கு மனதில் ஓர் எண்ணம் தோன்றலாம். “உண்மை தான்! சொன்ன விஷயங்களெல்லாம் என்னவோ ரொம்பவும் நன்ருகத்தானிருக்கிறது. வெளியில் வாடகைக்கு வீடே கிடைக்காத காலத்தில் நாமாகவே நம் வீட்டில் குடியிருக்கும்படி வைத்துக் கொண்ட துஷ்டரை வீட்டிலிருந்து எப்படி வெளிக்கிளப்ப முடியாதோ அது போலவே அதர்மம் நிறைந்துள்ள இக் காலத்தில் தானுகவே நம்மிடம் புகுந்துள்ள அச்ரத்தை ஆலஸ்யம் முதலியவைகளை விரட்டமுடியவில்லையே. அவைதான் எந்த நற்கார்யங்களைச் செய்வதற்கும் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. நாம் என்ன செய்யலாம்” என்று. வாஸ்தவம் தான். இந்த எண்ணம் ஏற்படுவது நல்லது தான். ஆனல் இது உண்மையானது தானு அல்லது வெளிவேஷமா என்பதை ஆராய வேண்டும். உண்மையாகவே ஏற்பட்டால் நல்ல கார்யங்களில் செல்லவொட்டாமல் செய்கின்ற சோம்பல் முதலியவைகளை விரட்ட முதலில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருப்போம். அவ்விதமுயற்சி எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அதனல் இது வெளிவேஷம்தான் என்று தெரிகிறது. இதனல் ஆலஸ்யம் முதலியவைகளுக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. நமக்குத்தான் புருஷார்த்த ஹானி உண்டாகும். ஆனதால் யதார்த்தமாய் அந்தரங்கமாக உள்

மனத்தில் அனுதாபம் ஏற்பட வேண்டும். அப்பொழுது பாபங்களும் தொலையும்.

மேலும் த்ருஷ்டபலமான லோகவியவஹாரத்தில் சோம்பல் முதலியவைகளை உதறித்தள்ளி மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் ஈடுபடுகிறோமே. அதற்கு என்ன காரணம்? அதன் பலன் நேரில் காணும்படியாயிருப்பதால் அதை அடைய வேணுமென்ற தீவ்ர இச்சை தான் காரணம். உண்மையில் அத்ருஷ்ட பலமான வைதிக வியவஹாரத்திலும் இதைவிட இன்னும் அதிகமான உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரவர்த்திப்பதுதான் உசிதம். ஏனெனில் அதிருஷ்ட ஸாமக்ரி தான் த்ருஷ்டபலத்தை நம்மை அனுபவிக்கும்படி செய்கிறது. அதற்கு ஸாதனமான வஸ்துக்களையும் நம்மிடம் சேர்த்து வைக்கிறது. ஆகையால் லோக வியவஹாரத்தில் போல வைதிக வியவஹாரத்திலும் அச்ரத்தை, சோம்பல் முதலியவைகளை விட்டு மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் ஈடுபட வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம்.

இவ்விதம் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் ஸ்வப்னம் காணும்பொழுதும் ஒவ்வொரு நாளும் லௌகிகமாயும் வைதிகமாயுமுள்ள வியவஹாரங்களில் இடைவிடாது ஈடுபட்டு மனது இந்திரியங்கள் எல்லாம் சோர்ந்துபோய் விச்ராந்தியைப் பெறுவதற்காக ஸுஷுப்தி என்ற அவஸ்தைக்குச் செல்லுகிறோம். அங்குதான் நிரதிசயமான ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறோம். காலையில் தூங்கி எழுந்திருந்தவுடன்

"ராத்திரி ஸுகமாகத் தூங்கினேன்" என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம். ஸுஷுப்தி அவஸ்தையில் ஸுகத்தை அநுபவிக்காவிட்டால் காலையில் இந்த நினைப்பு ஏற்படாது. அந்த ஸுகம்தான் நம்முடைய உண்மையான ஸ்வரூபம். அது ஸச்சிதானந்த வடிவமானது. "தன் நிலைமையை அடைந்திருக்கிறான்" என்றும் "ஆத்ம ஸ்வரூபத்துடன் ஒன்றாகக் கலந்திருக்கிறான்" என்றும் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. அது ஒன்று இருப்பதால்தான் நாம் மூச்சுவிடமுடிகிறது. எல்லாக் காரியங்களும் நடைபெறுகின்றன. அதிலிருந்துதான் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவரிடம் பயத்தால்தான் ஆதித்யன் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை முறைவழியில் இடைவிடாது நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவரை நன்கு அறிவதற்காகத் தான் எல்லா உபநிஷத்துக்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸ்வரூபத்தை அடைந்தால்தான் நாம் விரும்பும் பயமில்லாத சாஸ்வதமான பேரானந்தம் கிடைக்கும்.

முன் சொன்னபடி ஸுஷுப்தி ஸுகமே பேரானந்தமாகுமானால் அது தானாகவே ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைத்துவிட்டபடியால் விழித்துக்கொண்ட பிறகு மறுபடியும் தூக்கமும் பயமும் எவ்விதம் ஏற்படலாம் என்று கேட்கக்கூடும். ஆனால் இங்கு ஒரு விஷயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். முக்தியில் நமக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வரூப ஸுகம் ஏற்கெனவே இல்லாமல்

புதிதாக அடையப்படுவதல்ல. நம்மிடம் இருப்பதை யேதான் மறுபடியும் அடைகிறோம். திருஷ்டாந்தமாக ஒருவன் தன் கழுத்தில் ஆபரணம் இருப்பதை மறந்து எங்கோ தொலைந்து போய்விட்டது என்ற ப்ரமத் தால் வெளியில் எங்கும் தேடி கிடைக்காமல் மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். அதுஸமயம் நண்பன் ஒருவன் தைவ வசமாக அங்கே வந்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு "எதை கெட்டுப்போனதாக நினைக் கிறாயோ அந்த ஆபரணம் உன் கழுத்திலேயே இருக் கிறதே" என்று கூறுகிறான். அவனுடைய வார்த்தை யைக் கேட்டமாத்திரத்தில் தொட்டுப் பார்த்து கழுத் தில் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, புதிதாக அந்த நகையை அடைந்ததுபோலவும், நஷ்டமான பொருள் திருப்பிக் கிடைத்தது போலவும் எண்ணி மிகுந்த ஆனந்தமடைகிறான். தனக்குக் காட்டிக்கொடுத்த அந்த நண்பனை மிகவும் கொண்டாடுகிறான். அது போலவே ஸ்வரூப ஸுகமும் நம்மிடம் எப்பொழுதும் ஸித்தமாயிருந்தாலும் அக்ஞானத்தால் நம்மிடம் இல் லாதது போலவும், ஞானத்தால் புதிதாக அடைந்தது போலவும் நினைக்கிறோம். ப்ரம ஸ்தலங்களிலெல்லாம் அக்ஞானத்தால் வஸ்துவின் மறைவும் ஞானத்தால் வஸ்துவை அறிந்துகொள்வதும் தவிற வேறுவிதமாக நிருபணம்செய்ய முடியாது. ஸுஷுப்தியில் ஸ்வரூப ஸுகாநுபவம் இருந்தாலும் அக்ஞானத்தால் அதை அடையவில்லை. காலையில் விழித்துக்கொண்டதும் 'ராத்திரி நன்றாகத் தூங்கினேன். ஒன்றும் தெரி

யாது" என்று சொல்வதால் தூங்கும்பொழுது அக்ஞானமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கற்கண்டை சாப்பிடும்பொழுது அதன் இனிப்பு நமக்கு நன்ருகத் தெரிவதுபோல ஸுஷுப்தியில் ஸுகானுபவம் நமக்குத் தெரிவதில்லை.

இதே ஸ்வரூபஸுகானுபவம் நம்மிடம் எப்பொழுதும் இருக்கிறது. ஜாக்ரத்ஸ்வப்னங்களில் விஷயானுபவமிருப்பதால் நம்மிடமுள்ள ஸ்வரூப ஸுகத்தையே, பிறர்கையை எதிர்பார்த்து, மிகுந்த கிலேசத்துடன் பிறரால் அவமதிப்புடன் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தை சாப்பிடுவதுபோல அனுபவிக்கிருேம். ஸுஷுப்தியில் விஷயமில்லாததால் பிறரை எதிர்பார்க்காமல் ஸ்வாதந்திரியத்துடன் அனுபவிக்கிருேம். ஆனல் இரண்டிலும் அக்ஞானம் பொதுவாக இருக்கிறது. மோக்ஷத்திலோவெனில் மாயை என்ற திரை நீங்கிவிடுவதால் ஸ்வரூபஸுகானுபவம் நன்ருக தெரிகிறது.

இவ்விதமான அஞ்ஞானம் என்ற திரையை நீக்குவது பரமதயாளுவான ஸ்ரீ குரு ஒருவரால்தான் முடியும். ஆதலால் அப்பேற்பட்ட குருவின் கடாக்ஷம் நமக்கு எவ்விதம் எப்பொழுது கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்காக சும்மா இருக்கக்கூடாது. பர்த்ருஹரி சொல்லியபடி என்னவந்தாலும் நியாயவழியிலிருந்து விலகக்கூடாது. "இது செய்யத்தகுந்தது. இது செய்யத்தகாதது என்று நிர்மானிப்பதற்கு சாஸ்திரம்தான் பிரமாணம்"

என்று கீதையில் கூறியுள்ளபடியால் சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ளதுதான் நியாய வழி.

இந்த நிலைமையில் இப்பொழுது நம் பாக்யத்தால் பரமகிருபாநிதியான ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் பசியுள்ள குழந்தைக்கு தாயார்போல நமக்கு அநுக்ரஹம் செய்ய விரும்புகிறார் என்று தெரிகிறது. பசியுள்ள சிறு குழந்தையானது பானையிலுள்ள சாதப்பருக்கைகளை தன் விரல்களால் எடுத்து எடுத்து வாயில் கொண்டு போகும்பொழுதே கீழே இறைக்கின்ற நிலைமையைப் பார்த்து தாயார், "ஆஹா! குழந்தைக்கு ரொம்ப பசி எடுத்து விட்டது" என்று எண்ணி பரபரப்புடன் நெய் பருப்புக்கலந்து அன்னத்தை நன்றாகப் பிசைந்து தானே வாயில் ஊட்டுவதுபோல நிரதிசயமான ஆனந்தத்தை அடையும் விருப்பத்தால் அல்பமான ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் விஷயங்களைத் தேடியலைந்து முயற்சி வீணாகி ஆனந்தம் கிட்டாது வருந்துகின்ற நம்மைப்பார்த்து கிருபை கொண்ட ஆசார்யரும் நிரதிசயானந்தத்தை நம்மை அனுபவிக்கும்படி செய்வதற்காக **தேசிகாஷ்டகம்** என்ற இந்த சிறந்த ஸ்தோத்ரத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இந்த ஸ்தோத்ரம் ப்ரதி தினமும் ஸேவிக்கின்ற மருந்து மாத்திரை போன்றது. வயிற்றில் அக்னி மாந்த்யம் உள்ளவர்களுக்கு அவ்வித மாத்திரையை நித்யம் சாப்பிடுவதால் நன்கு விரேசனமாகி ஜாடராக்

னிக்கு பலமேற்பட்டு சாப்பாட்டில் ருசியும், ஆரோக்யமும் புஷ்டியும் ஏற்படுவதுபோல தேசிகாஷ்டகத்தை பாராயணம் செய்வதால் பாபம் தொலைந்து ஸ்வதர்மாசரணத்தில் ருசி, பிறகு அனுஷ்டானம், சித்தசுத்தி, முறையே பேரானந்தமும் ஏற்படுகிறது.

நமக்கு ஏற்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை விடாமல் அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் ஸ்ரீமதாசார்யாளால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டுமிருந்தாலேயே இந்தப் பலன் கிடைக்குமே. அதிகப்படியாக இது எதற்காக? என்று கேட்கலாம். ஸ்வதர்மாசரணத்தில் ஸ்வரஸமான ப்ரவிருத்தி இருந்தால் அந்தப்பலன் கிடைக்கும். அதுதான் இந்தக்காலத்தில் இல்லையே. ஸ்வதர்மாசரணத்தில் ருசி ஏற்படுவதற்காகத்தான் சிறந்த ஔஷதம் போன்ற இந்த தேசிகாஷ்டகம் வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த தேசிகாஷ்டகத்தை வாசிப்பதில் ருசி ஏற்படவேண்டுமே! அது எப்படி ஏற்படும் என்று கேட்டால், பரமகருணாநிதியான ஸ்ரீ ஸத்குருவின் ஸங்கல்ப விசேஷத்தால்தான் இது நிறைவேறும் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நேரிடையாக ஸ்வதர்மாசரணத்திலேயே நமக்கு ப்ரவிருத்தி ஏற்படும்படியாக அவருக்கு ஸங்கல்பம் ஏற்படட்டுமே என்றால் ஸர்வக்ஞராயும் ஸத்ய ஸங்கல்பராயும் உள்ள ஸ்ரீ ஸத்குருவிற்கு இந்த மாதிரிதான் ஸங்கல்பம் ஏற்படவேண்டுமென்பதை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஞானத்தைக் கொடுக்கும் குருவை மனிதர்களில்

சிறந்தவர் என்பதாக மட்டும் நினைக்கக்கூடாது. அவரை ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனாகவே பாவிக்கவேண்டும். உருவமற்றவராயிருந்தாலும் பரமேசுவரன் பக்தர்களான சிஷ்யர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மனித உருவம் தாங்கி ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கிறார்.

மேலும் சிறு வயது முதற்கொண்டு லோக வியவஹாரங்களில் ஈடுபட்டு காரியங்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஞானம் நமக்குத் தானாகவே ஏற்படுவதிலும் பிறர் காரியங்களைச் செய்வதையும் அவர்கள் பேசிக்கொள்வதையும் பார்த்துப் பார்த்துத்தான் நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம். இன்ன பதத்திற்கு இன்ன பொருள் என்பதை பிறருடைய உபதேசம் மூலம் தெரிந்துகொள்வதுபோல, அதன் பிறகு அந்தப் பொருள் உண்டாகும் இடம், காலம், அது கிடைக்கும் இடம், காலம் முதலியவற்றையும் அதன் உபயோகத்தையும் பிறர் மூலமாகவே நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம். அந்த நமக்கு அறிவையுண்டுபண்ணுமிடங்களிலெல்லாம் குருவின் அம்சம் இருக்கிறது. ஏனெனில் அறியாமையைப் போக்கடிப்பது குரு ஒருவரால் தான் முடியும். குரு என்ற பதத்திற்கே அறியாமையைப் போக்கடிக்கிறவர் என்பதுதான் பொருள். லௌகிகமாகவோ, வைதிகமாகவோ, ஆத்யாத்மிகமாகவோ உள்ள ஞானமெல்லாம் குருவின் மூலம்தான் ஏற்படுகிறது. ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தம்பம் வரையுள்ளதான எல்லாவற்றையும் குரு என்ற பாவனையுடன் வணங்க வேண்டும். எங்கும் குருவின் அம்சமிருக்கிறதென்று

தெரிகிறது. ஆகையால்தான் பழக்கமில்லாத இடத்தில் ஆட்டிடையர்களும் மாட்டிடையர்களும்கூட சரியான வழிகளைக் காட்டுகிறார்கள். அவசியம் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய சமயத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் நம்மை ஈ, கொசு முதலியவைகள் கடித்து எழுப்பி உதவி செய்கின்றன.

இவைகளால் தன் அம்சத்தால் எங்கும் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீ குருதான் எல்லாகாரியங்களையும் நடத்திவைக்கிறாரென்று கிடைக்கிறது. அப்பேற்பட்ட குரு இந்த காலத்திற்குத் தகுந்தபடி தேசிகாஷ்டகத்தை வெளியிட்டு உபகாரம் செய்கிறார் என்பதும் அது பரம்பரையாக பரமானந்தத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் யுக்தம் தான். எந்த குருவின் அனுக்ரஹம் ஏற்பட்டால் அரைநிமிஷத்தில் மோக்ஷம் கிடைக்குமோ, அந்த குரு அனுக்ரஹம் செய்யும் முறை இன்ன விதமாகத் தான் இருக்கும் என்பதை யாரும் தீர்மானித்துக் கூற முடியாது.

இவ்விதம் எல்லாவிதங்களிலும் நமக்கு எப்பொழுதும் பரமோபகாரம் செய்கின்ற குருவை மறக்காமல் எப்பொழுதும் ஸ்மரிக்க வேண்டுமென்பது கூறாமலே விளங்கும். அவரை ஸ்மரித்தால் தான் நாம் நன்றியை காட்டினவர்களாக ஆவோம். இந்த தேசிகாஷ்டகத்தில் அவருடைய மஹிமைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக நன்கு காட்டப்பட்டிருப்பதால் குரு ஸ்மரணத்திற்கு இது மிக உபயோகமாயிருக்கும்.

ஆகையால் தினந்தோறும் உபயோகிக்கும் மருந்து போன்றதான இந்த தேசிகாஷ்டகத்தை காலையிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டும். மருந்துக்கு அனுபானம் போன்றதான இந்த பூமிகையையும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். மருந்தைத் தீர்மானிக்கும் வைத்யரேதான் அனுபானத்தையும் தீர்மானிக்கிறார். தேசிகாஷ்டகத்தை வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீ குருதான் பூமிகையையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். பூமிகையும் அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் ஏற்பட்டது தான். அவருடைய அவதாரம் முதல் ஒவ்வொரு லீலைகளையும் கவனித்தால் நம்முடைய நன்மையைக் கோருபவரென்றும், ஆபத்காலத்தில் உறவினர் போல உதவி செய்பவரென்றும் நிச்சயமாகத் தெரியும்.

இக்காலத்தில் தடையில்லாமல் அதர்மம் எங்கும் பரவி வருவதையும், ஸ்வதர்மத்தில் ப்ரவிருத்தி இல்லாமலிருப்பதையும் நேரில் பார்க்கின்ற ஸ்ரீ குருநாதருக்கு நம்மைக் கைதூக்கிவிட வேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம் இருக்கிறது என்பது கௌளி அடிப்பது போன்ற இந்த தேசிகாஷ்டகம் வெளிப்பட்டதால் தெரிகிறது. அவருடைய ஸங்கல்பம் ஒருநாளும் வீணாகாது. அஷ்டமூர்த்தி ஸ்வரூபமான அவரே தேசிகாஷ்டக ரூபமாக ஆவிர்பவித்து பூமிகை என்ற வியாஜமாக தன் உபதேசத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் பூமிகையை நன்றாகப் படித்து அதன் பொருளைத்தான் தெரிந்து கொள்வதுடன் பிறருக்கும் இதை எடுத்துக் கூற வேண்டும். மிக்க ருசியுள்ள பொருளை தான்

ஒருவன் மட்டும் சாப்பிடக்கூடாது என்பது உலக வழக்கமல்லவா. மேலும் வழி தவறிச்செல்லும் குருடனை நல்வழியில் கொண்டு சேர்ப்பதுபோல மிகவும் ஹிதம் என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட விஷயம் தனக்குத் தெரிந்தால் அதைப் பிறருக்கும் எடுத்துக் கூறவேண்டும்.

மேலும் குழந்தையின் மதுரமான மழலைச் சொற்களைக்கேட்க ஆசைப்படும் தாய் தந்தையர் குழந்தையைப்பேசச் செய்து அதன் மழலைச்சொற்களைக் கேட்டுக்கேட்டு மிகுந்த ஆனந்தமடைவது போல ஸ்ரீமதாசார்யாளும் **தேசிகாஷ்டகம், பூமிகை** என்ற வியாஜமாக நம்மை பேசச்செய்து ஆனந்தமடைகின்றார். ஆகையால் இந்த தேசிகாஷ்டகத்தையும், பூமிகையையும் படித்து அவரை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். அவருடைய ஸந்தோஷத்தால் நாம் ஆத்ம லாபத்தை அடைவோம். அதனால் எப்பொழுதும் நாம் விரும்புகின்ற பயம் கொஞ்சமும் இல்லாத சாச்வதமான ஆனந்தத்தை அடைவோம்.

ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். அரசர்கள் நியாயவழியில் பூமியை காப்பாற்றட்டும். பசு பிராஹ்மணர் இவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நன்மை உண்டாகட்டும். எல்லா உலகங்களும் ஸுகமாயிருக்கட்டும்.

ஈச்வரோ ரக்ஷது.

ஸ்ரீ சங்கர தீக்ஷிதர்.

॥ श्रीमच्छंकरभगवत्पूज्यपादाः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ श्रीदेशिकाष्टकम् ॥

सव्याख्यम् ॥

प्रथमः श्लोकः ।

विश्वदर्पणदृश्यनाममतामुपादिशदादरात्
विश्ववन्दितपादपङ्कजतत्त्वबोधनिदानवित् ।
विश्वदेशिकराजराण्मम मानसे परिवर्ततां
तं गुरुं कृतहन्तृताघनिवृत्तये स्मरतास्तिकाः ॥ १ ॥

व्याख्या

पादुका देशिकेन्द्राणां पातु कान् भवसागरे ।
पातु बालान् या तु दक्षा गुरुपादावनेऽपि सा ॥

देशिकाष्टकमारभमाणः वस्तुनिर्देशरूपं गुरुस्मरणरूपं च मङ्गळमारचयति — विश्वेति । श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रे प्रथमश्लोकारम्भे विश्वस्य दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यत्वोपदेशेन मिथ्यात्वं दर्शितं श्रीभगवत्पादैः । अत्रापि प्रथमश्लोकारम्भे तदनुवादेन श्रीभगवत्पादमहिमा वर्ण्यते । विश्वेति लुप्तषष्ठीकं पदम् । दर्पणे

दृश्यता यासां व्यक्तीनां ताः दर्पणदृश्यताः; दर्पणदृश्याः नगर्यादिव्यक्तय इति यावत् । ताभिः समतां विश्वस्योपादिशत् । दक्षिणामूर्त्यष्टके प्रथमश्लोकारम्भ इति शेषः । एवं च तत्रोक्तं विश्वस्य मिथ्यात्वमत्रानूदितं भवति । ननु दक्षिणामूर्तिस्तोत्रारम्भेऽपि कथं मिथ्यात्वप्रदर्शनं कृतं भवतीति चेत् — उच्यते । दर्पणे दृश्यमानाः प्रतिबिम्बाः अवस्तुभूता इत्यत्र नास्ति विवादः । यतः, श्रीविद्यारण्याचार्यैः प्रतिबिम्बानां प्रातिभासिकवस्त्वन्तररूपत्वेन स्वरूपत एव मिथ्यात्वमुक्तम् । विवरणाचार्यैरपि बिम्बस्यैव दर्पणस्थत्वप्रत्यङ्मुखत्वादिरूपेण मिथ्यात्वमुक्तमेव । भवतु प्रतिबिम्बानां मिथ्यात्वं; तत्तुल्यत्वस्य जगति प्रकारान्तरेणापि संभवात् कथं तुल्यत्वोपदेशमात्रेण प्रपञ्चमिथ्यात्वप्रदर्शनं कृतं भवति इति चेत् — उच्यते । तत्र 'निजान्तर्गतं पश्यन्नात्मनि मायया बहिरिव' इत्यादिनाऽनन्तरमस्यैव स्पष्टीकृतत्वात् । प्रपञ्चमिथ्यात्वप्रदर्शनपूर्वकात्मयाथात्म्यप्रदर्शनपरत्वात्तदष्टकस्य । तथा च एवं श्लोकार्थः — यः विश्वदेशिकराजराट् गुरुचक्रवर्ती भगवत्पादरूपः शिष्येषु आदरात् स्नेहेन दक्षिणामूर्तिस्तोत्रारम्भे विश्वस्य मिथ्यात्वमुपादिशत् । किमर्थमारम्भे मिथ्यात्वमुपदिष्टमिति चेत् — आदरात् इति आवर्त्यते । आ समन्तात् दरः भयं यस्मिन् संसारमण्डले तस्मात् संसारमण्डलात् भयस्थानात् । ल्यब्लोपे पञ्चमी । भयस्थानं विहाय्येत्यर्थः । सामर्थ्यात् अभयस्थानमिति लभ्यते । तत् प्रापयितु-

मिति शेषः । तदर्थं वा किमिति मिथ्यात्वोपदेशः कृत इति चेत्, तत्त्वबोधनिदानविन् । श्रीगुरुर्हि भवरोगिणां भिषग्वरः, 'भिषजे भवरोगिणाम्' इत्युक्तत्वात् । लोके हि भिषग्वराः प्रथमं रोगनिदानं निर्णीय तन्निवर्तकं औषधं निश्चिन्वन्ति । निश्चितमपि औषधं तदुपयोगयोग्यतासंपादनपूर्वकमेव ददति । तद्वदेव गुरुरपि करोति । तथाहि—भवरोगस्य निदानं आदिकारणं 'निदानं त्वादिकारणम्' इत्यमरः । मूलकारणं अविद्या । तन्निवर्तिका च अखण्डसाक्षात्काररूपा विद्या । तत्प्राप्तिश्च गुरुमुखश्रवणादिना । तत्र च श्रवणादौ साधनचतुष्टयसंपन्न एवाधिकारी । तत्र च प्रथमसंपादनीयः नित्यानित्यवस्तुविवेकः । नित्यत्वं सत्यत्वं, अनित्यत्वं चासत्यत्वम्; मिथ्यात्वमिति यावत् । तन्निश्चयसत्त्व एव विषयवैराग्यसंभवात् । विरक्तास्येतरस्यैव तीव्रमुमुक्षया गुरूपसदनपूर्वकश्रवणादिना साक्षात्कारसंभवात् । एवं रोगनिदानं तन्निवर्तकनिदानं च विदितवता गुरुणा आदौ प्रपंचमिथ्यात्वमेव खलु उपदेष्टव्यम् । लोके तावत् कादाचित्कानृतवदनज्ञानमात्रेणापि विवेकिनः कदाचिदपि तदीयं वाक्यं विश्वस्य न प्रवर्तन्ते खलु । एवं च सति किमु वक्तव्यं प्रपंचस्वरूपमेव मिथ्येति ज्ञाने जाते विवेकिनः विश्वासेन तत्र न प्रवर्तन्त इति । इत्थमालोच्य गुरुरादौ मिथ्यात्वमुपदिष्टवान् । अत एव विश्वेषां भवरोगिणां वन्दनार्हपादपङ्कजश्च । स चासौ तत्त्वबोधनिदानविच्च । निवर्तकनिदान-

विस्त्वस्योक्तत्वादेव निवर्त्यनिदानविस्त्वमपि अर्थसिद्धम् । तादृशो गुरुः मम मानसे परिवर्ततताम् । प्रार्थनायां लोट् । प्रकारान्तरेणार्थो वर्ण्यते— ममेति भावप्रधानो निर्देशः । ममभाव इत्यर्थः । अयमहंभावस्याप्युपलक्षणम् । शरीरपुत्रमित्रकलत्रादिविषयक-ममाहंभावदूषिते मानसे गुरुराडूविषयकममाहंभावः परिवर्ततता-मित्यर्थः । 'तस्यैवाहं ममैवासौ स एवाहमिति त्रिधा' इत्युक्तेः । तथा च 'मोक्षकारणसामग्र्यां भक्तिरेव गरीयसी' इति वचनानुसारेण गुरुविषयकभक्तिः प्रार्थिता भवति । तादृशभक्ति-प्रतिबन्धकपापनिवृत्तिं प्रार्थयते— तं गुरुमिति । कृतहन्तृता कृतघ्नता तद्रूपं यत् अघं तन्निवृत्तये हे आस्तिकाः तं गुरुं स्मरतेत्यर्थः । कृतघ्नतादोषस्य पापेषु प्रधानत्वात् प्रधानमल्ल-निबर्हणन्यायेन तन्निवृत्त्या सर्वनिवृत्तिः स्यात् इत्यभिप्रायः । बहुविधपापरूपप्रतिबन्धकवतामस्माकं तन्निवर्तकगुरुस्मरणस्य प्राप्त-कालत्वमुक्तं भवति ॥

ஸ்ரீ குருநாதருடைய பாதத்தை (ஆசார்யபாதரை)க் காப்பாற்றுவதிலும் திறமையுள்ள ஸ்ரீ தேசிகேந்த்ரரு டைய பாதுகை ஸம்ஸார (பிறவி)க் கடலில் விழுந்து உழலுகின்ற சிறுவர்களை (அஜ்ஞானிகளை) காப்பாற்றட்டும்.

ஸ்ரீ தேசிகாஷ்டகம் என்ற கிரந்தத்தை ஆரம்பிக் கின்ற கவி ஆரம்பத்தில் குருஸ்மரணரூபமான மங்க ளத்தைச் செய்கிறார் :—

எவர் தக்ஷிணாமூர்த்யஷ்டகம் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தின் ஆரம்பத்தில் சிஷ்யர்களிடம் வாத்ஸல்யத்தால் பயத்தைக் கொடுக்கும் பிறவிக்கடலிலிருந்து அவர்களைக் கரையேற்றி பயமேயில்லாத இடத்தை அடைவிப்பதற்காக உலகை கண்ணாடியில் தோன்றும் நகரத்திற்கு ஒப்பாக உபதேசித்தாரோ, அதாவது பிரதிபிம்பம்போல ஜகத்தையும் பொய்யென்று உபதேசித்தாரோ, பிறவிப்பிணியுள்ள எல்லோராலும் வணங்கத்தகுந்த தாமரைபோன்ற பாதங்களையுடையவரும் பிறவிப்பிணியின் மூலகாரணத்தையும் அதைப் போக்கும் தத்வபோதத்தின் காரணத்தையும் நன்கு அறிந்தவருமான அந்த உலகத்திற்கெல்லாம் குருஸார்வபௌமரான ஸ்ரீபகவத்பாதர் என் மனதில் எப்பொழுதும் வஸிக்கட்டும். சரீரம், புத்திரன், நண்பன், மனைவி முதலியவர்களிடம் எனக்கு உள்ள அஹங்காரமமகாரம் தொலைந்து என்னைச் சேர்ந்தவர் குரு என்று குருவிடம் மமகாரம் ஏற்படட்டும். குருபக்தி வளரட்டும். அதற்கு இடையூறு செய்கின்ற பாபங்கள் தொலையட்டும். ஆஸ்திகர்களே, நன்றி மறத்தல் என்ற பாபம் தொலைவதற்காக அந்த குருவை ஸ்மரியுங்கள். ஆசார்யர் ஸம்ஸார ரோகத்தின் மூலகாரணத்தையும் அதைப் போக்கடிக்கும் உபாயத்தையும் நன்கு அறிந்த வைத்யரானதால் மூலகாரணமான ஆசை தொலைந்து வைராக்யம் ஏற்படுவதற்காக முதலில் உலகம் பொய் என்பதை உபதேசித்தார். பொய்யென்று தெரிந்துவிட்டால் பிறகு அதில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டார்கள். இங்கு எல்லா பாபங்களுக்கும் மேல்பட்டதான நன்றிமறத்தல் என்ற

பாபம் குருஸ்மரணத்தால் தொலையும் என்று கூறுவதால் அதற்கு கீழ்ப்பட்ட எல்லா பாபங்களும் தொலையுமென்று சொல்லாமலேயே கிடைக்கிறது.

इति प्रथमः श्लोकः ॥

॥ द्वितीयः श्लोकः ॥

(श्रीशंकरविजये प्रथमसर्गकथा)

प्रायेण सहस्रद्वितयाधिकेषु कल्यब्देष्वतीतेषु बौद्धपाषण्ड-कापालिकादिभिः वैदिकमतदूषकैः ब्राह्मणहिंसकैः स्वमतप्रचारधुरन्धरैः आकुलिते भारतमण्डले देवतानां हविर्भागविधुरतां आस्तिकानां बौद्धाद्युपद्रवासहिष्णुतां केषाञ्चित्तन्मतप्रवेशोन्मुखतां कालविलम्बे उपेक्षितविषवत् दुर्मतस्य शीघ्रप्रसारिताञ्च दृष्ट्वा असहमानेन श्रीनारदमहर्षिणा ब्रह्मलोकं प्राप्य निवेदितं वृत्तान्तं अवगतवता ब्रह्मदेवेन देवगणैस्सह कैलासं प्राप्य भूलोकवृत्तान्तं निवेद्य बौद्धादिनिरसनं प्रार्थितः परमेश्वरः 'स्कन्दः कुमारिलभट्टरूपेण, देवेन्द्रः सुधन्वराजरूपेण, आदिशेषः पतञ्जलिरूपेण च अवतरतु । कर्ममार्गप्रचारानन्तरं ज्ञानमार्गप्रचाराय श्रीशङ्कराचार्यरूपेण अहं अवतरिष्यामि । इतरदेवताः शिष्यरूपेण अवतरन्तु ' इत्याज्ञापयामास ॥

द्वितीयः श्लोकः ।

तदनुसारेण अवतीर्णः सुधन्वा च बौद्धान् लालयन् भट्टपादागमनं प्रतीक्षाञ्चक्रे । अवतीर्णश्च भट्टपादः बौद्धगुरुमेव अपदेशेन उपसृत्य तन्मतरहस्यं विज्ञाय राजसमीपं प्राप्य वादाय व्यवस्थितसभायां बौद्धवादान् शतशः खण्डयामास । तदानीं 'युक्तिपटुत्वावदूकतामात्रेण तन्मतमेव यथाभूतमिति न विस्रम्भणीयं । दिव्यशोधनयैव याथातथ्यं अवसेयम् । अतः गिरिशिखरात्पतनेपि अविनाशिता यस्य तन्मतमेव ग्राह्यम्' इति बौद्धोक्तसुधन्वराजानुमत्या श्रीभट्टपादः 'यदि वेदाः प्रमाणं स्युः, न मे किञ्चिद्भविष्यति' इति वेदमातरमेव शरणीकृत्य गिरिशिखरात्पपात । तस्य च शरीरेऽणुमात्रमपि क्लेशो न बभूव । तदानीं मणिमन्त्रादिकौशलेनापि सम्भावनीयमेतत् इति बौद्धोक्तसुधन्वना 'इदमेव अन्तिमशोधनम्, नातः परं शोधनीयम्' इति कोपेन उद्घोष्य 'घटस्थवस्तुवादिमतमेव सम्यक्, तदन्ये भ्रान्तशिक्षार्हाः' इत्युक्तम् । प्रातस्समागत्य भोगीन्द्रास्तित्वं उक्तवन्तः सौगताः । भोगीन्द्रभोगशायी साक्षात् हरिरेव वर्तते इत्युक्तं भट्टपादैः । तथैव दृष्टम् सर्वैः । निगृहीताश्च बौद्धाः, वर्धिताश्च भट्टपादाः, प्रसारिताश्च कर्ममार्गविस्ताराः, प्रसन्नाश्च दिशः, तृप्ताश्च हविर्भुजः ॥

॥ द्वितीयसर्गकथा ॥

एवं निर्मक्षिकतायां कालट्यभिख्यपुण्याग्रहारे श्रीविद्याधिराजनामधेयभूसुरवरभागधेयभूतेन विधिवदधीतसाङ्गस्वाध्यायेन

श्रीमदार्याम्बापरिचर्यमाणपादकमलेन विविधयज्ञानुष्ठानतोषितदेववृन्देन विविधभोगभाग्यसत्वेऽपि पुत्रभाग्यविरहखिन्नेन शिवगुरुणा सहधर्मचारिणीप्रेरणया संवत्सरकालं वृषाद्रौ सहैव पत्न्या तपस्यता स्वप्ने प्रसन्नात् परमेश्वरात् अभीष्टं वरं प्राप्य गृहमागत्य विधिवत् सन्तर्पणादिना ब्राह्मणाः पूजयाञ्चक्रिरे। भुक्तवतां तृप्तवतां विप्राणां आशीर्भिः अलंकृतस्य तस्य शिवगुरोः विप्रशेषभोजनवेळायां शैवमहःप्रवेशेन तस्मादार्याम्बा गर्भं दधार। श्रीपरमेश्वरप्रवेशसूचकचिह्नानि देवतास्तवनवृषाधिवहननृत्तगीतवाद्यश्रवणरूपाणि बहूनि स्वप्नादिसमये अनुभूतवती च। पूर्णे काले शुभवीक्षिते शुभलग्ने श्रीमदाचार्यं प्रासूत च भाग्यवती॥

॥ तृतीयसर्गकथा ॥

तदवतारसमये च विष्णुः पद्मपादरूपेण पवनः हस्तामलकतोटकरूपेण विधिः सुरेश्वररूपेण एवमितरेऽपि नन्दिकेश्वरवरुणादिदेवाः उदङ्कचित्सुखादिरूपेण च अवतेरुः। उभयभारतीनाम्ना सरस्वत्यपि अवतीर्णा। सा च स्वयमेव सकलकलारूपत्वात् स्वयंप्रतिभातचतुष्षष्टिकला सती विध्यवतारविश्वरूपं विमलगुणोपेतं सकलकलाऽभिज्ञं मनोभिरामं च भूसुरवरेभ्यश्श्रुत्वा तदनुरागवती बभूव। सोपि विश्वरूपः तां उभयभारतीं गुणज्ञां मनोज्ञां अभिज्ञां विज्ञां च तथैव ब्राह्मणमुखात् श्रुत्वा तदासक्तो बभूव। तौ च अन्योन्यदर्शनलालसौ चिन्तापरवशौ स्वप्ने

द्वितीयः श्लोकः ।

दर्शनभाषणलाभसंहृष्टौ प्रबोधे तदलाभशोकपरवशौ आहारविहार-निर्विण्णौ सुविषण्णौ च दृष्टवन्तौ तयोर्मातापितरौ कथञ्चिदवगत-तत्तन्मनोरथौ अन्योन्याभिलषितपूरकौ अन्योन्यप्रेरकौ अन्योन्य-सन्दर्शनसंहृष्टौ पोषितबन्धुजनौ तोषितभृत्यजनौ हर्षितपान्थजनौ पूजितविप्रगणौ च भूत्वा वधूवरयोः पाणिग्रहणमहोत्सवं यथावत् निर्वर्तयामासतुः ॥

॥ चतुर्थसर्गकथा ॥

एवं दैवगणावतारशिष्यगणशोभितभूतले परमेश्वरावतार-भूतपरमाचार्यश्च प्रथमहायन एव सकलवर्णज्ञानं निजभाषाज्ञानं च आप । द्वितीये लिखितपठनसामर्थ्यं, तृतीये काव्यपुराणादिपारि-ज्ञानं च प्राप्य चौलकर्मणा संस्कृतः, तादृशपुत्रवरेण आत्मानं कुलं च कृतार्थं मन्यमानस्य पितुः शरीरवियोगे सति तत्कृत्यजातं विधिवद्विधाय पञ्चमहायने ज्ञातिजनान् पुरस्कृत्य मात्रा उपनीत-स्सन् गुरुकुलं प्राप्य अधीतसाङ्गचतुर्वेदः द्वित्रिमास एव गुरुसम-विद्यः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः समभवत् । एवं गुरुकुलवाससमये कदाचित् भिक्षामटन् श्रीमदाचार्यः दीनब्राह्मणवरगृहं प्रविश्य बिभिक्षे । तद्गृहिणी भिक्षाप्रदानाशक्त्या अनुतप्यमाना आमलक-मेकं दत्तवती । तद्ग्रासमसहमानः करुणानिधिः कनकधारास्तुत्या प्रत्यक्षीभूतया महालक्ष्म्या 'हे वटो, तव हृद्गतं अवगत्यापि महित-मदीयकटाक्षहेतुप्राक्तनशुभाविरहात् एतयोः किं कर्तुं शक्यं' इत्युक्तस्सन् 'हे मातः, यद्यनुकम्पनीयोऽहं तव तर्हि एतदामलक-

दानफलं अद्यैव दातव्यम् ' इत्युक्तवान् । रमया च विपुलकनकामलकवर्षणं कृतम् । तद्दर्शिनश्च सर्वे विस्मयमापन्नाः । एवं भूसुरवरं सुरवरसम्पत्सम्पन्नं विधाय यथापुरं गुरुकुले वसति स्म ॥

॥ पञ्चमसर्गकथा ॥

अनन्तरं गुरुकुलात् आगत्य गुरुः जननीं परिचरन् वेदराशिं परिपठन् अग्निसूर्योपास्तिं कुर्वन् आदित्यवत् विरेजे । यस्य दर्शनमात्रेण युवापि न कुप्यति, वृद्धोऽप्युपचरति, सर्वोऽपि जनः साञ्जलिबन्धो भवति, तादृशसकलगुणमहिमसम्पन्नानुत्तमात्मजदर्शनेन जननी परां निर्वृतिं प्राप्तवती । कदाचित् मध्याह्नसमये स्नानार्थं गतवतीं मातरं आतपवशेन मूर्च्छितां ज्ञात्वा गुरुवरः शैत्योपचारेण मूर्च्छामपनीय गृहमानीय जननीसौकर्याय स्तुत्या प्रार्थितां पूर्णानदीं गृहसमीपे आनयति स्म । एवं अमानुषवृत्तमेनं अवगतवान् केरळपतिः तत्पादरजसा स्वभवनं पवित्रीकर्तुमनाः गजाद्युपायनपुरस्सरं मन्त्रिप्रवरं प्राहिणोदानेतुम् । तथैवागत्य गुरुसमीपं भूपतिहृदयमावेदितवन्तममात्यवरं गुरुवरः राजगृहं प्रत्यागमनादिना स्वनियमलोपसंभवं प्रतिपाद्य निवर्तयामास । स्वयमेव राजा आगत्य अयुतसुवर्णसहितनाटकत्रयोपायनं पुरस्कृत्य प्रणम्य आत्मीयदृष्टिं कृतार्थयन् श्रीगुरुणा पृष्टकुशलस्सन् नाटकत्रयं वाचयति स्म । तच्छ्रवणसंहृष्टात् गुरोस्सकाशात् अभीष्टपुत्रलाभवरं प्राप्य तद्गुणमुदीरयन्नेव केरलाधीशः स्वनगरीं प्राप्तवान् ॥

ஸ்ரீசங்கரவிஜயம்.

முதலாவது ஸர்க்கஸங்கிரஹம்.

சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷங்கள் கலியுகத்தில் சென்ற பிறகு பாரதபூமி எங்கும் பௌத்தம் காபாலிகம் முதலிய துர்மதங்கள் பரவி வைதிக மதம் குன்றி வைதிக மதத்தை தூஷிக்கிற பாஷண்டர்களால் ஆஸ்திகர்களுக்கும் முக்யமாக பிராஹ்மணர்களுக்கும் பலவித துன்பம் ஏற்பட்டு எங்கும் யாகங்கள் நடைபெறாததால் தேவர்களுக்கு ஹவிர்பாகம் கிடைக்காமல் துர்மதங்கள் விஷம் போல மிக வேகமாக மேன்மேலும் பரவி வருவதையும் ஆஸ்திகர்களிலும் பலர் துன்பம் தாங்கமாட்டாமல் பிற மதங்களை கைக்கொள்வதையும் பார்த்து இதைத் தடுப்பதற்காக ஸ்ரீ நாரத மஹரிஷி தேவகணங்களுடன் ப்ரஹ்ம லோகம் சென்று ப்ரஹ்மாவிடம் விக்ஞாபனம் செய்தார். இதைக்கேட்டு பிரஹ்மாவும் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு கைலாஸம் சென்று பலவிதமாக ஸ்தோத்ரம் செய்து பரமேச்வரனிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்.

இதைக்கேட்டு பகவானும் தேவர்களின் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கி "பயப்படவேண்டாம். நானே பூமியில் அவதரித்து ஔபநிஷதமான ஞான மார்க்கத்தை ஸ்தாபிக்கிறேன். இதற்கு ஒத்தாசையாக நீங்களும் பூமியில் அவதாரம் செய்யுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு தன் அருகிலிருக்கும் ஸுப்ரஹ்மண்யரைப் பார்த்து "நீ முதலில் பூமியில் அவதரித்து பௌத்த மதத்தை நிரஸனம் செய்து வைதிகமான கர்மமார்க்கத்தை ஸ்தாபிப்-

பாபாக" என்று ஆக்ஞை செய்தார். பிறகு தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானம் சென்றதும் ஆதிசேஷன் பதஞ்சலியாகவும் தேவேந்திரன் ஸுதன்வா என்ற அரசனாகவும் அவதரித்தார்கள். ஸுதன்வராஜனும் பௌத்த மதத்தைக் கைக்கொண்டு அவர்களை ஆதரிப்பவன்போல் அபிநயம் செய்து எங்கும் பரவியிருந்த பௌத்தர்களையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி ஸுப்ரஹ்மண்யருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஷண்முகரும் குமாரில பட்டர் என்ற பெயருடன் பூமியில் அவதரித்து பௌத்தர்களிடமே சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு பௌத்த மதத்தின் ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் மூலமே நன்கு கற்றுத் தெரிந்துகொண்டு ஸுதன்வராஜனுடைய ஸபையை அடைந்து பௌத்தர்களுடன் விவாதம் செய்து அநேகம் யுக்திகளால் அவர்களுடைய மதத்தைப் பலவாறாக கண்டித்தார். பௌத்தர்களும் மேலே யுக்தி தோன்றாமல் விவாதத்தில் பட்டபாதரை ஜயிக்க திறமையற்றவர்களாய் அரசனைப் பார்த்து "அரசனே, இவ்விதம் யுக்திகளைக் கொண்டு விவாதம் செய்வதால் உண்மையை தீர்மானிக்க முடியாது. புத்தி சக்தி அதிகமுள்ளவர்கள் தங்களுடைய வாதத்திறமையால் உண்மையை மாற்றி தங்களுடைய கக்ஷியை ஸ்தாபித்து விடுவார்கள். அதனால் தைவிகமான நிமித்தங்களைக் கொண்டுதான் உண்மையைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஆகவே மலையின் உச்சியின் மேல் ஏறி கீழே விழுந்தும் எவன் பிழைத்துக் கொள்கிறானோ அவனுடைய மதம் தான் சிறந்தது என்று தீர்மானிக்கவேண்டும்." என்று கூறினார்கள். அரசனும் அதற்கு சம்மதித்தான்.

பிறகு குமாரிலர் "வேதங்கள் பிரமாணம் என்பது வாஸ்தவமானால் எனக்கு ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்படாமலிருக்கட்டும்" என்று வேதமாதாவையே சரணமாக அடைந்து மலையின் உச்சியிலிருந்து கீழே விழுந்தார். ஒருவித ஆபத்துமேற்படாமல் பிழைத்து விட்டார். இதை நேரில் பார்த்தும் பௌத்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமல் "மணி, மந்திரம் முதலிய முறைகளைக் கொண்டு இவர் பிழைத்துவிட்டார். இதைக்கொண்டு இவர் மதம் தான் சிறந்தது என்று நிர்மாணிக்கமுடியாது" என்று கூறி விட்டார்கள். இதைக்கேட்டு மஹாராஜன் மிக கோபத்தை யடைந்து "அப்படியானால் கடைசியாக நான் ஒன்று கூறுகிறேன். இதன்படி எல்லோரும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். மேலே ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடாது. இக் குடத்திற்குள்ளிருக்கும் வஸ்துவை எவன் கூறுகிறானோ அவனுடைய மதம் தான் பிரமாணம். மற்றவர்கள் சிக்ஷிக்கப்படுவார்கள்" என்று கூறினான். இதற்கு எல்லோரும் சம்மதித்தனர். மறுநாள் காலை சபை கூடினதும் அரசன் உள்ளே பாம்பை விட்டு மேலே மூடப்பட்ட குடத்தை சபைக்கு கொண்டுவரச்செய்தான். பௌத்தர்கள் குடத்திற்குள் பாம்பு இருப்பதாக சொன்னார்கள். குமாரிலர் பாம்பின்மேல் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஹரி இருப்பதாக கூறினார். அரசனால் இக்குடம் திறக்கப்பட்டதும் குமாரிலர் சொன்னபடியே இருப்பதை பார்த்து அரசன் பட்டரைக் கொண்டாடி கௌரவித்து பூஜித்து வைதிக தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு பௌத்தர்களெல்லோரையும் நிக்ரகித்து எங்கும் வைதிகமான

கர்ம மார்க்கத்தை பரவச்செய்தான். முன்போலவே யாகங்களெல்லாம் நடைபெற்று தேவர்கள் ஹவிர் பாகத்தை பெற்றனர். அதனால் எங்கும் ஸுபிக்ஷ மேற்பட்டு யாவரும் அவரவர்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மத் திலிருந்து நழுவாமல் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இரண்டாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

இவ்விதம் வைதிக தர்மம் ஓங்கியிருக்கும்பொழுது கேரள தேசத்தில் காலடி என்ற அக்ரஹாரத்தில் வித்யாதிராஜருடைய புத்திரரான சிவகுரு என்ற விப்ரோத்தமர் முறைப்படி ஸாங்கமாக வேதத்தை அத்யயனம் செய்து சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் கற்று ஆர்யாம்பா என்ற மனைவியுடன் பலவித யாகங்களால் தேவர்களை திருப்தி செய்வித்துக்கொண்டு ஸ்வதர்மத்தை விடாது அனுஷ்டித்து வந்தார். அவருக்கு தேவர் களுடைய ப்ரஸாதத்தால் எல்லாவித பாக்யங்களும் பூர்ண மாக இருந்தும் புத்ரபாக்யம் ஏற்படாததால் மிக வருந்தி தன் தர்மபத்னியான ஆர்யாம்பாளின் பிரேரணையால் விருஷாத்ரியில் பத்னியுடன் ஒரு வருஷகாலம் புத்ரனை வேண்டி பரமேச்வரனைக் குறித்து நியமத்துடன் தவம் செய்து வந்தார். அதனால் ப்ரஸந்நரான பகவான் அவருடைய ஸ்வப்னத்தில் தோன்றி நீண்ட ஆயுளுள்ள அறிவில்லாத பல புத்ரர்கள் வேண்டுமா? அல்பாயுஸ் ஸுள்ள ஸர்வஞ்ஞனை ஒரு புத்ரன் வேண்டுமா என்று கேட்க ஸர்வக்ஞனை ஒரு புத்ரனே போதுமென்று சிவகுரு சொன்னதும் ஈச்வரன் அநுக்ரஹம் செய்து மறைந்துவிட்டார்.

இவ்விதம் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹத்தைப்பெற்ற இந்த தம்பதிகள் மிகவும் ஆனந்தமடைந்து விரதத்தை முடித்துக்கொண்டு யதேஷ்டமாக பிராமணஸந்தர்ப்பணம் செய்து அவர்களுடைய ஆசிர்வாதத்தைப் பெற்று பிராமணர்கள் போஜனம்செய்த சிஷ்டமான அன்னத்தை சிவகுரு சாப்பிடும்பொழுது அந்த அன்னத்திலே சைவமான தேஜஸ் புகுந்து அதன் மூலம் ஆர்யாம்பாளுக்கு கர்ப்பம் ஏற்பட்டது. ஸ்வப்னத்தில் விருஷப வாஹனத்தில் வீற்றிருந்த பகவான் தன் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்ததையும் தேவர்கள் அங்கே வந்து ஈச்வரனை ஸ்தோத்ரம்செய்து பூஜித்ததையும் கண்டு தன் கர்ப்பத்தில் இருப்பது ஸாக்ஷாத் பரமசிவனே என்று அறிந்துகொண்டாள். பத்து மாதங்கள் நிறைந்ததும் வைசாகசுத்த பஞ்சமியன்று சுபக்ரஹங்களால் பார்க்கப்பட்ட சுபலக்னத்தில் க்ரஹங்கள் உச்சத்திலிருக்கும்பொழுது ஆர்யாம்பாளுடைய பாக்யவசத்தால் ஸ்ரீ சங்கரரே அவளுக்கு குழந்தையாக அவதரித்தார்.

மூன்றாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஸ்ரீ சங்கரருடைய அவதாரமேற்பட்டதும் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு பத்மபாதராகவும் வாயு ஹஸ்தாமலகராகவும் தோடகராகவும் ப்ரஹ்மா ஸுரேச்வரரூபமாகவும் நந்திகேச்வரர் உதங்கராகவும் வருணர் சித்ஸுகராகவும் அவதரித்தனர். மற்ற தேவர்களும் இவ்விதமே ஸ்ரீ சங்கரருடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெறவேண்டி ஆங்காங்கு அவதரித்தனர். ஸரஸ்வதியும் "உபயபாரதி" என்ற பெயருடன் அவதரித்தாள். அவள் ஸர்வவித்யா

ஸ்வரூபிணியான தால் பிறர் உபதேசமில்லாமல் தானாகவே அநுபத்து காந்த கலைகளிலும் அறிவுத்திறமையை யடைந்தவளாய் நற்குணங்களுடன் கூடியவரும் எல்லா வித்யைகளையும் நன்கு அறிந்தவரும் மனதைக் கவருகின்றவரும் ப்ராஹ்மாவின் அவதாரமான விச்வரூபரைப்பற்றி பிராஹ்மண சிரேஷ்டர்கள் மூலம் தெரிந்துகொண்டு அவ ரிடம் ஆசை கொண்டாள். அந்த விச்வரூபரும் நற்குண மறிந்தவளும் அழகியவளும் அறிவுள்ளவளும் படிப் புள்ளவளுமான அந்த உபயபாரதியை பிராமணர் முகமாக கேட்டு அவளிடம் மனது ஈடுபட்டவரானர். இவ்விதம் அவ்விருவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பார்ப்பதில் ஆசை கொண்டவர்களாய் ஸ்வப்னத்தில் மட்டும் பார்த்தும் பேசியும் ஆனந்தமடைந்து விழித்துக் கொண்டதும் மறைந்து விடுவதால் வருந்தியவர்களாய் ஆஹாரம் முதலியவற்றிலும் வெறுப்படைந்தார்கள். இவ்வித நிலைமையைப் பார்த்து அவர்களின் தாய்தந்தையர்கள் அவர்களுடைய எண்ணத்தை அறிந்து அதை நிறை வேற்றுவதில் ஈடுபட்டு ஒருவருக்கொருவர் பிராமணர்கள் மூலமாக சமாசாரத்தை தெரிவித்து நேரிலும் கண்டு பேசி முடிவு செய்து அவர்களுடைய விவாஹத்தை வெகு விமரிசையாக நடத்திவைத்தார்கள். அதில் பிராமணர் களை பூஜித்தும் பந்துக்களை கௌரவித்தும் வந்த எல்லோருக்கும் ஸன்மானம் செய்தும் பரிஜனங்களுக்கு வெகுமதி அளித்தும் மிக சிறப்பாக நடத்தினார்கள்.

நாலாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

இவ்விதம் பரமேச்வரனுடைய அவதாரத்தில்

அவருக்கு சிஷ்யராக இருந்து அனுக்ரஹத்தைப் பெற ஆங்காங்கு பூமியில் தேவகணங்கள் அவதாரம் செய்திருக்கும்பொழுது ஈச்வராவதாரமான சங்கரரும் மூன்று வயதிலேயே எல்லா எழுத்துக்களையும் அறிந்து தன் பாஷையையும் நன்கு கற்றார். இரண்டாவது வயதில் எழுதினதைப் படிக்கும் திறமையையும் மூன்றாவது வயதில் காவ்ய புராணங்களில் தேர்ச்சியையும் பெற்று தந்தையால் சௌளம் செய்விக்கப்பட்டார். இவ்விதமான சிறந்த புத்திரனை அடைந்ததால் தானும் தன் குலமும் பயனடைந்ததாக எண்ணிய தந்தை கர்மவசத்தால் கால கதியை யடைந்தார். அவருக்கு அந்திம ஸம்ஸ்காரத்தை நடத்திவைத்து ஞாதிகளைக் கொண்டு தாய் குழந்தைக்கு உபநயனம் செய்து வைத்தாள். பிறகு குருகுலத்தை யடைந்து குருவினிடம் வேதம் வேதாங்கம் முதலிய எல்லா வற்றையும் கற்று இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்ளேயே குருவிற்கு சமமாக எல்லா வித்யைகளிலும் மிகுந்த திறமையை யடைந்தார்.

இவ்விதம் குருகுலத்தில் வஸிக்கும்பொழுது ஒரு நாள் நித்யம்போல பிக்ஷாசரணம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ சங்கரர் ஒரு ஏழை பிராமணர் வீட்டிற்கு சென்று பிக்ஷை கேட்டார். அந்த வீட்டிலிருந்த பிராமணருடைய மனைவி பிக்ஷை போடுவதற்கு ஒன்றுமில்லாததால் மிக வருந்தியவளாய் நெல்லிக்கனி ஒன்றைக் கொடுத்தாள். அவர்களுடைய ஏழ்மை நிலைமையை அறிந்து ஸஹிக்காதவராய் அதை போக்குவதற்காக

கருணாநிதியான சங்கரர் 'கனகதாரா' ஸ்தோத்ரத்தால் லெக்ஷ்மியை துதித்தார். லெக்ஷ்மியும் நேரில் வந்து "ஹே வடுவே! உன் மனதிலுள்ளதை அறிந்தேன். என் கடாக்ஷத்திற்கு காரணமான புண்யத்தை இவர்கள் முற்பிறவியில் செய்யாததால் நான் என்ன செய்யமுடியும்" என்று கூறினாள். உடன் சங்கரர் "தாயே! என்னிடம் உனக்கு தயவு இருக்குமானால் எனக்கு நெல்லிக்கனி கொடுத்த சுகிர்தத்தின் பலனை இப்பொழுதே இவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொன்னதும் லெக்ஷ்மி மனமிரங்கி அந்த கிருஹத்தைச் சுற்றிலும் தங்க நெல்லிக்கனி மழையைப் பொழிந்தாள். இதை யறிந்து எல்லோரும் ஆச்சர்யமடைந்தனர். இவ்விதம் பிராமணனை குபேரனுக்குச்சமமான செல்வமுள்ளவனாகச் செய்து முன்போல குருகுலத்தில் வஸித்துவந்தார்.

ஐந்தாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

பிறகு வித்யாப்யாஸம் முடிவு பெற்றதும் குருகுலத்திலிருந்து திரும்பி வந்து மாத்ருசுச்ருஷையுடன் அக்னியையும் ஆதித்யனையும் உபாஸித்துக்கொண்டு சூர்யன் போல் பிரகாசிக்கிற ஸ்ரீ சங்கரர் எல்லா நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருந்தார். எல்லோரும் இவரைக் கொண்டாடுவதையும், வயதானவர்களும் இவரை உபசரிப்பதையும் கண்டு இவருடைய தாயார் மிக ஆனந்தமடைந்தாள். ஒரு நாள் மத்யான ஸமயம் ஸ்னானத்திற்காக நதிக்குப்போன இவள் வெய்யில் தாங்க மாட்டாமல் மூர்ச்சை யடைந்தாள். இதை அறிந்து ஸ்ரீ

சங்கரர் சைத்யோபசாரம் செய்து தாயாரின் மூர்ச்சையை தெளிவித்து வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து, பிறகு தாயாரின் ஸௌகர்யத்திற்காக பூர்ணாநதியை ஸ்தோத்ரம் செய்து ப்ரார்த்தித்து தன் வீட்டின் ஸமீபமாக ஓடும்படி செய்தார்.

இவ்விதம் அமாநுஷமான காரியங்களைச் செய்து வந்த ஸ்ரீ சங்கரருடைய மஹிமையைக் கேள்விப்பட்ட கேரள தேசத்தரசன் தன் அரண்மனையில் அவருடைய பாததூளி பட்டு பரிசுத்தமாக வேண்டுமென்று விரும்பி அவரை அழைத்துவர கஜம் முதலிய காணிக்கைகளுடன் தன் முக்ய மந்திரியை அனுப்பினான். மந்திரியும் குருவின் ஸமீபம் சென்று அரசனின் ஆவலைத் தெரிவித்தான். ஸ்ரீ சங்கரரும் யாத்திரை செய்து அங்கு வருவதில் தன்னுடைய ஆச்ரம தர்மங்களுக்கு லோபம் ஏற்படக்கூடுமாதலால் தான அங்கு வருவது உசிதமில்லையென்றும் ஸ்வதர்மங்களை சரிவர ப்ரஜைகளை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதே அரசனுடைய கடமையெனவும் சொல்லி மந்திரியை திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். மந்திரி மூலம் விருத்தாந்தமறிந்து கொண்ட அரசன் தானே நேரில் வந்து பதினாயிரம் ஸ்வர்ணங்களுடன் தான் செய்த மூன்று நாடகங்களை காணிக்கையாக செலுத்தி வணங்கினதும் ஸ்ரீ குருவால் க்ஷேமம் விசாரிக்கப்பட்டு தன் நாடகம் மூன்றையும் வாசித்துக் காண்பித்தான். அதைக் கேட்டு சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ குருவினிடம் புத்ரலாபம் ஏற்படும்படி அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து குருவின் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று அவருடைய

குணங்களை சொல்லிக்கொண்டே தன் நகரம் அடைந்தான்

उक्तकथासंग्राहकः

द्वितीयश्लोकः ॥

योहिभट्टमुखेननाशितबौद्धवृन्दजगत् सुरै-
रर्थितोऽवततार वैदिकतत्त्वबोधविवृद्धये ।
लीलयाऽखिलवेदशास्त्रविदादिमाश्रमचर्यया
दीनपोषणमातृतोषणविस्मिताखिलपावनः ॥ २ ॥

योहीति । पूर्वश्लोके गुरुस्मरणमुक्तम् । तच्चरित्रस्यैव वर्णयिष्यमाणत्वात् यच्छब्देन गुरुर्ग्राह्यः । सुरैरर्थित इत्युक्त्या सः परमेश्वर एव । 'यथा घटश्च कलशः कुम्भश्चैकार्थवाचकः । तथा मन्त्रो देवता च गुरुश्चैकार्थवाचकः ॥' इति च गुरुदेवतयोरैक्यमभिहितम् । तथा च गुर्वभिन्नः यः परमेश्वरः ब्रह्मादिभिः सुरैः अर्थितः प्रार्थितः सन् स्कन्दादीन् भट्टादिरूपेणावतार्य अवतीर्णैस्तैः बौद्धवृन्दं नाशयित्वा कर्मोपासनामार्गं प्रचारयामासेत्यर्थः ॥

अक्षरार्थस्तु एवम् — अहिभट्टमुखेननाशितबौद्धवृन्द-जगत् इत्येकं पदम् । अहिपदेन शेषावतारभूतः पतञ्जलिः, भट्टपदेन स्कन्दावतारभूतः कुमारिलभट्टः, इनपदेन इन्द्रावतार-भूतसुधन्वराजश्च बोध्यन्ते । तथा च अहिसहितः भट्टः अहि-

भ्रष्टः सः मुखं द्वारं यस्य इनस्य तेन नाशितं बौद्धानां वृन्दं तथाभूतं जगत् यस्य सः। किमर्थम्? वैदिकतत्त्वबोधविवृद्धये। वैदिकानि तत्त्वानि त्रीणि कर्म उपासना ज्ञानं चेति उपायोपेय-भावापन्नानि। तेषां मध्ये कर्मोपासनयोः बोधविवृद्धये। बोधपूर्वकानुष्ठानाभिवृद्धये इत्यर्थः। एतेन प्रथमसर्गार्थ उक्तः॥

अनन्तरं वृषाद्रौ लिङ्गात्मना आविर्भूतः परमेश्वरः आर्याम्बया शिवगुरुणा चाभ्यर्थितः सन् ब्रह्मविद्याप्रचाराय श्रीशंकररूपेणावततार इतीयं द्वितीयसर्गकथा। तत्राक्षरयोजना — लीलाशब्दस्य अर्शआद्यजन्तत्वेन 'क्रीडाविलासयोर्लीला' इति कोशेन च लीलावती, विलासवती, विलासिनी इति स्त्रीसामान्यवाचकस्य प्रकृतानुरोधात् प्रकरणविशेषाच्च आर्याम्बेति स्त्रीविशेषपरत्वम्। तथा अखिलवेदशास्त्रविदा गुरुकुलवासादिनियमपूर्वकं अधीतसाङ्गस्वाध्यायेन शिवगुरुणेत्यर्थः। आदिमाश्रमचर्यया उपलक्षितेन। ब्रह्मचर्याश्रमोचितगुरुकुलवासाग्निपरिचरणादिनियमविशेषवतेत्यर्थः। ब्रह्मचर्यपूर्वकतपश्चर्या च विवक्ष्यते। तथा च पुत्रार्थतपश्चरणकृद्भ्यां आर्याम्बाशिवगुरुभ्यां प्रार्थितः परमेश्वरः इत्यर्थः फलितः। एतेन द्वितीयसर्गार्थ उक्तः॥

श्रीमदाचार्यावतारसमये पद्मपादादीनामवतारः, उभयभारतीविश्वरूपयोः विवाहश्च तृतीयसर्गार्थः। तत्राक्षरयोजना — अखिलश्चासौ वेदश्च अखिलवेदः तेन शास्ति स्वाधिकारं निर्वर्त-

यतीति अखिलवेदशाखा स चासौ अश्वेति अखिलवेदशाखः ब्रह्मा तदवतारभूतः विश्वरूपो लक्ष्यते । विदः ज्ञानस्य आदिः कारणभूता या सा सरस्वती । सरस्वत्याः दुर्गालक्ष्मीरूपत्वात् मापदेन सा गृह्यते । तेन तदवतारभूतोभयभारती लक्ष्यते । तथा विश्वरूपसहिता उभयभारती लीलया विवाहशोभया उपलक्षिता बभूवेत्यर्थः । आश्रमचर्यया गृहस्थाश्रमनियमेन चोपलक्षितेत्यर्थः ॥ अखिलवेदः शास्ता विधिमात्रपरः यस्य विश्वरूपस्य इति तद्-साधारणार्थपरत्वमपि संभवति । तथा अखिलवेदशास्तृ निखिल-वेदरूपशास्त्रं अं ब्रह्माणं वेदयति प्रापयति इति विष्णुः । 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै' इति श्रुतेः । तेन तदवतारभूतः पद्मपादो लक्ष्यते । एवं विस्मिताखिल-पावनपदस्य हस्तामलकतोटकाचार्यपरत्वं, उभयोर्वीर्यवंशत्वात् ॥ अखिलविस्मापकचरित्रत्वाच्च ॥

चतुर्थसर्गार्थे अक्षरयोजना— लीलया अनायासेनेत्यर्थः । उत्तरत्र सर्वत्र संबध्यते । अखिलानां वेदः वेदनं ज्ञानं यस्य गुरोः सः । अखिलपदेन यथायथमर्थो बोध्यते । तत्र प्रथम-हायने अखिलवर्णाः, द्वितीयहायने अखिललिखितानि, तृतीय-हायने अखिलकाव्यपुराणानि च बोध्यन्ते । शास्त्रपदेन साङ्ग-स्वाध्याय उच्यते । शास्त्रं वेत्तीति शास्त्रवित् अखिलवेदश्चासौ शास्त्रविच्च । आदिमाश्रमचर्यया ब्रह्मचर्यनियमकलापेनोपलक्षित इत्यर्थः । एवं आदिभूतायाः संपत्कारणभूतायाः मायाः लक्ष्म्याः

श्रमचर्यया श्रमकरणेन निर्बन्धकरणेन दीनब्राह्मणपोषणं, मातुस्तोषणहेतुनद्यानयनं च, ताभ्यां विस्मिताः विस्मयमापन्नाः विस्मापिता वा । अन्तर्भावितो णिच् । अखिलाः यस्य सः । स्वाश्रितान् दर्शनभाषणादिना पावयति पवित्रयति इति पावनश्च । तथा दीनपोषणादिविचित्रचरित्रेण विस्मितः विस्मयमापन्नः अखिलपः अखिलपालकः भूपतिः केरळराज इत्यर्थः । तस्य अवनं वरदानेन रक्षणं यस्य सः तथाभूतः सन् । एवंभूतं गुरुं स्मरन् ॥

எந்த குருமூர்த்தியான பரமேச்வரர் ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு வேதத்தில் கூறப்பட்ட கர்ம, உபாஸனம், ஞானம் என்ற மூன்றும் நன்கு விருத்தியடைவதற்காக (அஹி) சேஷரின் அவதாரமான பதஞ்சலி (பட்டர்) ஸ்கந்தரின் அவதாரமான குமாரில பட்டர் (இனர்) இந்திரனுடைய அவதாரமான ஸுதன்வராஜன இவர்களைக்கொண்டு உலகத்தில் எங்கும் பரவியிருந்த பௌத்த மதத்தை அழிக்கும்படி செய்தாரோ, பிறகு விருஷாத்ரியில் லிங்கரூபமாக ஆவிர்பவித்த பரமேச்வரன், ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடன குருகுலவாஸம் செய்து ஸகல வேதங்களையும சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்த சிவகுருவாலும் அவருடைய மனைவியான ஆர்யாம்பாளாலும் தபஸ்ஸினால் ஸந்தோஷப்படுத்தப் பட்டவராய் காலடியில் அவர்களுக்கு குழந்தையாக் அவதரித்தார். அப்பொழுது எல்லா வேதங்களைக் கொண்டு தன் அதிகாரத்தை நடத்துகின்ற ப்ரஹ்மா

விச்வரூபராக அவதரித்தார். ஞானத்திற்கு காரணமான ஸரஸ்வதியும் உபயபாரதி என்ற பெயருடன் அவதரித்தாள். விச்வரூபர் உபயபாரதியை விவாஹம் செய்து கொண்டார். ப்ரஹ்மாவிற்கு வேதத்தை உபதேசித்த விஷ்ணுவும் பத்மபாதராக அவதரித்தார். வாயுவும் ஹஸ்தாமலகராகவும் தோடகராகவும் அவதரித்தார்.

ஸ்ரீ சங்கரரும் விளையாட்டாகவே முறையாக மூன்று வயதிற்குள் எழுத்து, பாஷை, காவ்யம், புராணம் முதலியவைகளைக் கற்று பின் உபநயனம் செய்விக்கப்பெற்று குருகுலவாஸம் செய்து ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடன் ஸாங்கமாக வேதத்தையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்று வரும்பொழுது ஸம்பத்துக்கு காரணமான லெக்ஷ்மியை நிர்பந்தித்து ஏழையான பிராமணனுடைய தாரித்ர்யத்தை போக்கி காப்பாற்றியும் தாயார் ஸந்தோஷமடைய பூர்ணநதியை தன் வீட்டின் ஸமீபமாக ஓடும்படி செய்தும் தன்னுடைய அமானுஷமான செய்கைகளால் எல்லோரையும் ஆச்சர்யமடையும்படி செய்தும் தன்னைப் பார்த்துப் பேசுபவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கி பாவனர்களாகச்செய்தார். இதைக் கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்த கேரள தேசத்தரசனுக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்து காப்பாற்றினர். (அவரை எப்பொழுதும் ஸ்மரியுங்கள)

॥ तृतीयः श्लोकः ॥

॥ पञ्चमसर्गविशिष्टकथा ॥

एवं गच्छति काले कदाचित् उपमन्युप्रभृतयो मुनिप्रवराः भाविवृत्तान्तमावेदयितुं समागताः । तांश्च श्रीगुरुः मात्रा सार्कं मधुपर्कादिना सादरं संपूज्य 'दैववशात् संप्राप्तं तत्रभवतामलभ्ययोगतुल्यं दर्शनमह्लादिकम् । कृतार्थः संजातोऽहं भवतामागमनेन' इत्युवाच । ततश्चिरं तैः सह संलापमकरोत् । माता च रहसि कथाप्रसंगेन तान्सविनयं तनयस्यायुरादिकं प्रपच्छ । तदानीमगस्त्यमहर्षिः 'आदावष्टौ कारणान्तरादष्टौ पुनश्च षोडश' इत्यादि वक्तुमुपक्रान्तवान् । तत दृष्ट्वा महर्षयः नेत्रसूचनया तं निवार्य तेन सार्कं गुरुमामन्त्र्य जग्मुः । एतच्छ्रवणेन भृशं विषण्णां जननीं मोहनिवारणपटूक्तिभिः समाश्वास्य शंकरः संन्यासस्वीकारविषये गुरुभूतमातुरनुमत्युपायं चिन्तयामास ॥

कदाचित् स्नानार्थं नद्यामवतीर्णः शंकरः सद्य एव ग्राहेण गृहीतः सन् उच्चैराक्रुश्य मातरमाह्वयत् । तच्छ्रुत्वा निकटमागता माता तद्दशादर्शनखिन्ना अगत्या अनुज्ञां ददौ । एवं मातुरनुज्ञां लब्ध्वा सद्य एव मानसिकसंन्यासं विधाय ग्राहाद्विमुक्तः तीरं प्राप्य मातरं तुरीयाश्रमोचितकृत्यशासनं प्रार्थितवान् । तनयस्य जीवितलाभेन संतुष्टापि माता सन्यासेन तद्वियोगं स्मृत्वा

दुःखिना सती गत्यन्तराभावात् पुत्रप्रसूतिफलसंस्कारकर्तव्यता शासितवती । 'मा शुचर्मातः । यत्र कुत्रावस्थितोऽपि स्वस्थया अस्वस्थया वा नक्तं दिवा वा स्मृतमात्रः झटित्यागत्य, अत्रैव मम स्थित्या यत् फलं प्राप्नुयाः ततः शतगुणफलं प्रापयिष्ये । नात्र शोचनीयम् । धनं चापरिमितं वर्तते । ज्ञातयश्च पालयिष्यन्ति' इत्यादिसूक्तिभिः मातरमेकपुत्रां पतिवियुक्तां पुत्रलालनां तद्वियोगदुःखपरवशामाश्वास्य ज्ञातिषु अर्पितवान् । अनन्तरं प्रस्थानसमये मातृसौकर्याय पूर्वमानीतपूर्णानदीतरङ्गैः वर्षाकाले तड्यमाना यदुपतिमूर्तिः चलितुमारब्धा । तत्प्रतिविधानाय आकाशवाण्या प्रेरितः सन् तद्विग्रहं स्थलान्तरे निरुपद्रवं सम्यक् स्थापयित्वा चिराय लोकानुग्रहकरणं च संप्रार्थ्य प्रतस्थे ॥

ततो योगमार्गेण नर्मदातीरे श्रीगोविन्दगुरुवनमागत्य तद्वासगुहाद्वारं प्राप्य स्तुतवान् । तेन च कस्त्वमिति पृष्टः दशश्लोकया प्रत्युत्तरं ददौ । तदीयबोधप्रकाशकवचनजातमाकर्ण्य संहृष्टान्तरङ्गः श्रीगोविन्दभगवत्पादः समाधिना तं साक्षात् 'शंकर' एवेति विदित्वा आचारसंप्रदायार्थं पादोपसंग्रहणादिकं कारयित्वा महावाक्यान्युपदिदेश । प्राप्तोपदेशश्च श्रीगुरुः शुश्रूषया तं तोषयन् नर्मदातीर एव आश्रमोचितनियमध्यानादिपरः सन् कञ्चित्कालमुवास । कदाचित् वार्षिकमहाप्रवाहभीतजनघोषमाकर्ण्य करुणापरवशः देशिकं च समाधिस्थं वीक्ष्य

अभिमन्त्रितकरकमध्ये तत्प्रवाहं प्रावेशयत् । तावता अतिमोदमान-जनसमूहमुखात् समाधिव्युत्थितदेशिकवर्यः वृत्तवृत्तान्तमाकर्ण्याति-सन्तोषेण गुरुमाहूय एवमुक्तवान् — "पूर्वं कदाचित् अत्रि-सत्रसमये व्यासाचार्यैः मां प्रति 'सर्ववित्प्रवरः कश्चित् शिष्यस्तव भविष्यति । स च नर्मदाप्रवाहं कमण्डलावन्तर्भावयेत् । स तावत् ब्रह्मसूत्राणां विशदं भाष्यं विधास्यति । दुर्मतजालं च निर-सिष्यति' इत्युक्तम् । तादृशश्च शिष्यः त्वमेवेति इदानीं ज्ञातम् । अतो लोकोपकाराय काशीं गच्छ । भजस्व परमेश्वरम् । तदनु-ग्रहात् कर्तव्यजातं सर्वं सेत्स्यति" इति । ततः प्रसन्नगुरुकटाक्षानु-गृहीतः सन् आचार्यः ततः प्रस्थाय काशीं प्राप्याधिवसति स्म ॥

॥ षष्ठसर्गकथा ॥

अत्रान्तरे ब्राह्मणसूनुः कश्चित् विरक्ताग्रणीः गुरुपादमुप-सृत्य भवसागरतरणं संप्रार्थ्य उपदेशं प्राप्तवान् । स एव श्रीगुरोः सनन्दनो नाम प्रथमशिष्यः । एवं अन्येऽपि देवांशभूतशिष्यप्रवराः प्राप्तवन्तः । एवं शिष्यगणैः विराजमानः कदाचित् माध्याह्निक-स्नानाय जाह्नवीं प्रति गमनसमये चण्डालरूपेण आगतं विश्वनाथं दृष्ट्वा मार्गात् अपसरणाय गच्छ गच्छेत्युवाच । स च श्री-भगवत्पादानां तत्वज्ञानदार्ढ्यातिशयं प्रख्यापयितुं पृष्टवान्— 'भो दूरीचिकीर्षितं वस्तु किं साक्षिचैतन्यम् उत अन्नमयशरीरम् , इति विकल्प्य अद्वैतवादिनस्तव आत्मभिन्नस्य मायाविलसितत्वात्

मायिकस्य च अवस्तुत्वात् वास्तविकब्राह्मणश्वपचादिभेदविरहात् बहुषु प्रतिबिम्बितस्यापि सूर्यबिम्बस्य एकत्वानपायात् परमार्थदृशां व्यावहारिकस्य च अकिञ्चित्करत्वात् परमार्थदृशः तव गच्छ गच्छेति वचनं स्वस्यैव स्वस्मात् दूरीचिकीर्षापर्यवसन्नम्' इति। तादृशचण्डालं प्रति 'साधु भोः प्रतिवचनं साधु। तथैव शास्त्रसिद्धान्तः। ममापि तथैव दृढनिश्चयः। नास्ति अखण्डानन्तानन्दाद्वितीयात्मवस्तुनि भेदकलनापि' इत्येवमादि संभाषमाणः श्रीगुरुः न दृष्टवान् चण्डालरूपम्। दृष्टवांश्च चन्द्रकलाधरगङ्गाधररूपम्। हृष्टान्तरङ्गः तुष्टाव स्तुतिविशेषैः। ततश्च अतिप्रसन्नः परमेश्वरः 'भो भो भवान् तत्वविदामग्रणीः शोभते। शोधिता च तव विवेकनिष्ठा। श्रीवेदव्यासमतुल्यमहिमानं अतः व्यासप्रणीतवेदान्तवाक्यार्थनिर्णायकसूत्राणां विशदभाष्यं विधाय श्रुतियुक्त्यनुभवावष्टम्भेन सकलभेदवादिमतानि निरस्य अद्वैतमतप्रचारधुरन्धरशिष्यवरान् तत्र तत्र स्थापयित्वा अस्मत्स्थानं आगमिष्यसि। तावकभाष्यमेव इन्द्रादिदेवैरपि आदरणीयं भविष्यति। ब्रह्मलोकेऽपि महीयमानं भवति' इत्युक्त्वा अन्तर्दधे॥

एवं परमेश्वरानुग्रहं प्राप्य सूत्रभाष्यकरणोत्कण्ठहृदयः सह शिष्यगणैः बदरिकाश्रमं प्राप्य तत्रत्यब्रह्मनिष्ठैः साकं किञ्चित्कालं उपनिषदर्थं विचार्य व्याससूत्राणां भाष्यं रचयामास। शब्दगाम्भीर्यार्थयुक्तिगाम्भीर्यसूक्तिगाम्भीर्ययुतं श्रुतिसूत्रगाम्भीर्यं

आविष्कुर्वन् पङ्क्तिवाचनवेलायामेव श्रोतॄणां पठितॄणां च कृतार्थताबुद्धिं उत्पादयन् मधुरं यद्भाष्यं दृष्ट्वा कुमारिलभट्टाचार्यः अत्यन्तं कुतूहल प्राप्य अध्यासभाष्यमात्रस्य अष्टौ सहस्राणि वार्तिकानि भान्ति इत्युक्तवान् , तस्य भाष्यस्य निरतिशयमहिमातिशयवत्त्वं किं परिमातुं वाक्यम् । तथैव उपनिषदां गीतानां च भाष्यं, अनेकाद्वैतग्रन्थावलिं च रचयामास ॥

இவ்விதம் கொஞ்சகாலம் சென்றதும் ஒருநாள் உபமன்யு முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள் அவதார விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஸ்ரீ சங்கரருடைய கிருஹத்திற்கு வந்தனர். ஸ்ரீ குருவும் தாயுடன் முறைப்படி ஆதரவுடன் மதுபர்க்கம் முதலியவைகளால் அவர்களை பூஜித்து "தங்கள் வரவால் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம். அல்ப்பபோகம் போல் கிடைக்கப்பெறாத தங்கள் தர்சனமும் ஸல்லாபமும் எங்களுக்கு கிடைத்தது பெரிய பாக்யம்" என்று கூறி உபசரித்தார். பிறகு முனிவர்கள் சங்கரருடன் வெகுநேரம் தனிமையில் பேசிவிட்டு பிறகு தாயாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது தாயார் ரஹஸ்யமாக அவர்களிடம் "என் குழந்தையின் ஆயுர்பாவத்தைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டான். அப்பொழுது அகஸ்தியமுனிவர் "இவனுக்கு பதினாறு வயது ஏற்பட்டிருந்தாலும் மேலும் பதினாறு வருஷம பூமியில் வசிப்பான்" என்று வரும் கால சமாசாரத்தை சொல்ல ஆரம்பித்ததும் மற்ற முனிவர்கள் கண் ஜாடையால் அவரை தடுத்து சங்கரிடம் விடை

பெற்றுக்கொண்டு எல்லோரும் சென்றனர். இதைக் கேட்டு மிக வருத்தமடைந்த தாயாரை பலவிதமாக சமாதானப்படுத்தி, தான் ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொள்ள மாதாவின் அனுமதியைப்பெறும் உபாயத்தை ஆலோசிக்கலானார்.

ஒரு நாள் ஸ்நானத்திற்காக நதியில் இறங்கிய ஸ்ரீ சங்கரரை முதலை பிடித்துக்கொண்டது. அங்கிருந்தே உரக்க மாதாவை கூப்பிட்டார். அதைக்கேட்டு அருகில் வந்து தனயனின் நிலையை அறிந்து மிகுந்த துக்கமடைந்த தாயிடம் 'ஸந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டால் பிழைக்க முடியும' என்று கூறினதும் வேறு கதியில்லாததால் எப்படியாவது பிழைத்தால் போதுமென்று அனுமதி கொடுத்தாள். இவ்விதம் தாயின் அனுமதியைப் பெற்று உடனே அங்கேயே மானஸமாக ஆச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டதும் முதலையிலிருந்து விடுபட்டார். முதலையாக வந்த கந்தர்வனும் சாபம் நீங்கி தன் லோகம் சென்றான். சங்கரரும் கரைக்கு வந்து தன் ஆச்ரமத்திற்குகந்த காரியங்களை நடத்திக்கொள்ள பிரார்த்தித்தார். தன பிள்ளை பிழைத்ததில் கொஞ்சம் சந்தோஷமடைந்தபோதிலும ஸன்யாஸியாகப் போவதால் அவரின் பிரிவை நினைத்து வருந்தி கடைசியில் பிள்ளை பெற்றதின் பயனாக அந்த்ய காலத்தில் தனக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்ய வேணுமென்று கூறினாள். "அம்மா, கொஞ்சமும் வருந்தவேண்டாம், எந்த இடத்திலிருந்தாலும் எந்த சமயத்திலும் தங்களால் நினைத்த மாத்திரத்தில் இங்கு வந்துவிடுவேன். நான் இங்கேயே இருந்தால் உனக்கு

என்ன சிரேயஸ் ஏற்படுமோ அதைக்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமான சிரேயஸ்ஸை அடையும்படி செய்கிறேன்" என்று ஒரே பிள்ளையைப்பெற்று கணவனையுமிழந்து புத்ரவாத்ஸல்யத்தால் அவன் பிரிவை ஸஹிக்காது வருந்துகின்ற தாயாரை பலவிதமாக ஆச்வாஸனம் செய்து அவளைக் காப்பாற்றி வரும்படி பந்துக்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு புறப்பட்டார்.

புறப்படும் சமயத்தில், முன்னால் தன் தாயாரின் ஸௌகர்யத்திற்காக தன் வீட்டின் அருகில் ஓடும்படி செய்த பூர்ணாநதியின் பிரவாஹத்தால் அங்கு இருக்கின்ற கிருஷ்ண விக்ரஹம் அசைய ஆரம்பித்தது. உடனே ஆகாசத்தில் "என்னை சரியான இடத்தில் ஸ்தாபித்து விட்டு செல்லவேண்டும்" என்ற வார்த்தையை கேட்டு அவ்விதமே மற்றோரிடத்தில் அசையாதபடி கிருஷ்ண மூர்த்தியை ஸ்தாபித்து வெகுகாலமிங்கு இருந்து லோகத்திற்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து புறப்பட்டார்.

பிறகு குருவைத்தேடி முறைப்படி அவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்வதற்காக தன் யோக சக்தியால் கர்மதாதீரம் சென்று ஸ்ரீ கோவிந்தபகவத்பாதர் வாஸம் செய்யும் குஹாத்வாரமடைந்து அவரை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். "நீ யார்" என்று அவர் கேட்டதற்கு "தசச்லோகி" பத்து சுலோகங்களால் பதில் சொன்னார். அதைக்கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதர் யோகபலத்தால் இவரை ஸாக்ஷாத் பரமேச்

வரனே என்று அறிந்து மஹாவாக்யங்களை உபதேசித்தார். ஸ்ரீ சங்கரரும் லோக ஸங்க்ரஹத்திற்காக சிஷ்ய தர்மத்தை ப்ரகாசப்படுத்த சுச்ருஷையால் அவரை ஸந்தோஷப் படுத்திக்கொண்டு தன் ஆச்ரம தர்மங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு கொஞ்சகாலம் அங்கு வஸித்துவந்தார்.

ஒரு நாள் மிகுந்த மழையால் நர்மதையில் ப்ரவாஹம் ஏற்பட்டு அதனால் பயமடைந்த ஜனங்களின் கூக்குரலைக் கேட்டுக் கருணைகொண்ட சங்கரர், தேசிகர் ஸமாதியிலிருப்பதைப் பார்த்து தன் மந்திர வீர்யத்தால் ப்ரவாஹத்தை தன் கமண்டலுவில் அடக்கிவிட்டார். இதனால் ஆனந்தமடைந்த ஜனங்கள் மூலம் ஸமாதியிலிருந்து விழித்துக்கொண்ட தேசிகர் நடந்த வரலாற்றைக் கேட்டு சந்தோஷத்துடன் குருவை கூப்பிட்டு “முன் ஒரு சமயம் அத்ரிமஹரிஷியின் ஸத்ர யாகத்தில் ஸ்ரீ வியாஸாசார்யாள் என்னைப்பார்த்து ‘ஸர்வக்ஞனான ஒருவன் உனக்கு சிஷ்யனாக ஆகப்போகிறான். அவன் நர்மதா ப்ரவாஹத்தை தன் யோக சக்தியால் கமண்டலுக்குள் அடக்கிவிடுவான். ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு சிறந்த பாஷ்யம் எழுதுவான். துர்மதங்களை யெல்லாம் அழித்துவிடுவான்’ என்று சொன்னார். வியாஸர் கூறிய சிஷ்யன் நீதான் என்று இப்பொழுது நன்கு தெரிந்துவிட்டது. ஆனதால் நீ இப்பொழுது காசிக்குச்செல். அங்கு ஸ்ரீ விச்வேச்வரருடைய அனுக்ரஹத்தால் எல்லாக் காரியங்களும் நிறைவேறும்” என்று கூறி தன் கடாக்ஷத்தால் அநுக்ரஹித்தார். இவ்விதம் குருவின் அநுக்ரஹத்தைப்

பெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டு காசிக்குச் சென்று அங்கு வஸித்து வந்தார்.

ஆறாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

இந்த ஸமயத்தில் விஷயங்களில் மிகுந்த வைராக்யத்தை யடைந்த பிராமண குமாரனொருவன் ஆசார்யாளை யடைந்து பாதத்தில் விழுந்து ஸம்ஸாரக்கடலிலிருந்து தன்னைக் கரை யேற்றுவிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனுக்கு உபதேசம் செய்து அவனை சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொண்டார். இவன்தான் ஆசார்யாளுடைய முக்ய சிஷ்யனான ஸநந்தனன். இவ்விதமே தேவாம்சமாக அவதரித்த மற்றும் பலரும் சிஷ்யர்களாக வந்தார்கள். இவ்விதம் சிஷ்யகணங்களுடன் காசியில் ஆசார்யாள் வாஸம் செய்து வரும்பொழுது ஒருநாள் மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானத்திற்காக சிஷ்யர்களுடன் கங்கைக்கு போகும் வழியில் சண்டாளன் ஒருவனைப் பார்த்து "தூர விலகு, விலகிச்செல்" என்று சொன்னார். ஸ்ரீ சங்கரருடைய தத்வஞானானுபவத்தை உலகிற்குத் தெரியும்படி செய்வதற்காகவே சண்டாள வேஷத்துடன் வந்த ஸ்ரீ விச்வநாதர் ஸ்ரீ சங்கரரைக் கேட்டார்— "ஆத்மாவை விலகச் சொல்கிறாயா அல்லது அன்னமயமான சரீரத்தையா? அத்வைதியான உனக்கு ஆத்மாவைத்தவிர வேறு பொருள் உண்மையில் கிடையாது. பிராமணன் சண்டாளன் என்ற வேற்றுமையெல்லாம் மாயையால் தோன்றுவதால் உண்மையாக கிடையாது. ப்ரதிபிம்பம் பலவாகத் தோன்றினாலும்

பிம்பமான சூரியன் ஒன்றுதான். பரமார்த்த தர்சியான நீ விலகும்படி சொல்வது முற்றிலும் பொருந்தாது. தன்னையே தன்னிடமிருந்து விலக்குவதற்கொப்பாகும்" இதைக் கேட்டு ஸ்ரீசங்கரர் "நன்று! நன்று! பதிலுரை மிகவும் போற்றத்தக்கது. இதுதான் சாஸ்திரங்களின் ஸித்தாந்தம். எனக்கும் அவ்விதமேதான் த்ருடமான அபிப்பிராயம். அகண்டமானதும் பரிச்சேதமற்றதும் ஆனந்த ரூபமுமான அத்விதீயாத்ம வஸ்துவில் கொஞ்சம்கூட பேதமென்பது கிடையாது" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்த சண்டாளனைக் காணவில்லை. ஸாக்ஷாத் சந்த்ரகலாதரனைக் கண்டார். ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக பலவாறு துதித்தார். இதனால் ப்ரஸன்னரான ஈச்வரனும் "நீர் ஞானிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவராக விளங்குகிறீர். உம்முடைய ஞானநிஷ்டை நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ வேத வியாஸருக்கொப்பான மஹிமையுள்ளவரானதால் உபநிஷத் வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயம் செய்து கொடுக்கிற ஸ்ரீ வியாஸருடைய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் இயற்றி ச்ருதி யுக்தி அநுபவங்களால் த்வைதிகளை ஜயித்து அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை எங்கும் பரவச்செய்து, சிஷ்யர்களை ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்து என் ஸ்தானம் வருவாயாக. உன் பாஷ்யம் தான் எல்லா உலகங்களிலும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும்." என்று அநுக்ரஹம் செய்து மறைந்துவிட்டார்.

இவ்விதம் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹம் பெற்று "ஸூத்ரபாஷ்யம்" இயற்றுவதில் ஆவலுள்ளவராக

சிஷ்யர்களுடன் பதரிகாச்ரமம் சென்று அங்கு வஸிக்கும் ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்களுடன் கொஞ்சகாலம் உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தை பரிசீலனம் செய்து வ்யாஸ ஸூத்ரங்களுக்கு சிறந்த பாஷ்யமியற்றினார். சொல், பொருள் முதலியவற்றில் காம்பீர்யமுள்ளதும், உபநிஷத்து, ஸூத்ரங்களின் தாத்பர்யத்தை நன்கு வெளியிடுகின்றதும் வாசிக்கும்பொழுதே கேட்கிறவர்களுக்கும் படிக்கிறவர்களுக்கும் ப்ரதிபத்தியைக் கொடுக்கின்றதுமான இந்த பாஷ்யத்தைப் பார்த்து குமாரிலபட்டர் மிகுந்த குதூஹலத்துடன் அப்பாஷ்யத்திற்கு மட்டும் எண்ணாயிரம் வார்த்திகம் எழுதலாமென்று சொன்னார். இவ்விதமான பாஷ்யத்தின் மஹிமையை யாரால் அளவிட்டுக் கூற முடியும்! இதுபோலவே உபநிஷத்துக்களுக்கும் கீதைக்கும் பாஷ்யம் இயற்றி அநேக அத்வைத க்ரந்தங்களையும் செய்தார். எல்லாவற்றையும் சிஷ்யர்களுக்கு சொல்லி வைத்தார்.

तृतीयः श्लोकः ॥

साधुबोधितमातृसंमतियोगमेत्रितयोगिराट्
नर्मदाजगनिग्रहग्रहदेशिकानुमतो गुरुः ।
गाङ्गरोधसि संवसन्मुनिमण्डलैः परिशीलयन्
सूत्रवेदशिरस्सुगीतसनत्सुजातसहस्रकम् ॥ ३ ॥

॥ व्याख्या ॥

साध्विति । साधुभिः त्रितलागस्त्यादिमहर्षिभिः बोधितः निवेदितकर्तव्यः । स चासौ माता च निर्माता परमेश्वरः तद्-

भिन्नाचार्यः। साध्व्या आकाशवाण्या बोधितः निवेदितकृष्ण-
विग्रहस्थापनश्च। संमत्यै संमतिं संन्यासानुमतिं संपादयितुं
योगः उपायः यस्य सः 'तुमर्थाच्च भाववचनात्' इति चतुर्थी।
सेवितयोगिराट् सेवितः स्थलान्तरस्थापनरूपकैंकर्येण उपासितः
योगिराट् कृष्णः येन सः 'यत्र योगीश्वरः कृष्णः' इत्युक्तेः।
किं च, साधु यथा तथा बोधिता चासौ माता च जननी तस्याः
संमतिः संन्यासानुमतिः यस्य स चासौ योगसेवितयोगिराट् च।
योगेन योगमार्गेण सेवितः स्तुतिनत्यादिभिः उपासितः योगि-
राट् श्रीगोविन्दभगवत्पादाचार्यः येन सः। अयं पाद आवर्तितः
नर्मदेति। नर्मदाया झरः प्रवाहः तस्य निग्रहः कमण्डलौ
कृत्स्नप्रवाहान्तर्भावनम्, तेन ग्रहः अयमेव श्रीव्यासाचार्योक्तः
ब्रह्मसूत्रभाष्यकरणसमर्थशिष्यः इत्याकारकज्ञानम् यस्य स
चासौ देशिकश्च श्रीगोविन्दगुरुः तेनानुमतः अनुमतकाशी-
गमनादिः सन् गुरुः शंकरगुरुः गाङ्गरोधसि गङ्गातीरे काश्या-
मित्यर्थः। संवसन् संतोषेण वसन् मुनीनां मननशीलानां भविष्य-
द्वृत्त्या श्रवणमननयोग्यानामिति यावत्। पद्मपादादिशिष्याणां
मण्डलैः समूहैः सेवित इति शेषः। श्रीविश्वनाथात् प्राप्तवरस्य
बदरिकाश्रमप्राप्त्यनन्तरवृत्तमाह — गाङ्गरोधसि बदरिकाश्रमे
संवसन् मननशीलैः महर्षिमण्डलैः सह वासं कुर्वन् तैः सह
संप्रदायरक्षणार्थं परिशीलयन् उपनिषदादिविचारं कुर्वन्नित्यर्थः।
सूत्रेति। सूत्राणि ब्रह्मसूत्राणि, वेदशिरांसि उपनिषदः, सुगीतं

भगवद्गीता, सनत्सुजातः सनत्सुजातीयं सहस्रं विष्णुसहस्रनामस्तोत्रम् । तेषां समाहारद्वन्द्वः, स्वार्थे कः । अस्य च परिशीलनकर्मत्वेन यथायथमन्वयः । एवं परिशीलनं कृत्वा भाष्यं चकार ॥

अपरा योजना — सूत्रं ब्रह्मसूत्रं, वेदशिरांसि उपनिषदः तासु गीतः निर्गुणसगुणरूपः परमेश्वरः सनत् सनातनः नित्यः सुजातसहस्रकः भक्तपरिपालनाय परिगृहीतानेकदिव्यमङ्गळविग्रह इत्यर्थः । साक्षात् परमेश्वर एव भक्तपरिपालनायावतीर्णः सन् वेदसंप्रदायसिद्धसंप्रदायप्रवर्तनार्थं अनेकधर्माचरणं नाटयतीति गुरोरैश्वर्यमाहात्म्यं प्रतिपाद्यते । अत्रेदमवश्यमवधेयम् — पूर्वं गोविन्दगुरुणा अनन्तरं परमेश्वरेण ततो व्यासाचार्येण ततः उभयभारत्या जैमिन्याचार्येण च परतत्त्वरूपेणैव श्रीशंकरो व्यवह्रियते ॥

ஸ்ரீ சங்கரர் ஸாதுக்களான த்ரிதலர் அகஸ்த்யர் முதலிய மஹரிஷிகளால் பின்னால் நடக்கவேண்டிய அவதார கார்யங்களை தெரிவிக்கப்பட்டவராய் ஸந்யாஸம் பெற்றுக் கொள்ள மாதாவின் அநுமதியைப்பெற உபாயத்தை ஆலோசித்து அதன் பிரகாரம் மாதாவின் அநுமதியைப் பெற்று அவளுக்கு உபதேசம் செய்து ஆகாசவாணியால் தெரிவிக்கப்பட்ட க்ருஷ்ண விக்ரஹத்தை ப்ரவாஹத்தால் இடைஞ்சலில்லாத வேறிடத்தில் ஸ்தாபித்து யோகீச்வரரான க்ருஷ்ணனை பூஜித்து யோகசக்தியால் ஸஞ்சாரம் செய்து நர்மதாதீரம் சென்று யோகிராஜரான ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதரை வணங்கி ஸ்தோத்ரம் செய்தார்.

நர்மதா நதியின் பிரவாஹத்தை கமண்டலுவில் அடக்கினதால் "ஸ்ரீவியாஸரால் கூறப்பட்டவர் இவர்தான். பிரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்யத்தகுந்தவர்" என்று அறிந்து கொண்ட தேசிகரான ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதரால் உபதேசம் செய்யப்பெற்று ஸ்ரீ சங்கரர் அவரால் அநுமதிக்கப்பட்டவராய் காசிக்கு சென்று ஸந்தோஷமாக வஸித்துக்கொண்டு பத்மபாதர் முதலிய சிஷ்யர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீ விச்வநாதரிடமிருந்து வரங்களை பெற்று பதரிகாச்ரமம் சென்று கங்கா தீரத்தில் முனிவர்களுடன் சிஷ்ட ஸம்பிரதாயத்தை பரிபாலனம் செய்வதற்காக உபநிஷத்து, ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், பகவத்கீதை, ஸனத்ஸுஜாதீயம், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம இவைகளையும் பரிசீலனம் செய்து பாஷ்யமியற்றினார். ஸூத்ரம் உபநிஷத் முதலியவைகளில் ப்ரதிபாதிதமான நித்யமான பரமாத்ம வஸ்துவே பக்தர்களை காப்பாற்றுவதற்காக இவ்விதம் அவதரித்து திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் விளங்குகிறார்.

॥ षष्ठसर्गावशिष्टकथा ॥

बहुषु शिष्येषु मध्ये सनन्दनादयः शमादिगुणैः मुख्यशिष्यतां आपन्नाः । तत्रापि सनन्दनः अधीतभाष्योऽपि पुनः पुनः अतिगहनार्थविवित्सया पिपठिषुर्बभूव । तत्स्वभावं भक्त्यतिशयं च वीक्ष्य शंकरः तं स्वकीयसर्वग्रन्थजातमपि त्रिवारमध्यापयामास । तेन च इतरशिष्याः एवं नास्मानध्यापयति इति असूयाळवो बभूवुः । तदसूयामपनिनीषुः श्रीमदाचार्यः कदाचित् गङ्गापरतीरस्थसनन्दनं आहूतवान् । सोऽपि नावमन्तरेण गुरुभक्तिमेव

नावीकृत्य पादचारेणैव आगन्तुं गङ्गां अवतीर्य तदानीमेव गङ्गा-प्रदर्शितपद्मेषु पदानि विन्यस्य गुरुसमीपमागतवान् । गुरुवरोऽपि हृष्यन् पद्मपाद इति नाम ददौ । एवमितरेषां तद्भक्त्यतिशयं ख्यापयामास । शिष्याश्च अनसूयवः पद्मपादभक्तिमहिमाभिज्ञाः भक्तिपरवशा बभूवुः ॥

॥ सप्तमसर्गकथा ॥

एवं कदाचित् गङ्गातीरे भाष्याध्यापनसमाप्तिवेळायां श्रीव्यासाचार्यः वृद्धब्राह्मणरूपेणागत्य गुरुवरं 'किमध्यापयसि' इत्यादि पप्रच्छ । पद्मपादादयः अस्मद्गुरुः सूत्रभाष्यादिकर्ता सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः इत्येवमादि निवेदितवन्तः । भवतु एकस्य सूत्रस्य वापि समीचीनार्थविवरणं श्रोतुमिच्छामि इत्युक्तेन गुरुवरेण 'नाहं सूत्रार्थवित्; तदहन्ताऽपि नास्ति मम । सूत्रार्थ-विद्भ्यो नमोऽस्तु । अथापि यत्किञ्चित् पृष्टश्चेत् यथाशक्ति वदामि' इत्युक्तम् । तदानीं तदन्तरविकरणमधिकृत्य पृष्टम्, प्रत्युक्तं च । एवं क्रमेण वादः प्रवृद्धः । अष्ट दिनानि अतीयुः । तदवसरे पद्म-पादोक्त्या व्यासोऽयमिति अवगत्य तत्प्रत्यक्षदर्शनाय प्रार्थितवान् । प्रत्यक्षीभूय व्यासमहर्षिरपि तद्वचनजातमभिनन्द्य शुकमहर्षिवत् नितरां प्रीतिमावहन्तः तव भाष्यदर्शनार्थमागमनं इत्युक्तवान् । भाष्यकरणसाहसं सोढ्वा तत्समीकरणं च प्रार्थयन् श्रीगुरुः भाष्यं प्रदर्शितवान् । महर्षिरपि हस्तद्वयेन भाष्यमादाय समग्रं वीक्ष्य सूत्रार्थवर्णनशैलीपूर्वोत्तरपक्षयोजनचातुर्यादिना परं मोदमानः

अतिगूढभावसूत्रार्थाविष्करणचतुरं एतादृशभाष्यं विधातुं त्वामृते को वा प्रभवति इत्येवमादि उक्त्वा श्लाघयन् प्रतिष्ठासुर्बभूव ॥

तदानीं श्रीगुरुः मम अवतारकार्यं परिपूर्णम् । देहत्यागाय मणिकर्णिकायां स्वल्पकालं सन्निधातव्यम् इति प्रार्थयामास । तदानीं व्यासाचार्यः 'न एवं कर्तव्यं । सन्त्यनिर्जिताः पण्डितप्रवराः । तेषां विजित्यै अद्वैतमतस्य रूढमूलतासिद्ध्यै मोक्षसाधनविवेक-वैराग्यमुमुक्षादिप्रसिद्ध्यै च कञ्चित्कालमुषित्वा प्रयातव्यम् । अन्यथा अतिबाल्ये मातृविसृष्टशिशुवत् मोक्षसाधनादि न प्रसि-द्ध्येत् । अतः तदर्थं प्रसन्नेन मया श्रीपरमेश्वराज्ञया षोडश वर्षांसि दत्तानि । भाष्यं च भुवि प्रचरिष्यति ।' इत्याद्युक्त्वा अन्तर्दधे । महर्षिविरहं च कथञ्चित्सहमानः भाष्यस्य कुमारिलभट्टेन वार्तिकानि कारयितुमनाः प्रयागक्षेत्रं प्राप ॥

तत्र त्रिवेण्यां स्नानवेलायां कृतबहूपकारां सोढबहुदुःखां मातरमपि स्मरन् स्नात्वा जपादिवेलायां श्रीकुमारिलभट्टस्य तुषाग्निप्रवेशवृत्तान्तश्रवणेन खिन्नः शीघ्रं तत्समीपमागतवान् । दृष्टवांश्च साश्रुमुखैः प्रभाकरादिशिष्यवरैः परीतं तुषानलेन दह्यमानशरीरं दृश्यमानमुखमात्रं श्रीभट्टपादम् । सोऽपि चिरकालं गुरुवरस्य विचित्रवृत्तान्तं श्रावं श्रावं मोदमानोऽपि न दर्शन-मुपेयिवान् । तद्दर्शनमात्रेण परमानन्दमनुभवन् प्रभाकरादि-शिष्यगणैः वरिवस्यां कारयामास । श्रीगुरुश्च भिक्षादिकं निर्वर्त्य

भाष्यमस्मै प्रदर्शयामास । भाष्यदर्शनेन दृष्टान्तरङ्गः 'भो वरेण्य भवदीयाध्यासभाष्यमात्रस्य अष्टौ सहस्राणि वार्तिकानि भान्ति । यदि पूर्वमेव अद्रक्ष्यं तर्हि वार्तिकान्यपि अकरिष्यम् । यशश्च विपुलं अप्राप्स्यम् । किमिदानीं तदुक्त्या ? न तु तद्भाग्यमासीत् । अथापि एतादृशसन्दर्भे अतिदुर्लभमहनीयदर्शनादधिकं किमस्ति भागधेयम् तल्लाभाद्धन्यतमोऽस्मि । कृतदीक्षश्चाहमिदानीं । एतत्प्रायश्चित्तनिमित्तं च पूर्वं सौगतगुरुमुखात् तन्मतरहस्यं विज्ञाय तस्यैव निग्रहणं कृतम् । एकाक्षरप्रदातुरपि गुरुत्वे किमु वक्तव्यं तस्य । तादृशगुरुद्रोहनिवृत्तये गिरिशिखरात् पतनवेळायां यदि वेदाः प्रमाणमिति यदिशब्दप्रयोगात् कर्मण एव फलदातृत्वव्यवस्थापनाय ईश्वरनिरासस्य कृतत्वात् तद्दोषनिवृत्तये च विहितामेतां प्रायश्चित्तिमाचरामि । यदि पूर्वमेव महनीयदर्शनं स्यात् स्यात्सैव महती प्रायश्चित्तिः । न चैतदाचरेयं तदा । इदानीं तु तत्र विगुणं सम्पन्नं इत्युक्तवान् ॥

ततः गुरुः 'भो मनीषिन् भवान् वैदिककर्ममार्गप्रतिष्ठापनाय तद्विरोधिशिक्षणाय च अवतीर्णः साक्षात्स्कन्द एव । तादृशस्य तव पातकं वा प्रायश्चित्तं वा कुतः । अतः करकाम्बुसेचनेन त्वामुज्जीवयामि । कुरुष्व वार्तिकानि यथामनोरथम्' इति गुरुणा उक्ते सति चिरमृतस्यापि उज्जीवयितुः कालमृत्योरपि कालयितुः भवतः मदुज्जीवनं ईषत्करम् । अथापि लोकविरुद्धाचरणं आरब्धव्रतपरित्यागेन शिष्टगर्हणं च मा भूत् । अतः न एतं नियमं त्यक्तु-

मिच्छामि । यदि च ज्ञानमार्गप्रचाराय तद्विरोधिनः 'केवलकर्मैव फलदातृ, नातिरिक्त ईश्वरोऽस्ति। तत्कल्पनाऽपि विरुद्धा वृथा च इत्येवंरूपकर्ममार्गस्य प्रतिष्ठापयितुर्मम जयोऽपि अपेक्षितः तर्हि मदीयशिष्यमण्डनायमानालङ्कर्मीणवरमण्डनमिश्रविजयेनैव सर्वेऽपि जितास्स्युः । मत्तोपि अधिकस्सः । अतः शीघ्रं तत्र गत्वा तत्पत्नीं साक्षीकृत्य वादे विजित्य वशंवदीभूतेन तेनैव पूर्णमनोरथस्सन् भाष्यस्य वार्तिकान्यपि कारय । तारकोपदेशेन मां च तारय इत्युक्तवन्तं भट्टपादं सच्चित्सुखमयब्रह्मात्मतत्वोपदेशेन कृतार्थयित्वा तच्छिष्यमूर्तं मण्डनमपि कृतार्थयितुं तन्नगरं जगाम ॥

अष्टमसर्गकथा ।

अभ्रमार्गेण शुभ्रहृदयः माहिष्मतीं प्राप्य मण्डनगृहं च विचार्य मध्याह्नसमये श्राद्धदिनत्वात् पिहितकवाटगृहान्तराङ्गणं आकाशमार्गेण प्रविश्य श्राद्धे निमन्त्रिताभ्यां व्यासजैमिनिमहर्षिभ्यां दर्शनमात्रेण अभिनन्दितः तयोस्समीपे स्थितवान् । तयोः पादप्रक्षाळनं कुर्वन् महाकर्मठः सन्यासशास्त्रस्य अर्थवादत्वनिश्चयवान् मण्डनार्यः ज्ञानशिखोपवीतिनं यतिसार्वभौमं महर्षिमान्यं दृष्ट्वा तदसहमानः कुपितस्सन् कवाटपिधानवेळायां केन मार्गेण आगमनमिति आगमनमार्गं पप्रच्छ— 'कुतो मुण्डी' इति । कियत्पर्यन्तं वपनमिति प्रश्नार्थमादाय आचार्यः 'आगळान्मुण्डी' इति प्रत्युवाच । एवमुभयोः वक्रोक्तिपरम्परा प्रवृत्ता

तन्मध्ये व्यासाचार्यः 'नैवं दुर्भाषणमुचितं, विशेषतश्च कर्मकाले। आगतश्च आत्मवित्प्रवरः मान्यतमश्च । साक्षाद्विष्णुरेव आगत इति निमन्त्रय एनमपि इति वदन् वारयामास । तदाज्ञया उपस्पृश्य जलं प्रशान्तमनाः तथैव भिक्षायै निमन्त्रितवान् । गुरुश्च 'न मे अन्नभिक्षायामादरः, वादभिक्षार्थमेव आगतोऽस्मि । यतः सर्व-मतानि विजित्य ज्ञानकाण्डप्रकाशनमेव मम कर्तव्यं । तत्र भवतो विजयाय आगतोऽहम् । यदि जितोऽस्मीऽत्युच्यते मम मतं च अङ्गीक्रियते, तर्हि माऽस्तु वादः । नो चेत्प्रवर्तताम्, विजेतु-राश्रमस्वीकरणञ्च पणबन्धनं विधीयतां' इति हृदयमाविश्चकार ॥

तदानीं मण्डनार्यः 'फणिपतिं वा फणिपतिमण्डनं वा फणिपतिशायिनं वा विजेतुं निर्भीकस्य मम वदनात् जितोऽस्मीति भीरूक्तिः कथं प्रवर्तेत । चिरदिनेनेयं वादकथा स्वयमेव आगता मां प्रहर्षयति, त्वरयति च । अतोऽवश्यं दास्यामि वादभिक्षां । परन्तु जयपराजयनिर्णयार्थं साक्ष्यरथ्वं को निर्वाहिष्यति । नोचेत् वादेनापि वृथा श्रमस्समापद्येत' इति प्रतिबभाण । 'आवयोः भाग्यवशात् आगतौ तत्रभवन्तावेव साक्षिभावं भजेताम्' इति प्रार्थयति गुरौ 'एषा उभयभारती सर्वज्ञा । तां मध्यस्थां विधाय विधीयतां वादः' इति व्यवस्थितवन्तौ मुनिवरौ यतिवरञ्च अग्नि-त्रयमिव यथाविधानं अभ्यर्च्य कृतार्थीबभूव मण्डनार्यः । क्रियान्ते च कञ्चित्कालं संलपन्तौ महर्षिवरौ गुरुमामन्त्र्य अन्तर्हितौ ॥

परेद्यवि मण्डनार्यानुज्ञया अङ्गीकृतमाक्षिभावां पतिदेवतां उभयभारतीं पुरस्कृत्य वादः प्रवृत्तः। तत्र च स्वस्वसिद्धान्तं प्रादर्शयताम्। प्रतिदिनं कृत्वा आह्निकमारभेताम्। उभयभारती च प्रत्येकं कण्ठे मालां मध्यस्थां निधाय म्लानमालत्वं जयेतरनिश्चायकं इत्युक्त्वा पाकादिगृहकृत्यपरा सती मध्यन्दिनसमये भर्त्रे भोजनकालं यतिवराय भिक्षाकालं च निवेद्य यायात्। एवं पञ्चषदिनेषु अतीतेषु म्लानमालत्वं भर्तुरवेक्ष्य उभयोरपि भिक्षाकालं निवेदितवती उक्तवती च 'इदानीं त्वज्जयेन दुर्वासश्शापस्यावसानं मम समभूत्। अतः यथागतं गमिष्यामि' इति। गुरुश्च तदानीं तस्या अपि विजयेन स्वमतपूज्यतायै स्वसार्वज्ञ्यं प्रकाशयितुं तां विजेतुकामः वनदुर्गामन्त्रेण प्रस्थितां तां बन्धयन् 'मातस्त्वां गिरां परां देवतां जानामि, लोकोपकाराय कृतावताराञ्च। अथापि भक्तचूडामणेर्मम अनुज्ञामपि आदाय गन्तव्यमिति प्रार्थयामास॥

॥ नवमसर्गकथा ॥

श्रीमद्गुरुवरोक्त्या अद्वैते दृढनिश्चयोऽपि मण्डनार्यः 'भवतु मम पराजयः। नास्ति मे विषादः परन्तु सर्वज्ञस्य जैमिनिमहर्षेरपि वचनं वितथं भवतीति मे विषादः' इति पुनर्वदति स्म। 'भो मनीषिन्, महर्षेरपि तात्पर्यं अत्रैव गूढतया वर्तते। तत्तु न गृहीतं। तथाहि—निष्कामतया अनुष्ठीयमानकर्मणां चित्तशुद्ध्यादिवैराग्यद्वारा ब्रह्मज्ञानं प्रत्यारादुपकारकत्वात्तमेतमिति

वचनञ्च कर्मकाण्डस्य ब्रह्मपरत्वम् । अक्रियार्थानां आनर्थक्यवचनञ्च कर्मकाण्डाभिप्रायेण न तु ज्ञानकाण्डाभिप्रायेणापि । ईशनिराकरणस्यापि ईश्वरपरानुमाननिराकरणे तात्पर्यं । तार्किकाः खलु केवलानुमानादेव ईशसिद्धिः । तत्सिद्धञ्च तं श्रुतयः अनुवदन्ति इति वदन्ति । तदनुपपन्नम् 'नावेदविन्' इत्यादिश्रुतयः अवेदविदगोचरत्वं परमेश्वरस्य बोधयन्त्यः केवलानुमानगम्यत्वं निराकुर्वन्ति' इत्यादि बोधयन् गुरुः जैमिनिमहर्षिमपि सस्मार । तत्क्षण एव आगतो महर्षिरपि परतत्त्वबोधेन जगदुद्धरणाय कृतावतारपरमपुरुषरूपत्वेन गुरुमहिमानं वर्णयित्वा तदुक्तमेव मदीयहृदयमपि । तद्वचनमेव विश्वास्याहं इत्युक्त्वा अन्तरधात् ॥

मण्डनार्योऽपि विदितगुरुमहिमा गलितमतविशयः अत्युदारवचनैः गुरुं सम्मानयन् 'एषणात्रितयविनिर्मुक्तोऽहं तव चरणमेव शरणं गतोऽस्मि' इत्युपससाद । तत्काले गुरोः तदनुजिघृक्षाञ्च अवेत्य उभयभारती मध्ये बभाण—'भो यतिसार्वभौम, बाल्य एव मम वृत्तान्तमधिकृत्य मात्रा पृष्टः कश्चन योगिवरः सर्वमपि उक्त्वा पितामहावतारभूतो मम पतिः परमेश्वरावतारभूतेन यतिना पराजितो भविष्यति इत्यप्युक्त्वा गतवान् । तत्तथैव संवृत्तं । अथापि अर्धशरीरत्वात् मम विजयेनैव पतिः समग्रजितो भवेत् ।' इति ॥

गुरुश्च तदुक्तं बाढमित्यङ्गीकृत्य 'गार्ग्या याज्ञवल्क्यवत् भवत्या वादो न विरुध्यते । किञ्च स्वमतं निराचिकीर्षुः स्त्रीजनो वा

अन्यो वा स्वमतरक्षणाय जेतव्य एव' इति वादौचित्यं समर्थितवान्। श्रीगुरोरुभयभारत्याश्च पण्डितमन्दसि वादकथा प्रवृत्ता। सा च नियमकालमृते नक्तं दिवं अविरतं चचाल। एवं सप्तदशदिनेषु अतीतेषु श्रीगुरोः सर्वशास्त्रनिचयेषु अजय्यत्वं निश्चित्य बाल्य एव कृतसन्न्यस्तत्वात् अलुप्तनियमत्वात् अकृतकामतन्त्रपरिश्रमत्वात् तत्रैव जय्यत्वं निश्चितवती उभयभारती कामकलादिकमधिकृत्य पृष्टवती। तत्प्रश्नप्रतिसमाधानाय मासमात्रावधिमादाय सह शिष्यगणैः अभ्रमार्गेण प्रतस्थे ॥

तदा अमरवरस्येव दिवश्च्युतस्य अमरुकराजस्य शरीरं परासुं प्रविविक्षुम्मन् भक्तिपरवशतया पद्मपादाचार्येण मत्स्येन्द्रयोगिदृष्टान्तेन कामपरवशत्वव्रतभङ्गादिसम्भवप्रदर्शनेन निषेधे कृते तं एवं समादधानः 'वत्स सम्यगुक्तं त्वया। परन्तु असञ्जातमदशः निस्सङ्कल्पस्य न कामपरवशत्वं गोपीसखस्य गोपालस्येव सम्भवति। बिन्दुं मणिवत् दृढयन्तं वज्रोळियोगं अभ्यस्यतः गोपाळवत् न व्रतभङ्गो भवति। आत्मभिन्नं सर्वमपि स्वाप्निकतुल्यमेव पश्यतः निर्लेपस्य स्वाप्निकसुकृतदुष्कृतलेपाभाववत् सुकृतदुष्कृतलेपोपि न स्यात्। अतः निःशङ्कतया यावदागमनं अत्रैव गुहायां अप्रमत्तास्सन्तः देहमेतं रक्षत' 'इत्युक्त्वा पादाङ्गुष्ठादारभ्य शिरोमार्गेण योगशक्त्या प्राणवायुं निर्गमयन् स्थूलं विहाय अमरुकशरीरे शिरोमार्गेण प्रविश्य पादांगुष्ठतलपर्यन्तं व्याप्तस्सन् क्रमेण मुखहृदयनयनपाणिपादादि चालयन् उत्थाय

अहह्श्रमदाजनैः मन्त्रिवरैश्च सह भद्रगजमारुह्य वाद्यघोषेण नगरं प्रविश्य पुरोहितकृतशान्तिकर्मा यथावत् प्रजाः पालयामास ॥

॥ दशमसर्गकथा ॥

तदा गुरुर्नरपालनसमये 'प्रवृद्धसस्या वसुमती, प्राज्यफलाम्भस्तरवः, विहितस्वधर्मैरराः जनाः, कालवर्षी च पर्जन्यः, किं बहुना? कलिरपि त्रेतामतिशेते स्म । तथैव गुरुवरस्य विनरणातिशयबुद्धिकौशलातिमानुषधैर्यशौर्यादिकं च वीक्ष्य मन्त्रिवरैः, नूनं कश्चित् महापुरुष एवात्र प्रविष्टः, यथा चायं पूर्वशरीरं न प्रविशेत् तथा विधातव्यमिति रहसि निश्चित्य यत्र कुत्रापि स्थितं गतासुशरीरं दह्यताम् इति दूतेषु विसृष्टेषु, श्रीगुरुः आप्तमेषु मन्त्रिवरेषु निहितराज्यभारस्सन् किलिकिञ्चितादिविलासविशेषान् साक्षात्कर्तुमनाः, विलासिनीजनैः विलासमनुबभूव । वात्स्यायनतन्त्रं च सम्यगवेक्ष्य स्वयं च तत्तन्त्रमधिकृत्य ग्रन्थमेकं रचयामास ॥

अस्यामवस्थायां शिष्यप्रवराः मासातिक्रमेण गुरोरनागमनेन च क्लान्तहृदयाः श्रान्तकृत्याः सन्तः देहरक्षार्थं कतिचन शिष्यान्निधाय पद्मपादादयः प्रस्थिताः । प्रतिशैलं प्रतिनगरं च अन्विष्यन्तस्ते क्रमेणामरुकदेशमपि प्राप्य देशपौष्कल्येनैव निश्चितगुरुस्थितिका अपि, प्रसङ्गात् भूपतिमपि मृत्वा पुनरुत्थितं श्रुत्वा दृढनिश्चयास्सन्तः गायकवेषेण राजसभां

प्रविश्यान्यापदेशेन तत्त्वं बोधितवन्तः । तदा अवगतकृत्यः गुरुरपि पूर्ववत् निर्गत्य यतिलिङ्गशरीरं दूतविसृष्टपावकं विलोक्यान्तः प्रविश्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहं तुष्टाव । तदनुग्रहेण शान्तदहनः शिष्यगणैः परिवृतः पुनरपि मण्डनगृहमवाप । मण्डनार्योऽपि मुदितमनास्सन् सर्वस्वं विहाय गुरुपादायैव स्वं निवेदितवान् । शारदाम्बा तु 'भो भो सर्वविद्याधिपस्य सर्वज्ञस्य तवाविज्ञातं किमस्ति । मर्त्यशिक्षणार्थं शिष्टसंप्रदायरक्षणार्थं च मासावधिः परकायप्रवेशो वा विडम्बितः । एवं सति पतिस्समग्रो जित इति किमाश्चर्यम् । अतः दीयतामनुज्ञा ; यास्याम्यात्मसदनं' इति आमन्त्रितवती सती 'गच्छ यथास्थानं सन्निधत्स्व आत्मकल्पितस्थानेषु । अभीष्टार्थान् योजय भक्तजनान् पालय इति गुरुणोक्ता सा तथेति संश्रुत्य प्रययौ । मण्डनार्योऽपि सर्वस्वदक्षिणां प्राजापत्येष्टिं निरुप्य आत्मन्यग्नीन् समारोप्य गुरुमुपसन्नः । गुरुरपि संन्यासगृह्योक्तकर्मजातमनुष्ठाय महावाक्यमुपदिश्य पदार्थवाक्यार्थौ वर्णयामास । गुरुमहिमानं गुरुभक्तेः मुख्यतां च बोधयामास । सुरेश्वर इति योगपट्टं च सर्वप्रसिद्धं विदधे । एवं शिष्यभूतमण्डनान्वितः महाराष्ट्रमुख्यदेशेषु स्वग्रन्थं प्रचारयन् क्रमेण श्रीशैलं प्राप्य कर्तव्यजातं उपदिशन्नास्त ॥

அநேகம் சிஷ்யர்களுக்குள் சமதமாதிஸம்பன்னர்களான ஸநந்தனர் முதலிய சிலர் மிகவும் முக்ய சிஷ்யர்களானார்கள். அதிலும் ஸனந்தனர் ஒருதடவை குரு

விடம் பாஷ்யம் வாசித்தபோதிலும் திருப்தியடையாமல் மிக கூடமான அர்த்தங்களை அறிந்து கொள்வதில் ஆசையால் மேலும் மேலும் வாசிப்பதில் ஆசையுள்ளவரானர் இவருடைய ஆவலேயும் பக்தியையும் பார்த்து சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீ சங்கரர் தன்னுடைய கிரந்தங்களெல்லாவற்றையும் மூன்றுதடவை இவருக்கு சொல்லி வைத்தார். இதைப்பார்த்து மற்ற சிஷ்யர்கள 'தங்களுக்கு இவ்விதம் கற்றுக்கொடுக்கவில்லையே' என்று அஸூயையடைந்தார்கள். அவர்களுடைய அஸூயையைப்போக்கடிக்க விரும்பி ஆசார்யர் ஒருதினம் கங்கையின் இக்கரையிலிருந்து கொண்டு அவஸரமாக அக்கரையிலிருக்கும் ஸனந்தனரை கூப்பிட்டதும் வேறொன்றையும் கவனியாமல் குருபக்தியால் தண்ணீரென்றும் பாராமல் காலால் நடந்தே கங்கையைக்கடக்க ஆரம்பித்து விட்டார். இவருடைய பக்தியைக்கண்டு வியந்து கங்கையானவள் தாமரைகளால் அவருடைய பாதங்களை தாங்கிக்கொள்ள ஸனந்தனர் இக்கரை வந்து குருவின் ஸமீபமடைந்தார். இக்காரணத்தால் இவருக்கு ஸ்ரீ குருவானவர் "பத்மபாதர்" என்று பெயரிட்டார். மற்ற சிஷ்யர்களும் இவருடைய பக்தியையும் மஹிமையையும் கண்டு அஸூயையை விட்டு இவரிடம் அன்புகொண்டார்கள்.

ஏழாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ சங்கரர் கங்கைக்கரையில் சிஷ்யர்களுக்கு பாடம் சொல்லி முடிந்த சமயம் வியாஸாசார்யர் விருத்த பிராமண உருவத்துடன் அங்குவந்து "என்ன பாடம்

நடக்கிறது" என்று கேட்டார். அதற்கு பத்மபாதர் முதலிய சிஷ்யர்கள் "இவர்தான எங்களுடைய ஆசார்யர். ஸூத்ரபாஷ்யம் முதலான பல கிரந்தங்களை இயற்றியவர். எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் அஸாதாரணமான ஞானமுள்ளவர்" என்று தெரிவித்தார்கள், இதைக்கேட்டு ஸ்ரீவியாஸர் "ஏதாவதொரு ஸூத்ரத்தின் விரிவான விவரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று சொல்ல ஸ்ரீ குரு ஸூத்ரங்களின் உட்கருத்துகளை நன்கு அறிந்த பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவ்விதமான சிறந்த அறிவு எனக்கு இல்லை. ஆனாலும் ஏதாவது ஓரிடத்தில் கேட்டால் என் புத்திக்கெட்டியவாறு தெரிந்தவரை ஏதோ கொஞ்சம் சொல்கிறேன்" என்றார் உடன் வியாஸர் "तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् (ब्रह्मसूत्रं अ. ३. पा. १. सू. १.)

என்ற அதிகரணத்தில் கேட்டார். ஆசார்யர் பதில் சொல்ல ஸ்ரீவியாஸர் மேலும் கேட்க இவ்விதம் எட்டு நாள்கள் இருவருக்கும் வாதம் நடந்தது. முடிவு ஏற்படவில்லை இதைப்பார்த்து பத்மபாதர் கொஞ்சம் ஆலோசித்து திவ்ய திருஷ்டியால் வந்திருப்பது வியாஸர் எனத்தெரிந்து ஸ்ரீ சங்கரருக்கும் ஸ்ரீ நாராயணருக்கும் வாதம் ஏற்பட்டால் எவ்விதம் முடிவு ஏற்படுமென்று கூறினார். இதைக் கேட்டு ஆசார்யரும் தெரிந்து கொண்டு ஸ்வய ரூபத்துடன் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். வியாஸரும் ஸ்வயரூபத்துடன் அவருடைய வார்த்தையை சிலாகித்து "சுகர் போல எனக்கு மிகவும் பிரீதியை உண்டு பண்ணுகிற உன்னுடைய பாஷ்யத்தைப் பார்ப்பதற்காகவே வந்தேன்" என்று சொன்னதும் ஸ்ரீசங்

கரர் "என் குற்றங்களை மன்னித்து பாஷ்யத்திலுள்ள தோஷங்களை நீக்கி அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்" என்று கூறி பாஷ்யத்தை கொடுத்தார். பாஷ்யத்தை வாங்கிப் பார்த்து வியாஸர் மிக ஸந்தோஷமடைந்து ஸூத்ரங்களின் மறைந்திருக்கும் உட்கருத்துக்களை நன்கு வெளியிடுகின்ற இது போன்ற பாஷ்யத்தை உன்னைத்தவிற வேறு யாரால் இயற்றக்கூடும் என்று கூறி ஆலிங்கனம் செய்து விட்டு புறப்படத்தயாரானார்

அப்பொழுது ஸ்ரீ குருவானவர் 'என்னுடைய அவதார கார்யம் பூர்த்தியாய் விட்டது ஆயுளும் முடிந்து விட்டது. தங்கள் ஸந்நிதியில் இச்சரீரத்தைவிட்டு ஸ்வஸ்தானம் செல்கிறேன்' என்று கூறினார். இதற்கு ஸ்ரீ வியாஸர் "இவ்விதம் செய்யக்கூடாது இன்னும் ஜயிக்கப்பட வேண்டிய வாதிகள் பலர் இருக்கின்றனர் அவர்களை ஜயிக்க வேண்டும் அத்வைத ஸித்தாந்தம் நன்கு வேர் ஊன்ற வேணடும். மோக்ஷஸாதனமான விவேகம், வைராக்யம், முமுக்ஷை இவைகள் எங்கும் ப்ரசாரமடைய வேண்டும். இல்லாவிடில் தாயையிழந்த சிறு குழந்தைபோல இவைகள் வளர்ச்சி பெறாது. தங்கள் பாஷ்யமும் ப்ரஸித்தியடையவேண்டும். இதற்காக பரமேச்வரனுடைய ஆக்ஞையின் பேரில் மேலும் பதினாறு வயது கொடுக்கிறேன். அந்த காலத்திற்குள் லோகோபகாரமான கார்யங்களைச் செய்து அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை எங்கும் பரவச்செய்து ஸ்வஸ்தானம் செல்லலாம்" என்று கூறிச் சென்றார். ஸ்ரீ குருவும் வியாஸருடைய பிரிவை நினைத்து வருந்தி

ஸமாதானம் செய்து கொண்டு தன் பாஷ்யத்திற்கு குமாரிலபட்டரைக் கொண்டு வார்த்திகம் செய்விப்பதற்காக ப்ரயாக க்ஷேத்ரம் சென்றார்.

அங்கே திரிவேணியில் ஸ்நான சமயம் தன்னை ஈன்றெடுத்து தனக்காகப் பல துக்கங்களை யனுபவித்து தனக்குப்பேருதவி செய்த தன் மாதாவை நினைத்து ஸ்நானம் செய்து ஆஹ்னிகங்களை முடித்துக்கொண்டதும் குமாரிலபட்டர் உமிக்காந்தல் நெருப்பில் ப்ரவேசித்திருக்கும் விருத்தாந்தத்தைக் கேள்விப்பட்டு வருந்தியவராய் வேகமாய் அவர் ஸமீபம் சென்று கண்ணீர் பெருக பக்கத்தில் நிற்கும் ப்ரபாகரர் முதலிய சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டு முகம் மட்டும் வெளியே தெரியும்படியாக உமிக்காந்தல் நெருப்பில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் குமாரிலரைப்பார்த்தார். அவரும் ஸ்ரீ சங்கரருடைய அத்யாச்சர்யகரமான கார்யங்களைக் கேள்விப்பட்டு அவரைப்பார்க்க ஆவல் கொண்டுள்ள போதிலும் இதுவரை தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது பார்த்த மாத்திரத்தில் ஆனந்தமடைந்தவராய் தன் சிஷ்யர்களைக் கொண்டு அவருக்குப் பூஜை செய்வித்ததும் குருவும் பிக்ஷையை முடித்துக் கொண்டு தன்பாஷ்யத்தை அவரிடம் காண்பித்தார். பாஷ்யத்தைப்பார்த்து குமாரிலர் சந்தோஷத்துடன் "இதில் அத்யாஸ பாஷ்யத்திற்கு மட்டும் எண்ணாயிரம் வார்த்திகங்கள் இயற்றலாம். முன்னாலேயே இதைப்பார்த்திருப்பேனாகில் முழுவதற்கும் வார்த்திகம் இயற்றி மிகுந்த கீர்த்தியையடைந்திருப்பேன். இப்பொழுது அதைச் சொல்லி என்ன பயன்? அந்த பாக்யம் எனக்கு இல்லை.

ஆனாலும் இந்த ஸமயம் கிடைத்தற்கரிய தங்கள் தர்சனம் கிடைத்ததைவிட வேறு என்ன பாக்யம் வேண்டும்? நன்றாயனேன். பால்யத்தில் பௌத்த குருவிடம் பௌத்த மத ரஹஸ்யத்தைக் கற்று பிறகு விவாதத்தில் அவரை நிக்ரஹம் செய்தேன். ஒரு அக்ஷரம் சொல்லிக்கொடுத்தவரும் குருவென்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. மலையின் உச்சியிலிருந்து விழும் சமயம் வேதம் பிரமாணமாக இருக்குமானல் என்று கூறினேன். பலனைக்கொடுப்பது கர்மா தான் ஈச்வரனை கிடையாதென்று ஸித்தாந்தம் செய்தேன். இந்த மூன்று வித பாபங்கள் நிவர்த்தியாவதற்காக இப்பொழுது பிராயச்சித்தம் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். முன்னாலேயே தங்கள் தர்சனம் கிடைத்திருக்குமேயானல் இதை ஆரம்பித்திருக்கமாட்டேன். அதுவே எனக்கு பிராயச்சித்தமாக ஆகிவிடும். இதனாலும் நஷ்டமொன்றுமில்லை. இப்பொழுது இரண்டு மடங்கு பிராயச்சித்தமாகிவிட்டது." என்று கூறினர்.

இதைக்கேட்டு குரு "வைதிகமான கர்மமார்க்கத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் அதன விரோதிகளை சிக்ஷிப்பதற்கும் அவதரித்த ஸுப்ரஹ்மண்யரே தாங்கள். தங்களுக்கு பாபமும் ப்ராயச்சித்தமும் ஏது? ஆகையால் கமண்டலு ஜலத்தால் உங்களை ஸ்வஸ்தமாக்குகிறேன். உங்கள் இஷ்டப்படி வார்த்திகம் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னதும் "இறந்துவெகுகாலமானவரையும் பிழைக்கச்செய்யவும் காலவிருத்யையும் மாற்றவும் சக்தியுள்ள தங்களுக்கு என்னைப் பிழைக்க வைப்பது பெரிய கார்யமல்ல. ஆனாலும் லோக விருத்தமாயும் சாஸ்திர விருத்தமாயுமுள்ள கார்யங்களைச்

செய்வதும் பெரியோர்கள் சிக்ஷிக்கும்படியாக ஆரம்பித்த கார்யத்தை நடுவில் நிறுத்துவதும் உசிதமல்ல. ஆனதால் இந்த ப்ராயச்சித்தத்தை முழுவதும் அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறேன். ஞானமார்க்கத்தை உலகில் ஸ்தாபிக்க, ஈச்வரனை நிராகரணம் செய்து கர்ம மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்த என்னை ஜயிப்பதும் அவசியமானால் என்னுடைய சிஷ்யர்களுக்குள் சிறந்த மண்டன மிச்ரரை ஜயித்தாலே போதுமானது. அவர் என்னைவிட மேலானவர். சீக்கிரம் நீர் அங்குசென்று அவருடைய மனைவியை மத்யஸ்தையாகக் கொண்டு விவாதம் செய்து அவரை ஜயித்து சிஷ்யராக்கிக் கொண்டு அவரைக்கொண்டே பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகங்களை செய்விக்கலாம். எனக்கு இப்பொழுது தாரகமந்திரத்தை உபதேசம் செய்து அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த குமாரில பட்டருக்கு ஆத்ம தத்வத்தை உபதேசம் செய்து விட்டு அவருடைய சிஷ்யரான மண்டனரை க்ருதார்த்தனாகச் செய்வதற்காக சிஷ்யர்களுடன் மாஹிஷ்மதிநகரம் சென்றார்

எட்டாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஸ்ரீ சங்கரர் யோகசக்தியால் ஆகாச மார்க்கமாக அங்குசென்று நதியில் ஸ்நானம் செய்து ஆஹ்நிகங்களை முடித்துக்கொண்டு மத்யான்ன ஸமயம் வழியில் ஜலமெடுக்கச்செல்லும் தாசிகளைப்பார்த்து மண்டனருடைய கிருஹத்தைப்பற்றிக் கேட்டார். "எந்த வீட்டின் வாசலில் கிளிகள் சாஸ்திரார்த்த விசாரம் செய்கின்றனவோ அது மண்டனமிச்ரருடைய கிருஹமென்று சொன்னார்கள்.

இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு அவருடைய கிருஹத்திற்கு சென்ற சமயம் மண்டனர் கதவைச்சாத்தி தாழ்ப்பாளிட்டுக்கொண்டு உள்ளே சிராத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். கதவு திறக்கப்படாததால் ஆகாசவழியாக உள்ளே சென்று வியாஸரையும் ஜைமினியையும் பார்த்து அவர்களால் புகழப்பட்டவராய் ஸமீபத்தில் நின்றார். ஸந்நியாஸ சாஸ்திரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. அர்த்தவாதம் என்று சொல்கிற மஹாகர்மடரான மண்டனர் பிராமணர்களுக்கு பாதப்ரக்ஷாலனம் செய்துகொண்டிருக்கும் சமயம் மஹரிஷிகளால் கொண்டாடத்தகுந்த யதிஸார்வபௌமர் சிகையக்ஞோபவீதமில்லாமல் சிராத்ததினத்தில் தன் கண்ணில் படும்படியாக எதிரில்வந்து நின்றதைப்பார்த்து பொறுக்காதவராய் கதவு சாத்தப்பட்டிருக்கும்பொழுது எவ்வழியாக வந்தாய் என்ற கருத்துடன் "குதோ முண்டி" என்று கேட்டார். இதற்கு ஆசார்யர் கழுத்துவரை முண்டனம் என்று பதில் கூறினார். இவ்விதம் மேன்மேலும் வக்ரோக்தியாக இருவரும் வியவஹாரம் செய்யும்பொழுது வியாஸர் தடுத்து "கர்மகாலத்தில் இவ்வித கெட்ட வார்த்தைகள் பேசுவது உசிதமில்லை வந்தவர் ஸாமான்யரல்ல. ஆத்மஞானிகளுக்குள் சிறந்தவர். மஹாவிஷ்ணுவே வந்திருக்கிறார் என்ற பாவனையுடன் இவரையும் நிமந்த்ரணம் செய்" என்று சொன்னதும் மண்டனர் பிக்ஷை செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். குருவும் "அன்ன பிக்ஷைக்காக நான் வரவில்லை வாத பிக்ஷைக்காக வந்திருக்கிறேன். எல்லா மதங்களையும் ஜயித்து அத்வைத மதத்தை ஸ்தா

பிப்பது என்னுடைய கார்யம். உம்மை ஜயிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு என் ஸித்தாந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால் வாதம் வேண்டாம். இல்லாவிட்டால் விவாதம் நடக்கட்டும். தோல்வியடைந்தவர் ஜெயித்தவருடைய ஆச்ரமத்தை ஸ்வீகரிக்க வேண்டும்" என்பதுதான் பந்தயமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும்" என்று தன் அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார்.

இதைக் கேட்டு மண்டனர் "ஆதிசேஷனையோ மஹாதேவனையோ, நாராயணனையோ ஜயிப்பதற்கு திறமையுள்ள என் வாயிலிருந்து எப்படி ஜயிக்கப்பட்டேன் என்ற வார்த்தை வரும். விவாதத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ள நான் வெகுநாளாகவே இதை எதிர்பார்த்திருந்தேன். இது கிடைத்ததால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைகிறேன். நாமிருவரும் கட்டாயம் விவாதம் செய்வோம். ஆனால் வெற்றி தோல்வியை தீர்மானிப்பதற்கு மத்யஸ்தர் ஒருவர் வேண்டுமே. மத்யஸ்தரில்லாத விவாதம் நிர்ணயமேற்படாமல் வீணான சிரமத்தையே கொடுக்கும்" என்று கூறினார். இதைக்கேட்டு ஸ்ரீ சங்கரர் வியாஸரையும் ஜைமினியையும் பார்த்து "எங்களுடைய பாக்யவசத்தால் இங்கு வந்திருக்கும் நீங்களே மத்யஸ்தர்களாக இருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க அவர்கள் "உபயபாரதி எல்லாமறிந்தவள் இவளையே ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு விவாதம் செய்யுங்கள்" என்று முடிவு செய்தார்கள். மண்டனரும் மூவர்களையும் விசேஷமாக பூஜித்தார். கர்மா முடிந்ததும் வியாஸரும் ஜைமினியும் கொஞ்சநேரம் ஸம்பாஷித்துவிட்டு குருவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

மறுதினம் மண்டனரின் அநுமதியின்பேரில் மத்யஸ்தையாயிருப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்ட ஸாத்வியான உபயபாரதியை முன்னிட்டு விவாதமாரம்பமாயிற்று. இருவரும் தங்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்தை விவரித்தனர். ஒவ்வொருநாளும் ஆஹ்னிகங்களை முடித்துக்கொண்டு விவாதம் ஆரம்பிப்பார்கள். உபயபாரதியும் தன் யோகசக்தியால் செய்யப்பட்ட மாலைகளை இருவர் கழுத்திலும் போட்டு யாருடைய மாலை வாடுகிறதோ அவரே தோல்வியுற்றவர் என்று கூறி வீட்டுக்காரியங்களை கவனித்துக்கொண்டிருப்பாள். மத்யான்னஸமயம் யதீச்வரரை பிக்ஷைக்கும், தன் பர்த்தாவை போஜனத்திற்குமழைப்பாள். இவ்விதம் ஐந்தாறு தினங்கள் சென்றதும் ஒரு தினம் தன் பர்த்தாவின் கழுத்திலுள்ள மாலை வாடியிருப்பதைப்பார்த்து இருவரையும் பிக்ஷைக்கு கூப்பிட்டாள். இவளுடைய சாதுர்யத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரர் ஆனந்தமடைந்தார். "துர்வாஸ மஹரிஷியால் எனக்கு ஏற்பட்ட சாபம் தங்களுக்கு ஜயம் ஏற்பட்டதிலிருந்து இன்று முடிந்து விட்டது. ஆனதால் நான் என் ஸ்தானம் செல்கிறேன்" என்று உபயபாரதி கூறி கிளம்பிச்செல்ல ஸ்ரீகுரு அவளையும் ஜயித்து தன் ஸித்தாந்தத்தை உலகம் கொண்டாடும்படி செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பியவராய் வனதுர்க்கா மஹாமந்திரத்தால் அவளைத்தடுத்து தாயே, நீ ஸரஸ்வதியென்றும் லோகோபகாரத்திற்காக அவதாரஞ் செய்திருக்கிறாயென்றும் அறிந்து கொண்டேன். பக்தனான என் கோரிக்கையை பூர்த்தி செய்துவிட்டு செல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்.

ஒன்பதாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

மண்டனர் குருவின் வார்த்தையால் மனதில் உறுதி கொண்டபோதிலும் "நான் தோல்வியடைந்ததைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமில்லை. எல்லாமறிந்த ஜைமினி மஹரிஷியின் வார்த்தையும் பொய்யாக ஆய்விட்டதே என்பதில் தான் வருத்தம்" என்று கூறினார் இதைக்கேட்டு ஸ்ரீகுருவும் "இதைப்பற்றி நீர் வருத்தப்படவேண்டாம். ஜைமினி மஹரிஷிக்கும் இதில்தான் தாத்பர்யம். நன்கு கவனித்தால் தெரியவரும். இதை நீர் அறிந்துகொள்ளவில்லை. பலனைவிரும்பாமல் செய்யும் கர்மாவானது சித்தசுத்தி வைராக்யம் மூலம் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகிறது. வேதம் ப்ரவிருத்தி நிவிருத்திபரம் என்று ஜைமினி சொன்னது கர்ம காண்டத்தைப்பற்றியது. ஞான காண்டத்தைப்பற்றியதல்ல. இவ்விதமே ஜைமினி ஈச்வரனை நிராகரணம் செய்ததற்கும் தார்க்கிகர்களு சொல்வது போல கேவல அனுமானத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிக்க முடியாது என்பதில்தான் தாத்பர்யம்" என்றுகூறி ஜைமினி மஹரிஷியை ஸ்மரித்தார். அந்த நிமிஷமே முனிவர் அங்குவந்து உண்மையை அறிந்து லோகக்ஷேமத்திற்காக அவதரித்த பரமேச்வரனுடைய மஹிமையை வர்ணித்து மண்டனரைப்பார்த்து "இவர் சொன்னதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இவர் சொல்வது முழுவதும் நம்பத் தகுந்தது" என்று கூறி ஸமாதானம் செய்து மறைந்து விட்டார்.

மண்டனரும் ஸமாதானமடைந்து ஸந்தேஹம் நீங்கி குருவின் மஹிமையை அறிந்து ஸ்தோத்ரம் செய்து ஸம்ஸாரஸாகரத்திலிருந்து கரையேறுவதற்காக தங்கள் பாதத்தையே சரணமாக அடைந்தேன். என்னை சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று பாதத்தில் விழுந்தார். குருவானவர் அவருக்கு அனுக்ரஹம் செய்ய ஆவலுள்ளவராயிருப்பதை அறிந்த உபயபாரதி "யதிஸார்வபௌமரே! பால்யத்தில் என் வருங்காலத்தைப்பற்றி என் தாயாரால் கேட்கப்பட்ட ஒரு யோகீச்வரர் "ப்ரஹ்மாவின் அவதாரமான இவளுடைய கணவன் பரமேச்வராவதாரமான யதீச்வரரால் விவாதத்தில் தோல்வியடையப்போகிறார்" என்று கூறிச்சென்றார். அவ்விதமே நடந்து விட்டது. ஆனாலும் மனைவியை கணவனுடைய பாதி சரீரமாக வேதம் கூறுவதால் என்னையும் ஜயித்தால்தான் பூர்ண ஜயம் உமக்கு கிடைக்கும். இல்லாவிடில் பாதி ஜயம்தான்" என்று கூறினாள்.

குருவும் அதை அங்கீகரித்து "கார்கியுடன் யாக்ஞவல்க்யர் விவாதம் செய்ததுபோல் உன்னுடன் விவாதம் செய்வதில் தப்பில்லை. மேலும் தன் மதத்தை எதிர்க்கின்றவன் புருஷனாயிருந்தாலும் ஸ்திரீயாயிருந்தாலும் ஜெயிக்கவேண்டியது அவசியம்" என்று கூறினதும் இருவருக்கும் பெரிய பண்டித ஸதஸ்ஸில் விவாதம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆஹ்னிககாலம் தவிர எல்லா காலங்களிலும் விவாதம் நடந்தது. இவ்விதம் பதினேழு நாட்கள் சென்றன. எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் ப்ரச்னம் செய்து ஒன்றிலும் ஜயிக்க முடியாமலிருப்பதைக் கண்டு உபயபாரதி

பால்யத்திலேயே ஸந்யாஸாச்ரமம் புகுந்ததாலும், ஸந்யாஸி தர்மங்களிலிருந்து நழுவாமலிருக்கிறபடியாலும் காம தந்திரத்தில் அப்யாஸமில்லாதபடியாலும் அதில்தான் இவரை ஜயிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி ப்ரச்னம் செய்தாள். ஸ்ரீ சங்கரரும் இதற்கு பதில் கூற ஒருமாதம் அவகாசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு சிஷ்ய கணங்களுடன் ஆகாச மார்க்கமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அப்பொழுது ப்ராணனை இழந்த, ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து வந்த தேவன் போன்ற அமருகராஜனுடைய சரீரத்தில் தன் யோக சக்தியால் பிரவேசிக்க விரும்பிய ஆசார்யரை பத்மபாதர் காமபரவசமாய் யதி தர்மத்திற்கு பங்கம் நேருமென்று கூறி தடுத்தார். அதற்கு ஆசார்யர் "அஸங்கமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனுக்கு ஒரு வித ஸங்கல்பமுமில்லாததால் அவன் ஒரு நாளும் காம பரவசனாக ஆகமாட்டான். வஜ்ரோளி என்னும் யோகத்தை அப்யஸித்தவனுக்கு விரத லோபம் ஏற்படாது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா கோபிகைகளுடன் க்ரீடை செய்யவில்லையா? ஸ்வப்னத்தில் செய்யும் புண்ய பாபங்கள் இவனுக்கு பலனை கொடுக்கின்றனவா? அது போல் ஆத்மாவைத் தவிற மற்றெல்லாவற்றையும் ஸ்வப்னத்திற்கு துல்யமாக பார்ப்பவனுக்கு புண்ய பாப ஸம்பந்தமும் கிடையாது. ஆனதால் கவலையில்லாமல் நான் வரும்வரை இங்கேயே குஹையிலிருந்து கொண்டு இந்த தேஹத்தை காப்பாற்றிக் கொண்டிருங்கள்" என்று கூறி

யோக சக்தியால் சரீரத்திலிருந்து சிரஸ் வழியாக கிளம்பி அமருக சரீரத்தில் புகுந்து கை கால் முதலியவைகளை அசைத்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தார். இதைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்ட ஸ்திரீகளாலும் மந்திரிகளாலும் சாந்திகர்மா செய்விக்கப்பட்டவராய் பட்டத்து யானையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு வாத்ய கோஷங்களுடன் நகரத்தில் பிரவேசித்து அரண்மனையை அடைந்து தர்மமாக பிரஜைகளை பரிபாலித்து வந்தார்.

பத்தாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஆசார்யர் அமருக சரீரத்தில் புகுந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும் பொழுது ஜனங்கள் ஸ்வதர்மத்தை விடாது அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். காலத்தில் மழை பெய்து பூமி முழுவதும் செழிப்பாயிருந்தது. குருவின் புத்தி, தைர்யம், சௌர்யம் கொடை முதலிய அஸாதாரணமான குணவிசேஷங்களைக் கண்டு மந்திரிகள் "இவர் நம்முடைய பழய ராஜா அல்ல. யாரோ ஒரு மஹா புருஷர் தன் யோக சக்தியால் இச் சரீரத்தில் புகுந்திருக்கிறார். மறுபடியும் தன் சொந்த சரீரத்தில் பிரவேசிக்காமல் இந்த சரீரத்திலேயே ஸ்திரமாக இருக்கும்படி செய்துவிட வேண்டும்" என்று ரஹஸ்யமாக ஆலோசித்து "பிராணனில்லாத சரீரம் எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கண்டுபிடித்து உடனே கொளுத்திவிடுங்கள்" என்று உத்தரவு செய்து தூதர்களை அனுப்பினார்கள். குருவும் ஆப்தர்களான மந்திரிகளிடம் ராஜ்ய பாரத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு காமசாஸ்திர ரஹஸ்யங்களை அறிந்து

கொள்ள அந்தப்புரத்தில் ஸ்திரீகளுடன் விஹாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஸ்வல்ப காலத்திலேயே முழுவதும் அறிந்து அது விஷயமாக ஒரு கிரந்தத்தையுமியற்றினர்.

இது ஸமயம் குருவின் சரீரத்தை ஜாக்ரதையாக காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்கள் ஒரு மாதம் சென்றும் குரு வாராததால் மிகவும் வருந்தியவர்களாய் தங்களில் சிலரை அங்கேயே இருக்கும்படி செய்துவிட்டு பத்மபாதர் முதலிய முக்ய சிஷ்யர்கள் குருவைத்தேடி புறப்பட்டுச் சென்றனர். மலைகளிலும் காடுகளிலும் நகரங்களிலும் தேடிக் கொண்டு க்ரமமாக அமருக தேசத்தை யடைந்து தேசத்தின் செழிப்பைப் பார்த்து மஹாராஜன் இறந்து பிறகு பிழைத்த வரலாறையும் கேள்விப்பட்டு அங்கேயே குரு இருப்பதாக தீர்மானித்து காயக வேஷத்துடன் ராஜஸபை சென்று குருவுக்கு மட்டும் விளங்கும்படியாக தத்வத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு அந்த நிமிஷமே ராஜ சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி தன் சரீரத்தில் புகுந்து கொண்டார். அதே சமயம் மந்திரிகளால் உத்தரவிட்டு அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் தன் சரீரத்தில் நெருப்பிட்டிருப்பதை அறிந்து ஸ்ரீ லெக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹரை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். அவருடைய அநுக்ரஹத்தால் தாபம் தணிந்தவராய் சிஷ்யர்களுடன் மறுபடியும் மண்டன இருப்பும் சென்றார். மண்டனரும் மிகச் சந்தோஷங்கொண்டவராய் தன்னுடைய தனமெல்லாவற்றையும் தன்னையும் குருவிடம் அர்ப்பணம் செய்தார். சாரதையும் "எல்லாமறிந்தவரும் எல்லா வித்யைகளுக்கும் ஈசனுன தங்களுக்

ருத்தெரியாதது என்ன இருக்கிறது. சிஷ்டர்களின் ஸம்ப்ரதாயத்தை காப்பாற்றுவதற்கும் பிறருக்கு வழி காட்டுவதற்காகவும் தான் ஒரு மாஸம் அவகாசம் கேட்டதும் பிறர் சரீரத்தில் புகுந்ததும். என் கணவனை முழுவதும் ஜயித்தாய்விட்டது. என் ஸ்தானம் செல்கிறேன். அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்" என்று கூறினாள். குருவும் "என்னால் கல்பிக்கப்பட்ட ஸ்தானங்களில் எப்பொழுதும் ஸாந்நித்யத்தை யடைந்து கொண்டு பக்தர்கள் கோரிய பலனைக் கொடுத்து காப்பாற்றவேண்டும்" என்று சொன்னதும் அதை அங்கீகரித்து தன் ஸ்தானம் சென்றாள். மண்டனரும் ஸந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொள்வதற்கு பூர்வாங்கமாக செய்யவேண்டிய வைதிக கர்மாக்களையெல்லாம் செய்து ஸர்வஸ்வத்தையும் தியாகம் செய்து குருவை சரணமாக அடைந்தார். குருவும் மஹாவாக்யோபதேசம் செய்தார். பிறகு சிஷ்யர்களுடன் ஆசார்யர் மஹாராஷ்ட்ரம் முதலிய தேசங்களில் சஞ்சரித்து தன் கிரந்தங்களை பிரசாரம் செய்துகொண்டு க்ரமமாக ஸ்ரீசைலம் சென்றார்.

॥ चतुर्थः श्लोकः ॥

भाष्यभूषितमागताब्जपदादिनेयमबोधयत्
व्यासतोषणवादधोरणिरीशदत्तवरेश्वराद् ।
भट्टपादनिदेशमण्डनमिश्रवादविशारदो
भारतीमपि संजयन्नमरूर्ज्जयन् नृहरिं स्तुवन् ॥ ४ ॥

भाष्येति । पूर्वश्लोकान्तिमपादः अनुवर्तते । सूत्रवद्-

शिरस्सुगीतसनत्सुजातसहस्रकं भाष्यभूषितं स्वीयभाष्येण भेद-वादनिराकरणपरेण अलंकृतं, अब्जपदः आदिः यस्य स चासौ नेयश्च विनेयश्च । आगतश्चासौ अब्जपदादिनेयश्च तम्; जात्येक-वचनम् । यः गुरुरबोधयत् अध्यापयामासेत्यर्थः । एतच्च भाष्यं देवलोकेष्वपि प्रथितं बभूव । तथाहि— भाष्येण भूषिता या सा लक्ष्मीः लक्ष्म्यादिनानाशक्तिरूपेण वर्तमाना पराशक्तिः । आगतश्चासौ अब्जपदश्च अब्जं पदं स्थानं यस्य सः कमलासन इत्यर्थः । तदादीन नेयान् विनेयान् शिष्यान् इत्यर्थः । अबोध-यत्, भाष्यमिति शेषः । दक्षिणामूर्तिरूपेणेत्यर्थः । 'दक्षिणामूर्ति-रूपिणी' इति ललितासहस्रनामोक्तेः । एवं च तदवसरेण वटतरु-मूले ब्रह्मादिशिष्यान् परमात्मतत्त्वं बोधयन्ती पराशक्तिरपि भाष्येणालंकृतेत्युक्त्या तल्लोकपर्यन्तं भाष्यं प्रसिद्धमभूदिति ध्वन्यते । व्यासस्य तोषणी वादानां धोरणी यस्य सः । व्यासस्य तोषणवादाः श्लाघावचनानि तेषां धोरणी यस्य सः ॥

ईशेति । ईशेन विश्वनाथस्वामिना दत्तः वरः भाष्य-करणाद्वैतमतप्रचारणशिष्यस्थापनादिरूपः यस्मै स चासौ ईड्य-राट् च पण्डितप्रवरैः स्तुत्यानां वरः पण्डितानां श्लाघनीयतम इत्यर्थः । भट्टपादेति । भट्टपादस्य निदेशः मण्डनजयेन सर्वेषां जितत्वं, तेनैव भाष्यटीका कारयितव्या इत्यादिरूपं विज्ञापनं मण्डनं यस्य सः । मिश्रवादे विशारदश्च समर्थश्च । भारतीं उभयभारतीमपि संजयन् संप्रदायेन जयन् सन् परकायस्वीक-

रणार्थं अमरुं अमरुकशरीरं स्वप्रवेशेन ऊर्जयति प्राणयति बलयतीति अमरुकं । 'ऊर्ज बलप्राणनयोः' इति धातोः क्विबन्तस्य रूपम् । अमरुकराजशरीरे वर्तमानवेलायां मण्डने तत्तदुचितालंकरणे; मिश्रे मिश्रणे मेलने इत्यर्थः । गान-वेलायां तानतालादिविविचित्रजातिमिश्रणे; वादे विनोदवेलायां चाटुभाषणे च विशारदः समर्थः । अक्षक्रीडावेलायां विविधं शारान् अक्षान् द्यूतानि प्रयोजयतीति च विशारदः । जयन् राज्यपरिपालनविषये च पूर्वाभिज्ञया सर्वोत्कर्षेण वर्तमानश्च । नृहरिं नरं मनुष्यशरीरं स्वकीयमपि चिह्नशरीरमिति यावत् । तं हरति अपहरति दहतीति नृहरिः दूतविसृष्टाग्निः तं शमयितु-मिति शेषः । नृहरिं लक्ष्मीनृसिंहं स्तुवन् स्तुतवान् इत्यर्थः । स्तोत्रेण प्रसन्नलक्ष्मीनृसिंहानुग्रहेण आनन्दहृतः सन् मण्डनगृहं प्रापेति पूरणीयम् ॥

ஸ்ரீ சங்கரர், ப்ரஹ்மஸூத்ரம், உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, ஸநத்ஸுஜாதீயம், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் இவைகளுக்கு பாஷ்யமியற்றி பத்மபாதர் முதலிய சிஷ்யர்களுக்கு சொல்லிவைத்தார். பூலோகத்தில் மட்டுமல்ல, தேவலோகத்திலும் பாஷ்யம் ப்ரசாரத்தை யடைந்து தேவர்களும் இதைக் கற்கவும் கற்றுக் கொடுக்கவும் ஆரம்பித்தனர். குரு விருத்த பிராஹ்மண வேஷத்துடன் வந்த ஸ்ரீ வியாஸருடன் விவாதம் செய்து அவரை சந்தோஷப்படுத்தி அவரால் பலவாறு ஸிலாகிக்கப்

பட்டர். சண்டாள வேஷத்துடன் வந்த ஸ்ரீ விச்வ நாதரிடமிருந்து பாஷ்ய மியற்றவும் அத்வைத ஸித்தாந் தத்தை பரவச் செய்யவும் ஆங்காங்கு சிஷ்யர்களை ஸ்தாபிக்கவும் வரங்களைப் பெற்று சிறந்த பண்டிதர் களாலும் புகழப்பட்டு விவாதத்தில் எல்லோரையும் ஜெயிப்பதற்காக பட்டபாதரை அடைந்தார். மண்ட னரை ஜயித்து அவரைக் கொண்டே பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகம் இயற்றும்படியும் அவர் ஒருவரை ஜயித் தாலேயே போதுமென்றும் பட்டபாதரால் தெரிவித்துக் கொள்ளப் பட்டவராய் மண்டன மிச்ரரை ஜயித்து அவர் பத்னியான உபயபாரதியை ஜயிப்பதற்காக யோகசக்தி யால், பிராணனை இழந்த அமருக ராஜனின் சரீரத்தில் புகுந்து முன்னைவிட சிறப்பாக தர்மம் ஓங்கி பூமிசெழிக்கும் படி பிரஜைகளை பரிபாலனம் செய்துகொண்டு, அந்தப் புரத்தில் ஸ்திரீ ஜனங்களுடன் விஹாரம் செய்துகொண்டு காமசாஸ்திர ரஹஸ்யத்தை முழுவதும் நன்கு அறிந்து, சமயத்தில் மாறுவேஷங்கொண்ட சிஷ்யர்களால் விக்ஞா பனம் செய்து கொள்ளப்பட்டவராய் மறுபடியும் அந்த சரீரத்தை விட்டு தன் சரீரத்தில் புகுந்து, மந்திரிகளின் உத்திரவின் பேரில் தூதர்கள் நெருப்பு வைத்திருப்பதை அறிந்து ஸ்ரீ லெக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மரை ஸ்தோத்ரம் செய்து அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் தாபம் தணிந்து ஸ்வஸ்த ராக மறுபடியும் மண்டன கிருஹம் சென்றார்.

॥ पञ्चमः श्लोकः ॥

(एकादशसर्गकथा)

श्रीशैलक्षेत्रवाससमये कदाचित् कश्चित् कापालिकः चिरकालं दुष्करतपसा ईशं साक्षात्कृत्य सशरीरकैलासगमनं नन्दीश्वरेण विहारं च प्रार्थयामास। 'तव मनोरथः सिध्येत् यदि मदर्थं चक्रवर्तिशिरो वा सर्वज्ञशिरो वा असौ हूयेत' इत्युक्त्वाऽन्तर्हिते परमेश्वरे तदर्थं यतमानः कापालिकः चक्रवर्तिशिरः न लभ्यतेऽपि लब्धं इति निश्चित्य श्रीपरमाचार्यसमीपं प्राप्य प्रार्थनाचातुर्यधुरीणत्वेन यथामनोरथं प्रार्थितवान्। तदा परमकारुणिको गुरुरङ्गीकृत्य तदीयां प्रार्थनां "रहस्येव तत्साधयितुमुचितम्। शिष्यैर्विदितं चेत् कार्यस्य विघातः प्रसज्येत। तस्मात् अन्तरागच्छ" इत्युक्त्वा प्रेषयामास। तथैव कापालिकः आन्तरागतः। तदा पद्मपादादयः सर्वेऽपि शिष्याः स्नानाद्यर्थं बहिर्गता आसन्। कापालिकं दृष्ट्वा गुरुश्च एकान्ते निर्विकल्पकसमाधौ स्थितवान्। विस्मृतप्रपञ्चजातं समाधिलीनं श्रीगुरुं हन्तुं सुरापूर्णकपालहस्तः करालकृपाणपाणिः कापालिकः यावदन्तिकमाजगाम तावत् पद्मपादः स्वयमेव तं वृत्तान्तं मनसि ज्ञात्वा क्रुद्धः सन् सकलार्तिनाशनं प्रह्लादवत्सलं श्रीलक्ष्मीनृसिंहं स्मृत्वा तन्मन्त्रसिद्धत्वात् तत्क्षण एव नृसिंहो भूत्वा प्रचण्डाट्टहासः सहसाऽऽगत्य कापालिकं विदार्य ब्रह्माण्डं भिन्दन्निवोच्चैर्जगर्ज। तेन च समाधेर्व्युत्थितो गुरुवरः पुरतो गर्जन्तं

नृसिंहं तेन व्यापादितं कापालिकं च दृष्ट्वा वृत्तान्तं सर्वमपि शिष्यमुखादवगत्य श्रीनृसिंहं तुष्टाव । तेन च सः सद्यः शान्तः प्रसन्नो बभूव ॥

ततः स्निग्धैः पृष्टः पद्मपादः स्वस्य नृसिंहप्रसाद-लाभवृत्तान्तमुक्तवान — "पूर्वं कदाचिन् अहोबलनामकपर्वते पुण्यारण्ये भक्त्यैकवश्यं भगवन्तं श्रीलक्ष्मीनृसिंहं ध्यायन्नेव बहूनि दिनान्यतिवाहयन्नासम् । तदा केनचिन् किरातयूना 'किमर्थमेकान्ते एको वससि' इति बहुवारं पृष्टः अहं 'वनेऽस्मिन् मृगः कश्चिन् आकण्ठं दिव्यमर्त्याकृतिः तत्परं सिंहाकृतिश्च वसति । स तु नाक्षिगोचरो भवति' इत्यवादिषम् । तदानीमेव वनचरोऽयं प्रविश्य वनं लताभिस्तं दृढं बद्ध्वा आकृष्य मम पुरतः स्थापितवान् । तं दृष्ट्वा 'भगवन्, महर्षिभिः मनसा-ऽप्यगम्यो भवान् कथं वनेचरस्य वशंवदस्तिष्ठति' इति प्रार्थित-स्सन् 'यथाऽनेनैकाग्रतया ध्यातः न तथा ब्रह्मादिभिरपि । किमु वक्तव्यं नान्यैरिति । अतो नायमुपालम्भार्हः' इति वदन् प्रसादं विधाय तिरोऽधात् ।" इति ॥

॥ द्वादशसर्गकथा ॥

कदाचित् श्रीगुरुः तीर्थाटनार्थं प्रवृत्तस्सन् गोकर्णक्षेत्रं प्राप्य तत्र परमेश्वरं अपूर्वपद्धतिना स्तोत्रविशेषेणार्हयित्वा ततः प्रस्थाय मध्येमार्गं मृतं शिशुं अङ्के निधाय प्रलपन्तौ तदेकपुत्रौ

पितरौ दृष्ट्वा दयया शिशुं समुज्जीवयन् तदीयानानन्दयित्वा मूकाम्बिकालयं प्राप । तत्र विविधरहस्यार्थकपद्यविशेषैः श्रीमूकाम्बिकां विधिवदुपास्य सर्वैराराध्यमानः काञ्चित्कालमुवास । अथ ततः प्रस्थाय आहिताग्निसहस्रद्वयमण्डितं श्रीबलिनामकमग्रहारं प्राप्य तत्र प्रभाकरनामकद्विजश्रेष्ठेन आबाल्याज्जडाकृतिं स्वपुत्रं आनीय स्वपादयोर्नमितं पादौ विहायानुत्थितवन्तं स्वहस्तेन उत्थाप्य 'कस्त्वं, किमेवं जडवत्प्रवृत्तः' इति पप्रच्छ । तच्छ्रुत्वा सः 'नाहं जडः, किन्तु जडः प्रवर्तते मत्सान्निध्यानेन' इत्यादिद्वादशपद्यैः हस्तामलकवत् आत्मतत्त्वं बोधयद्भिः आत्मानं प्रकाशयामास । तस्य 'हस्तामलकः' इति नामधेयं विधाय 'नायं गृहवासार्हः, अत्रैव तिष्ठतु' इत्युक्त्वा पितरौ संप्रेष्य तमपि शिष्यत्वेन आदाय शृङ्गगिरिं प्रति प्रतस्थे । शृङ्गगिरिं प्राप्य तत्रैव काञ्चित्कालं वसन् तत्रत्यपण्डितश्रेष्ठान् स्वकीयं ग्रन्थजातमध्यापयामास । सर्वशिल्पविचित्रं श्रीशारदाम्बाया आलयं निर्माप्य तत्र प्रत्यहं विस्तरशः पूजादिकं प्रवर्तयामास ॥

பதமூன்றாவது ஸர்க்க ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ சைல க்ஷேத்ரத்தில் ஆசார்யான் சிஷ்யர்களுடன் வாஸம் செய்யும் சமயம் காபாலிக மதத்தைச்சேர்ந்த ஒருவன் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதருடைய கீர்த்தி எல்லா திசைகளிலும் பரவிவருவதைக் கண்டு அவர் இயற்றிய கிரந்தங்களையும் பார்த்து மனது பொறுக்காமல் தன் மதம் அழிந்து

விடுமோ என்று பயந்து எவ்வித உபாயத்தாலாவது அவரைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்து மாறு வேஷத்துடன் அவர் சமீபம் சென்று வினயத்துடன் அவரைப் புகழ்ந்து பிரார்த்தித்தான் "நான் வெகுகாலம் கடும் தவம் புரிந்து கபாலியான ஈசனை நேரில் கண்டு இந்த சரீரத்துடனேயே கைலாசம் சென்று ஈசனுடன் விஹாரம் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டேன். சக்ரவர்த்தியின் சிரஸ்ஸையோ அல்லது ஸர்வக்ஞனுடைய சிரஸ்ஸையோ என்னை உத்தேசித்து அக்னியில் ஹோமம் செய்வாயேயானால் உன் அபீஷ்டம் நிறைவேறும் என்று அநுக்ரஹம் செய்துவிட்டு மறைந்து விட்டார். சக்ரவர்த்தியின் சிரஸ்ஸைப் பற்றி மனதாலும் எண்ணமுடியாது. தாங்களோ ஸர்வக்ஞர். லோகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதையே விரதமாகக் கொண்டவர். தாங்கள் தங்கள் சரீரத்தை எனக்குக் கொடுத்து என் மனோரதம் நிறைவேறும்படி அநுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்" இதைக்கேட்டு கருணாநிதியான குருவும் அதை அங்கீகரித்து "இது விஷயம் சிஷ்யர்களுக்குத் தெரிந்தால் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டு காரியம் நிறைவேறாமல் போய்விடும். அதனால் நாளைக் காலையில் நான் தனிமையி லிருக்கும்பொழுது வந்து காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்" என்று கூறினார். அவ்விதமே மறுநாள் காலையில் சிஷ்யர்களெல்லாரும் ஸ்நானத்திற்காக வெளியில் போயிருக்கும்பொழுது காபாலிகன் வந்தான். குருவும் தனிமையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சரீரத்தை மறந்து நிர்விகல்பக ஸமாதியிலிருந்தார். காபாலிகன் ஸ்ஸ்ரீ

நிரம்பிய கபாலத்தைக் கையிலேந்தியவனும் மற்றொரு கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு சிரஸ்ஸைக் கத்தியால் கொய்வதற்காக ஆசார்யரின் ஸமீபத்தில் வருவதற்குள பத்மபாதர் இந்த விபரத்தை தைவவசமாகத் தானாகவே அறிந்து கோபங்கொண்டு எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கடிக்கும் ப்ரஹ்லாத வத்ஸலரான ஸ்ரீ லெக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹரை ஸ்மரித்து அவருடைய மந்திரத்தை ஆவிருத்தி செய்து ஸித்தி பெற்றிருக்கிறபடியால் அந்த நிமிஷமே நரஸிம்ஹருடைய ஆவேசத்தை அடைந்து அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு காபாலிகன் ஸமீபம வந்து ஹிரண்யகசிபுவைப்போல காபாலிகன் சரீரத்தைக் கிழித்து பிரம்மாண்டம் பிளக்கும்படியாக கர்ஜித்தார். அதனால் ஸமாதி கலைந்து எழுந்திருந்த ஆசார்யர் முன்னால் கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கிற நரஸிம்ஹமரையும் அவரால் கொல்லப்பட்ட காபாலிகனையும் பார்த்து சிஷ்யர் மூலம் விருத்தாந்தமறிந்து நரஸிம்மரை ஸ்தோத்ரம் செய்து சாந்தப் படுத்தினர்.

பிறகு பத்மபாதர் தனக்கு நரஸிம்ஹரின் அனுக்ரஹம் கிடைத்த வரலாறைக் கூறினர். ''முன் ஒரு சமயம் அஹோபலம் என்ற மலையின் ஸமீபமுள்ள காட்டில் பகவான் ஸ்ரீ லெக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமரை த்யானம் செய்து கொண்டு வெகுநாள்கள் வஸித்துவந்தேன். ஒருநாள் வேடச்சிறுவன் ஒருவன் என்னிடம் வந்து 'எதற்காக தனிமையில் தாங்கள் வஸித்து வருகிறீர்கள்' என்று கேட்டான். பதில் சொல்லவில்லை. இவ்விதம் பலதடவை

கேட்டபிறகு 'இக் காட்டில் கழுத்துவரை மனித உருவத்துடனும் அதற்குமேல் ஸிம்ஹ உருவத்துடனும் ஒரு மிருகம் வஸிக்கிறது. அதை நேரில் பார்ப்பதற்காகவே தவம் செய்கிறேன்' என்று சொன்னேன். அப்பொழுதே அவ்வேடன் காட்டிற்குள் புகுந்து கண்டு பிடித்து கொடிகளால் கழுத்தில் கட்டி இழுத்துக் கொண்டுவந்து முன்னால் நிறுத்தினான். அவரைப்பார்த்து 'ஸ்வாமி, மஹரிஷிகளுடைய மனதிற்கும் எட்டாத தாங்கள் எப்படி ஒன்றுமறியாத இவ்வேடனுக்கு கட்டுப் பட்டிருக்கிறீர்' என்று பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய் ஏகாக்ர மனதுடன் இவன் த்யானம் செய்ததுபோல் வேறு ஒருவரும் த்யானம் செய்யவில்லை. இவனைக் குறைவாக நினைக்கவேண்டாம் என்று கூறி எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்துவிட்டு மறைந்துவிட்டார்" என்று கூறினர்.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீ குருவானவர் தீர்த்தாடனத்திற்காக சிஷ்யர்களுடன் கிளம்பி கோகர்ண க்ஷேத்ரம் சென்று அங்கு ஈச்வரனை ஸ்தோத்ரம் செய்து பூஜித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு நடுவழியில் ஓர் கிராமத்தில் இறந்த சிறு குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் தாய் தந்தையரைப் பார்த்துக் கருணை கொண்டவராய் குழந்தையைப் பிழைக்கும்படி செய்து அவர்களை சந்தோஷப்படுத்தினர். பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பி மூகாம்பிகாலயம் சென்று அம்பாளைப் பூஜித்து ஸ்தோத்ரம் செய்து கொஞ்சகாலம் அங்கே வஸித்து

வந்தார். பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஆஹிதாக்னிகள் பலர் வாஸம் செய்யும் ஸ்ரீபலி என்னும் கிராமத்தையடைந்தார். அங்கே ப்ரபாகரர் என்னும் பிராமணர் ஆசார்யாருடைய மஹிமையைக் கேள்விப்பட்டு பிறந்தது முதல் ஜடமாயிருந்த தன் புத்திரனை ஆசார்யாளின் ஸமீபம் அழைத்துக் கொண்டுவந்து வணங்கும்படி செய்து அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். தன் பாதத்தில் விழுந்த பையன் எழுந்திருக்காமலிருப்பதைக் கண்டு ஆசார்யர் தன் கையால் அவனை எழுப்பி "நீ யார்? ஏன் இவ்விதம் ஜடம் போலிருக்கிறாய்" என்று கேட்டார். இதைக்கேட்டு அவன் நான் ஜடனில்லை. சேதனனான என்னுடைய ஸாந்நித்யத்தால் தான ஜடமெல்லாம் வேலை செய்கிறது என்று ஆரம்பித்து உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல ஆத்மதத்வத்தை விளக்குகின்ற பன்னிரண்டு சுலோகங்களால் தன்னைத் தெரிவித்தான். இதைக்கேட்டு "இவன் உங்களுடன் வீட்டில் வஸிக்கத்தகுந்தவனல்ல. இவன் என்னுடனேயே இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி தந்தையை அனுப்பிவிட்டு இவனுக்கு 'ஹஸ்தாமலகர்' என்று பெயரிட்டு சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பி சிருங்கேரிக்குச் சென்று அங்கே எல்லாருக்கும் தன் கிரந்தங்களையெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் வாஸம் செய்துவந்தார். அங்கே ஆச்சர்யப்படும்படியான பல சில்பம் நிறைந்த கோவில் கட்டி அங்கே சாரதாம்பாளை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து விஸ்தாரமாக பூஜைகள் நடக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

॥ पञ्चमः श्लोकः ॥

शिष्यमण्डनखण्डिताखिलवादिवादविजृम्भणो
मूकमातृमुखालयाटनहस्तधात्रिनिषेवितः ।
ऋश्यशृङ्गपुरं वसन्नुरु शारदालयमातनोत्
पद्मपादहृतार्थितोत्तमगात्रभैरवपूजनः ॥ ५ ॥

॥ व्याख्या ॥

शिष्येति । किञ्च यः परमाचार्यः उभयभारत्या ब्रह्मलोकगमनानन्तरं शिष्यभूतः मण्डनमिश्रःपद्मपादाचार्यस्याप्युपलक्षणम् । ताभ्यां तन्मुखेन खण्डितं अखिलाश्च ते वादिनश्च तेषां वादविजृम्भणं वादविस्तारः येन सः । एतत् श्रीशैलप्रान्तसञ्चारकाले प्रवृत्तवादखण्डनपरम् । पञ्चदशाध्यायोक्तदिग्विजयसमये प्रवृत्तवादिखण्डनपरत्वे एवं योजनीयम् — मण्डयतीति मण्डनः कर्तरि ल्युट् । शिष्याणां मण्डनः श्रीभगवत्पादाचार्यः शिष्यान् अक्षोभ्यविवेकवैराग्यातुलशास्त्रपाण्डित्यादिना नितरामलङ्करोति । अत एव शिष्या अपि अलंकृता इव जाज्वल्यन्ते खलु । अथवा, मण्डनपदं मध्यममणिरूपमण्डनविशेषपरम् । शिष्यमुक्ताहारमध्यमणिस्थानीय इत्यर्थः । स चासौ अखिलवादिनां श्रीकण्ठाचार्यहरदत्ताचार्यप्रभृतीनां तदध्यायोक्तप्रचण्डवादिनां वादविजृम्भणं खण्डितं येन सः । तीर्थाटनसमये हस्तामलकप्राप्तिमाह — मूकेति । मूकमाता मूकाम्बा मुखं आदिः यासां तासां देवतानां आलयेषु अटनं यस्य स चासौ । तन्मध्ये महाबलिपुरे वर्त्तमान-

वेलायां हस्तधात्रिणा हस्तामलकेन निषेवितः निश्चयेन सेवितः । अयं गृहानर्हः इति निश्चयेन अत्रैव भवतु इति स्वेनैव सेवितः सेवां प्रापितः इत्यर्थः । ऋश्यशृङ्गेति । क्रमेण शृङ्गगिरिं प्राप्य तत्र वसन् मन् शारदालयं उरु विस्तारं आननोत् निर्मितवान् इत्यर्थः । पद्मपादेति । उत्तमस्य सत्तमस्य गुरूत्तमस्य गात्रं शिरः प्राधान्यात् लक्ष्यते । अर्थितं येन स चासौ भैरवपूजनश्च भैरवोपासक इत्यर्थः । पद्मपादेन हतः तादृशः यस्य सः ॥ ५ ॥

ஸ்ரீ பரமாசார்யர், உபயபாரதி ப்ரஹ்மலோகம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ சைல ப்ராந்தத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு அநேகம் வாதிகளுடைய வாதங்களை மண்டன மிச்ரர் பத்மபாதர் இவர்களால் கண்டிக்கும்படி செய்தார். விவேகம் வைராக்யம் பாண்டித்யம் இவைகளால் சிஷ்யர்களை அலங்கரிப்பவரும், சிஷ்யர்களாகிற முத்து மாலைக்கு நடுமணிபோன்றவருமான ஆசார்யர் தாமும் ஸ்ரீ கண்டாசார்யர், ஹரதத்தாசார்யர் முதலியவர்களின் வாதங்களை கண்டித்து அவர்களை ஜயித்தார். ஏகாம்பர க்ஷேத்திரம் முதலிய க்ஷேத்ரங்களில் யாத்திரைசெய்யும் பொழுது “இந்தப் பையன் உங்களுடன் வஸிக்கத் தகுந்தவனல்ல. என்னுடனேயே இருக்கட்டும்” என்று கூறி ஹஸ்தாமலகரை தன் சிஷ்யராக ஏற்றுக்கொண்டு அவரால் ஸேவிக்கப்பட்டவராய் க்ரமமாக சிருங்ககிரி க்ஷேத்ரம் சென்று அங்கே வாஸம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ சாரதாம்பாளுக்கு பெரிய ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டிவைத்து விஸ்தாரமாக பூஜைகள் நடக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆசார்யருடைய சிரஸ்ஸை அவரிடமே ப்ரார்த்தித்து அவரைக் கொல்வதற்கு முயற்சித்த பைரவோபாஸகனை சிஷ்யரான பத்மபாதர் நரஸிம்ஹாவேசம் கொண்டு கொன்றார்.

॥ षष्ठसप्तमश्लोकौ ॥

॥ द्वादशसर्गोपशिष्टकथा ॥

तत्र च श्रीगुरावत्यन्तभक्तिमान् सदा शुश्रूषातत्परः निरतिशयविनयादिसद्गुणसंपन्नः यथायथं पादसंमर्दनशौचदन्तधावनादिसामग्रीनयनशाटीक्षालनादिकार्यं तात्पर्येण कुर्वन् परमानुग्रहार्हः गिरिनामधेयः कश्चित् शिष्यप्रवरः आसीत् । एकस्मिन् दिने पाठारम्भवेलायां तं विहाय सर्वेऽपि समुपागताः । स तु तदा नदीतीरे गुरोर्वस्त्रं शोधयन् आसीत् । तस्यापि आगमनं प्रतीक्षमाण आचार्यः पाठं न प्रारेभे, तूष्णीं स्थितवान् । पद्मपादस्तु पाठारंभे विलम्बमसहमानः सावहेळनं तस्य मूढतां प्रकाशयामास । तत् ज्ञात्वा निरवधिकरुणापरवशहृदयो गुरुः गिरेः सर्वविद्यालाभं मनस्संकल्पेनैव अन्वगृह्णात् । तत्क्षणमेव समधिगतानिखिलविद्याकलापो गिरिः गुरुमाहात्म्यप्रख्यापकान् श्रुतिशिरस्सारप्रदर्शकान् स्वेनैव तोटकवृत्तनिबद्धान् श्लोकान् कथयन्नेव गुरोरन्तिकमाजगाम । दृष्ट्वा चैतत् पद्मपादादयः सर्वे गर्वं विहाय शान्तहृदयाः गुरोर्माहात्म्यं तुष्टुवुः । ततः प्रभृति गिरिश्च तोटकवृत्तश्लोकरचनात् तोटकनाम्ना प्रथितो बभूव ॥

॥ त्रयोदशसर्गकथा ॥

कदाचित् श्रीसुरेश्वराचार्यैः श्रीगुरोः समीपमागत्य, 'भो देशिकेन्द्र, भवदीयं निदेशं परिपूरयितुमभिलषामि । यतः तथाविधं जीवनमेव सफलं भवति । अतो मामनुशाधि' इति प्रार्थयामास । देशिकेन्द्रोऽपि, कुमारिलेनापि स्वाधिकतया निश्चितः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः सर्ववित् अयमेव मदीयभाष्यवार्तिककरणार्हः इति मनसि निश्चित्य 'मदीयस्य सूत्रभाष्यस्य वार्तिकं रचयतु भवान् । एतदेव ममाभीष्टतमं' इति अनुशशास । 'अतिगभीरार्थस्य भवदीयभाष्यस्य वार्तिकं प्रणेतुं नास्ति मम शक्तिः, अथापि भवत्कटाक्षबलेन यथाशक्ति यते' इत्युक्त्वा वार्तिककरणाय प्रववृते ॥

अत्रान्तरे पद्मपादान्तरङ्गभूताः चित्सुखाचार्यप्रभृतयः रहसि गुरुवरमेवं निवेदयामासुः—'भो स्वामिन्, नाविज्ञातं भवतः किंचिदस्ति । अयं च विश्वरूपाचार्यः महाकर्मठः । भट्टपादस्य शिष्योऽयमत्यन्तं तदीयसिद्धान्तेऽभिनिविष्टचेताः सन् संन्यासशास्त्रस्य अर्थवादतां अन्धपङ्ग्वादिविषयतां च समर्थितवान् । सर्वलोकप्रसिद्धं परमेश्वरमपि निराकृतवान् । भिक्षोः गृहस्यान्तः प्रवेशमपि न दत्तवान् । यद्यपि इदानीमयं संन्यासी अथापि वादे पराजयेन प्रतिज्ञापालनाय गत्यन्तराभावात् तुरीयाश्रममाश्रितवान् । अतो भाष्यस्य व्याख्यां कर्तुमनुज्ञा दीयेत चेत् सर्वस्यापि कर्मपरतां स्थापयेत् । यदि वार्तिक-

निबन्धनं कारयितुमिष्टं, तत्रास्ति पद्मपादः प्रथमशिष्यः ब्रह्मचर्यादेव पारिव्राज्यं स्वीकृतवान् । पूर्वं सर्वेष्वपि शिष्येषु परतीरस्थेषु सत्सु भवता आहूतास्ते सर्वेऽपि नावमन्विष्याधावन् । अयं तु भवदीयचरणभक्तिमेव नौकां विधाय गङ्गायामवातरत् । तदा जाह्नव्या प्रदर्शितेषु पद्मेषु पादौ विन्यस्य भवदन्तिकमागतः । एतादृशोऽर्हति वार्तिकनिबन्धनाय । अयं हस्तामलकोऽपि अत्र अधिकारी भवितुमर्हति । यदीयानि पद्यानि हस्तामलकवत् औपनिषदमद्वैतराद्धान्तं सम्यगावेदयन्ति । अत एव तुष्टेन भवता तदेव नाम कृतम् ।' इति ।

एतदाकर्ण्य गुरुवरो हस्तामलकमधिकृत्येत्थं प्रस्तौति स्म — 'अस्य तावत् बालक्रीडा वा, अक्षराभ्यासो वा, उपनयनं वा, वेदाध्ययनं वा, चाटुवचनं वा, किमपि नासीत् । बाल्यप्रभृति अयं आत्मस्वरूपे एव मग्नमानस आसीत् । तदज्ञानेनायं भूतोपहत इति निश्चित्यास्य पिताऽस्मत्सकाशमानीतवान् । कस्त्वमित्यस्माभिः पृष्टश्च तदैव मौनं विहाय प्रकटितवानात्मतत्वम् । तत् श्रुत्वा तत्पितापि अत्रैव वासार्होऽयं इत्युक्त्वा तं विसृज्य गतवान् । एवमाबाल्यात् आत्मविलीनचेतसोऽस्य कथमेतादृशमहाप्रबन्धनिर्माणे बुद्धिः प्रवर्तेत' इति ॥

श्रुत्वा चैतत् शिष्यगणाः पप्रच्छुः — 'स्वामिन् , विना श्रवणादिभिरुपायैरयं कथमात्मतत्त्वं विदितवान्' इति । गुरुस्तदीयं

वृत्तान्तं सर्वमप्यवदत्— 'पुरा कश्चित् सिद्धः यमुनातीरे वसति स्म । एकदा काचित् विप्रकन्या द्विहायनं स्वीयं बालकं तत्समीपे निवेश्य 'क्षणं शिशुं प्रतीक्षस्व' इत्युक्त्वा सखीभिः सार्धं स्नानार्थं गता । समाधिनिष्ठश्चायं योगिपुंगवो न ज्ञातवान् । बालकश्च दैववशात् चंक्रम्यमाणः नद्यां पपात । मृतस्य शिशोः शरीरं नदीतीरे दृष्ट्वा तद्बन्धवः सर्वेः पुरतः उच्चैः क्रन्दन्ति स्म । समाधेर्व्युत्थितश्च मुनिः तदाक्रोशमसहमानः करुणापरवशहृदयः योगमहिम्ना शिशोः शरीरं प्रविवेश । तादृशशिशुरेवायं हस्तामलको नाम । एतावन्तं कालं जनसङ्गभिया जडवदासीत् । अनेनाविदितं किमपि नास्ति, अथापि सदा अन्तर्मुखमिमं बहिर्मुखमाध्यग्रन्थकरणे प्रेरयितुं न शक्यम् । विश्वरूपस्तु सर्ववित् सरस्वत्यापि श्लाघितविज्ञानः ग्रन्थकरणे शक्तः । स चेत् भवद्भ्यो न रोचते नान्यं पश्यामः । न च बहुसंमतं कार्यं कारयितुमिष्टम् । अस्ति सनन्दनः सर्वानन्दनः भवतामपि संमतः । स तु वार्तिकं विहाय भाष्यस्यान्यां व्याख्यां करोतु । वार्तिकं तु विश्वरूपेण प्रतिज्ञातं' इति शिष्यान् आदिदेश ॥

ततः गुरुः रहसि सुरेश्वरमाहूय 'भवतः पूर्ववासनाबलेन भाष्यस्य कर्मपरतानयनशंकया न वार्तिकनिबन्धनं सहन्ते एते शिष्याः । अतः संप्रत्ययः सर्वेषां यथा स्यात् तथा स्वतन्त्रग्रन्थमेकं अध्यात्मविषयं विरचय' इत्युवाच । सुरेश्वरोपि गुर्वाज्ञया अचिरादेव नैष्कर्म्यसिद्धिनामकं ग्रन्थमेकं विधाय प्रदर्शयामास ।

आचार्योऽपि तं समग्रमवलोक्य परितुष्टचेताः अन्येभ्योऽपि शिष्येभ्यः दर्शयामास। तेऽपि दृष्ट्वाऽतीव विश्वासमापन्नाः नास्त्यन्यः सुरेश्वरसमः तत्त्ववित् इत्यपि प्रतिपन्नाः। पुनरपि गुरुवरः सुरेश्वराचार्यस्य बुद्धिनैपुण्यं ग्रन्थनैपुण्यं च आलोक्य नाभूत्किल शारीरकभाष्यस्य वार्तिकं सुरेश्वरकृतं इति जातमपि सन्तापं स्वयमेव शमयन् तैत्तिरीयकभाष्यस्य बृहदारण्यकभाष्यस्य च वार्तिकं कारयित्वा, पद्मपादटीकामध्ये पञ्चैव पादा प्रसिद्धा भवेयुः, तत्रापि सूत्रचतुष्टयमेव नितराम्। भवांस्तु प्रारब्धकर्मवशात् भुवि वाचस्पतिमिश्रो भूत्वा भाष्यस्य भव्यां टीकां विधास्यति। सा च आभूतसंप्लवं जीयात् इत्यनुजग्राह। अन्यकृतमपि वार्तिकं अप्रसिद्धं भवेत् इति सुरेश्वरशापोऽपि जातः। पद्मपादाचार्यः भाष्यस्य टीकां विधाय दर्शयामास। एवमानन्दगिर्यादयः गुर्वाज्ञया अध्यात्मग्रन्थान् रचयामासुः। एवं शिष्यगणाः श्रीदेशिकानुज्ञया अद्वैतपरान् बहून् ग्रन्थान् विरचय्य गुरुदक्षिणारूपेण समर्पयामासुः॥

॥ चतुर्दशसर्गकथा ॥

ततः कदाचित् पद्मपादाचार्यः तीर्थयात्रायां अतीव बद्धादरः गुरोरनुज्ञां प्रार्थयामास। तदानीं गुरुवरः एवमुवाच— 'गुरुसमीपवास एव क्षेत्रवासः, तत्पादसलिलसेवनमेव तीर्थसेवनं, गुरूपदेशेन तत्त्वदर्शनमेव सर्वदेवतादर्शनं। अतः

शुश्रूषणेन गुरुसमीपस्थितिरेवोचिता, नातोऽन्यत्र गमनम् । किञ्च कुत्राचित् जलसौकर्यं क्वचित् तदभावः स्यात् । एवं शयनस्थलमपि क्वचित्स्यात् क्वचिन्न । तदुभयान्वेषणश्रमोऽपि पान्थस्य भूयान् स्यात् । किञ्च पथिकस्य ज्वरातिसारादिरोगाश्च सुलभतया स्युः । रोगपीडितश्च स्थातुं गन्तुं वा न शक्नोति । अशक्तं च सहायभूता अपि कदाचित् विमुञ्चेयुः । किञ्च स्नानं देवतार्चनं समाधिर्वा न यथाकालं यथोचितं स्यात् । अशनं वा मित्रसमागमो वा दुस्संपादः" । इति ॥

तदानीं पद्मपादः 'श्रीमतां समीपस्थित्यैव सर्वं संपद्येत, नास्ति तत्र संदेहः । अथापि नानादेशतीर्थक्षेत्रदर्शनमेवनकुतूहला-कुलं मम मानसम् । किंच, मार्गे यद्यपि जलाद्यलाभेन श्रमः स्यात् अथापि तत् सोढव्यमेव । न हि अनायासेन कश्चिदपि पुण्यं लभते । किंच पूर्वजन्मार्जितं दुष्कृतमेवास्मिन् जन्मनि सर्वेषां प्राणिनां तदा तदा दुःखं जनयति । तच्च न केनापि कुत्रापि निवारयितुं शक्यम् । यात्रायां च शौचादिनियमस्य संकोचः स्मृतिकारैरुपदिष्टः । यात्रया तत्र तत्र निवसतां साधूनां विदुषां च संगो भवेत् । सत्संगश्च श्रेयःसाधकः । अतः अनुमतिर्दातव्येति प्रार्थयामास ॥

तदानीं गुरुवरः, 'यद्यस्ति तवातिमात्रं कुतूहलं तीर्थ-यात्रायां तर्हि मास्तु तत्रान्तरायलेशोऽपि । तव चित्तस्थैर्यपरीक्षार्थ-

मेव मया एवमुक्तम् । अतिदुर्गमक्षेत्राणि विहाय अन्यत्र गच्छ । मा याहि मार्गे विना सहायम् । चोरसंचारमार्गे मा संचर । विप्रावासस्थान एव वस । सद्भिः सङ्गं विधत्स्व । सन्तो हि नित्यं सुखयन्ति वाक्यैरध्यात्मपरैः । यथामनोरथं यात्रां कृत्वा क्षेमेण पुनरागच्छ' इत्युक्त्वा अनुज्ञां ददौ ॥

एवं गुरोः हिततममुपदेशं शिरसि वहन् सरोजपादः ततः प्रतस्थे । तदनन्तरं गुरुवरोऽपि शृङ्गाद्रावेव सुरेश्वराद्यैः सह कंचित् कालं वसन् आसन्नमरणां मातरं दिव्यदृष्ट्या ज्ञात्वा तत्काले स्वसान्निध्यस्य आवश्यकतां विनिश्चित्य योगबलेन तत्क्षणमेव मातुः समीपं प्राप्य आतुरां जननीं दृष्ट्वा खिन्नचेताः तस्याश्चरणौ वन्दित्वा 'मातः अहमहमस्मि । यत्कर्तव्यं तत् ब्रूहि । त्यज शोकं' इत्यवदत् । सा च बहोः कालादनन्तरमागतं तनयं पश्यन्त् हृष्टान्तरङ्गा 'आयुष्मन् यदस्यामवस्थायां कुशलीभूय मद्दृष्टिगोचरोऽसि नातः परं कृत्यमधिकं वर्तते । नेतः परमिदं शरीरं जीर्णं वहनक्षमम् । अतः साधुकृत्यस्त्वं शास्त्रविधानेन मां संस्कृत्य प्रापय पुण्यलोकं' इति अवोचत् ॥

तदानीं मातुर्वाक्यमारमवधार्य तद्भाग्यसारभूतः शंकरः परमाचार्यो भूत्वा परमात्मतत्वमुपदिदेश । 'न च निर्गुणे वस्तुनि रमते मम मनः । अतः सगुणं वस्तु वद' इति मातुर्वचनमाकर्ण्य गुरुवरो नितान्तभक्त्या भुजङ्गवृत्तेन भुजङ्गभूषणं तुष्टाव । तेन च

तमसि परमेश्वरः स्वदूतान् प्रेषयामास । शूलादिपाणीन् तान् दृष्ट्वा भीता सा नैतानानुगच्छेयमित्युवाच । ततस्तान् विनयोक्त्या प्रेषयित्वा मधुरं माधवस्वरूपमुपदिदेश । तत्स्वरूपं हृदये धारयन्ती पुत्रमपि प्रशंसन्ती शरीरमपि त्यजन्ती विष्णुदूतैर्विमानवरेण सबहुमानं नीयमाना वैकुण्ठलोकं प्राप्तवती । गुरुरपि स्वयमेव संस्काराय व्यवसितः बन्धुवर्गमाजुहाव । स च बन्धुवर्गः बहु विनिन्दन् अनधिकारिणा कथं संस्क्रियेत इति न वह्निमपि अर्पयन्ति स्म । निर्ममोऽपि गुरुः कोपपरीतः दक्षिणपाणिमथनेन जनितवह्निना काष्ठानि समूह्य मातरं ददहति स्म । बन्धुवर्गं च शापवाण्या ग्लपयति स्म । वेदबाह्यत्वं यतिभिक्षानर्हत्वं गृहसमीपदाहत्वं च यत् शापप्राप्तं ज्ञातीनां तदद्यापि दृश्यते ॥

एवमर्चिरादिमार्गेणापुनरावृत्तिस्थानं मातरं प्रापय्य दिग्विजययात्रायै सनन्दनादिशिष्यप्रवरान् प्रतीक्षमाणः केरलदेशेषु संचरति स्म । श्रीपद्मपादाचार्योऽपि औत्तरतीर्थानि बहूनि सेवित्वा क्रमेण कालहस्तीश्वरं सुवर्णमुखीं काञ्चीनगरं चिदम्बरक्षेत्रं च सेवमानः, क्रमेण चोलदेशं प्राप्य, कावेरजायां स्नात्वा श्रीरङ्गनाथं संसेव्य, पूर्वाश्रममातुलेन बहुप्रकारमनुनीतः सन् तद्गृहं जगाम । तदागमनवृत्तान्तं श्रुत्वा, बहोः कालादनन्तरमागतस्य तस्य दर्शनार्थमागताः बन्धुजनास्तं दृष्ट्वा संतुष्टमानसा आनन्दाश्रु विमुञ्चन्तः तेन साकं नानाविधं संलापं कुर्वाणाः,

तदीयवैराग्यपाण्डित्यादीन् प्रशंसन्तः स्तुतिनत्यादिभिः सादरं तं पूजयामासुः । पद्मपादोऽपि गार्हस्थ्याश्रममाहात्म्यवर्णनेन स्वधर्मनिष्ठान् तान् प्रशशंस ॥

अथ मातुलगृहे भिक्षां समाप्य संभाषणसमये शिष्यहस्तस्थं पुस्तकभारं दृष्ट्वा किमिदमिति मातुलेन पृष्टः तस्मै भाष्यं टीकां च दर्शयामास । स च टीकां सम्यगवेक्ष्य तदीयबुद्धिपाटवं चालोच्य स्वाभिमतं गुरुमतमपि खण्डितमत्रेति अन्तरसूयाविष्टोपि वहिः ग्रन्थाभिनन्दनमभिनयति स्म । एतद्ग्रन्थस्याप्रचारे उपायं च मनसि चिन्तयामास । अविजानन् मातुलहृदयं पद्मपादः पुस्तकभारोऽत्रैवास्तु । सेतुयात्रां निर्वर्त्य पुनरागमिष्यामि इत्युक्त्वा तत्काले सञ्जातं वामाक्षिस्पन्दादिदुर्निमित्तमपि अनालोच्य ततः प्रतस्थे ॥

पद्मपादः मध्येमार्गं तत्र तत्र तीर्थेषु स्नानादिकं कुर्वाणः क्रमेण दर्भशयनं गत्वा अनन्तरं सेतुं दृष्टवान् । महनीयतमे तत्तीर्थे स्नात्वा भक्त्या श्रीरामनाथं प्रणम्य जनानां भक्तिश्रद्धाभिवृद्धये सेतुमाहात्म्यं वर्णयामास । तत्र च केनचित् पृष्टः रामेश्वरशब्दस्य समासत्रैविध्यं पक्षभेदेनेत्थं प्रदर्शयामास— 'रामः तत्पुरुषं, शिवो बहुव्रीहिं, इन्द्रादयः कर्मधारयं च मन्यन्ते । त्रयाणामपि तत्वैकत्वे तात्पर्यं' इति । एवं हितं उपदिशन् पद्मपादः

सर्वैरुपास्यमानः कंचित्कालं तत्रोषित्वा ततः प्रस्थाय तीर्थसेवया पवित्रहृदयः नानादेशान् पश्यन् पुनरपि प्राप मातुलगृहम् ॥

मातुलस्तु अस्य प्रस्थानसमनन्तरमेव स्वाभिमतदूषकमेतं ग्रन्थं युक्त्या दूषयितुमसमर्थः सन् दुष्टबुद्धिः पुस्तकदाहकरणं मनसि निश्चित्य तत्प्रकाशाय पुस्तकभारसहितं स्वीयं गृहं वह्निना दग्ध्वा स्वसिद्धान्तखण्डनपरस्यास्य ग्रन्थस्य विनाशेन नितरामन्तः संतुष्टोऽभवत् । पुनः प्रत्यागताय पद्मपादाय खेदं बहिः प्रकटयन् गृहदाहं पुस्तकनाशं च महत्कृपया संज्ञानं निवेदयामास । श्रुत्वा च तद्वचनं पद्मपादः तदीयमाशयमजानानः ग्रन्थविनाशेन सर्वस्वविनाशं प्राप्त इव महान्तं विषादमगमत् । मातुलस्तु पुनरप्येतादृशग्रन्थकरणभिया भिक्षया साकं मतिमान्द्यकरमौषधं दत्त्वा कृतार्थमात्मानं मेने । तेन पद्मपादः संमूढचेताः सविषादं तस्मिन् काले समागतैरन्यैः शिष्यैः साकं स्वगुरुसमीपं गन्तुमिच्छन्, तत्संचारस्थलं ब्राह्मणमुखादवगत्य तत्र जगाम ॥

गुरुवर्यस्तु मातृसंस्कारानन्तरं सर्वत्र निस्पृहः केरलदेशेषु संचरन् महासुरालयेशं सभक्तिविनयं प्रणम्य तदीयविविधमहिमानमभिष्टुवन् तत्रावर्तत । तस्मिन् समय एव तदीयाः शिष्याः सर्वेऽपि चिरकालं गुरुवियोगेन क्लान्तहृदयाः तत्समीपमागत्य गुरुदर्शनेनानन्दपरवशा ववन्दिरे । दयासमुद्रो गुरुरपि श्रान्तहृदयान् शिष्यगणान् कुशलप्रश्नसंभाषणैः सान्त्वयामास ।

अत्रान्तरे श्रीपद्मपादोऽपि टीकालोपादिकं स्वीयं सर्वं वृत्तान्तमपि निवेद्य टीकाप्रचारे अनुग्रहं प्रार्थयामास । गुरुरपि भवदीय-टीकायां या पद्मपादी मत्समीपे पूर्वं वाचिता सा इदानीं स्मर्यते । आदितस्तां कथयामि, लिखयतां इत्युक्त्वा पूर्वयैवानुपूर्व्या आचख्यौ । पद्मपादोऽपि गुरूक्तं सर्वं विलिख्य पश्यन् परमानन्द-मनुबभूव । तथैव केरळराजोऽपि स्वकृतं नाटकत्रयं नष्टं गुरु-मुखात् प्राप्य ननन्द ॥

॥ पञ्चदशसर्गकथा ॥

ततः कदाचित् श्रीगुरुः सहस्रसंख्यैः शिष्यगणैः परिवृतः सुधन्वना च राज्ञा अनुयातः सन् दिग्विजयाय प्रतस्थे । तत्र प्रथमं सेतुं प्राप्य तत्रत्यान् अवैदिकमार्गं त्याजयन् वैदिकं च मार्गं ग्राहयन् श्रीरामनाथमभिपूजयन् कंचित्कालमुवास । ततः चोळपाण्ड्यदेशेषु सञ्चारं कृत्वा तत्र विमतस्थान् जित्वा काञ्चीनगरं प्राप । तत्र श्रीकामाक्षीदेव्याः विचित्रं विशालं आलयं निर्माप्य वैदिकपूजासंप्रदायं प्रवर्तयन् तत्रागतान् बहुशिष्यगणान् यथायथ-मनुगृह्य श्रीवेङ्कटाचलपतिं संपूज्य विदर्भदेशं प्राप्तः तद्देशाधि-पतिना पूजितः तत्प्रान्तवर्तिनः ब्रह्मद्वेषिणः अतिघोरान् भैरवो-पासकान् विजित्य पश्चिमसमुद्रतीरे बहुत्र सञ्चारं कृत्वा गोकर्ण-क्षेत्रं प्राप्य श्रीपार्वतीपतिं स्तुतिनत्यादिभिः पूजयन् शिष्यान् अध्यापयन्नासीत् ।

तदा श्रीहरदत्ताचार्यमुखादिमं वृत्तान्तमवगत्य वादार्थमागतं श्रीकण्ठाचार्यं श्रुतियुक्तिशरैर्विजित्य शरणागतेन तेन पूजितः सौराष्ट्रदेशेषु स्वभाष्यं प्रचार्य द्वारवतीं गत्वा वैष्णवशैवशाक्तसौरमुखान् वशंवदीकृत्य उज्जयिनीं प्राप्य भगवन्तमाराध्य तत्रत्यं दिगन्तविश्रान्तकीर्तिं वादिभयङ्करं श्रीभट्टभास्करनामानं पण्डिताग्रेसरमपि वादे अजयत् । ततः अवन्तिषु सञ्चरन् प्रसिद्धान् बाणमयूरादीन् स्वभाष्यश्रवणोत्सुकान् विधाय जैनान् बौद्धांश्च विजित्य नैमिशे भाष्यं प्रचारयन् कुरुपाञ्चालशूरसेनादिषु विजयं प्राप्य शाक्तभाष्यकारमभिनवगुप्ताचार्यं जित्वा विदेहकोसलैरर्चितः अङ्गवङ्गेषु आत्मकीर्तिं प्रसार्य मुरारिमिश्रं उदयनाचार्यं धर्मगुप्तमिश्रं च विजित्य गौडेष्वपि स्वयशो गापयामास ॥

॥ षोडशसर्गकथा ॥

एवं वादिनिकरान् शान्तदर्पान् स्ववशंवदान् विधाय दिग्विजयेन जजीयमानस्य गुरोरुत्कर्षमसहमानः अभिनवगुप्तः असूयाविष्टः आभिचारप्रयोगेन गुरोः शरीरे भगन्दररोगमुत्पादयामास । तेन च अनवरतस्रवद्रक्तधारादूषितशाटीक्षालनादिकं अन्यच्च गुरोः शरीरशुश्रूषादिकं अजुगुप्सितेन मनसा श्रीतोटकाचार्यश्चकार । निरभिमानो गुरुः दुस्सहमपि रोगपीडाश्रमं सोढ्वा यथापूर्वमासीत् । न रोगनिवारणे स्वयं प्रयत्नमकरोत् । शिष्यगणास्तु गुरोः संजातं रोगविकारं दृष्ट्वा नितरां विषण्णाः निर्बन्धेन

चिकित्सने गुरोरनुमतिं संपाद्य तत्र तत्र गत्वा राजस्थानात् भिषग्वरानानीय दर्शयामासुः । ते च निपुणा अपि विफलप्रयत्नाः प्रतिनिवृत्ताः । गुरुस्तु आदिभिषक्तमं भगवन्तं स्मरहरमेव सर्वदा स्मरति स्म । तदानीमेव श्रीपरमेश्वरप्रेषितौ अश्विदेवौ गुरुसमीपमासाद्य नायं चिकित्सानिवर्त्यो रोगः, किं तु आभिचारकृत इत्यूचतुः । एतत् श्रुत्वा पद्मपादाचार्यः गुरुणा निवारितोपि परकृत्यानिवर्तकमन्त्रजपादिना गुरोः शरीरात् तं रोगं प्रयोक्तारमभिनवगुप्तमेव प्रापयामास । सोऽपि महदपचारफलं प्राप्तवान् ॥

एवं विनिवृत्तरोग आचार्यः कदाचित् सायं गङ्गातीरे ब्रह्मानुसन्धानपर आसीत् । तदा यदृच्छया तत्रागतं परमगुरुं श्रीगौडपादाचार्यं दृष्ट्वा ससंभ्रममभिगम्य पादयोः पतितः विविवत्सपर्यां विधाय साञ्जलिबन्धं तस्य पुरस्तादतिष्ठत् । स च प्रत्यक्तत्त्वानुसन्धानविद्याप्रचारादिकं पृष्ट्वा 'गोविन्दमुखात् सूत्रभाष्यादिनिबन्धकरणवृत्तान्तं श्रुत्वा महता हर्षेण त्वां द्रष्टुमहमागतः' इत्युक्तवान् । श्रीशंकराचार्यः स्वकीयं भाष्यादिग्रन्थजातं माण्डूक्यकारिकाभाष्यसहितं श्रावयामास । 'मदीयो भावस्सर्वोऽपि सम्यक् भाष्ये प्रदर्शितः । तेन संतुष्टोऽहं वरं ददामि । यथाभीप्सितं व्रियताम' इति परमगुरुणा उक्तो भगवत्पादः 'श्रीशुकाचार्यावतारभूतानां पूज्यपादानां दुर्लभदर्शनानां भवतां दर्शनादन्यत् किं वरणीयं वर्तते । इदानीं दर्शन-

लाभेन कृतार्थः सञ्जातोऽहम् । अथापि एतत् प्रार्थये — ‘मदीयं चित्तं सर्वदा चित्तत्वचिन्तनपरमेव भवतु’ इति सविनयमुवाच । श्रीमदाचार्या अपि तथा इति अनुगृह्य अन्तर्दधिरे ॥

ஸ்ரீ குருவானவர் சிருங்ககிரியில் வாஸம் செய்யும் பொழுது அவரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவரும் சிறந்த வினயம் முதலான நற்குணங்கள் நிரம்பியவரும் வஸ்திர சோதனம் முதலான குருவின் பணிவிடைகளை செய்வதிலேயே எப்பொழுதும் ஈடுபட்டவரும் குருவின் ப்ரீதியை பெற்றவருமான ‘கிரி’ என்ற சிஷ்யர் ஒருவர் இருந்தார். ஒரு நாள் பாடம் ஆரம்பிக்கும் சமயம் கிரியைத் தவிர மற்ற எல்லா சிஷ்யர்களும் வந்துவிட்டார்கள். ஆசார்யாளும் வந்து உட்கார்ந்து விட்டார்கள். அந்த சமயம் கிரி நதிதீரத்தில் ஆசார்யாளின் வஸ்திரத்தை சோதனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதனால் ஆசார்யாள் பாடம் ஆரம்பிக்கவில்லை. பத்மபாதர் பாடம் ஆரம்பமாவதில் தாமதத்தை பொறுக்காமல் பாடம் சொல்லவேணுமென்று பிரார்த்தித்தார். கிரியும் வரட்டுமென்று ஆசார்யர் சொன்னார். அதன்மேல் பத்மபாதர் பாடத்தை கிரி கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும் ஒன்றுதான் என்று கிரியை இகழ்ந்து கூறினார். இதைக் கேட்டு கிரியிடம் மிகுந்த கருணை கொண்டவராய் கிரிக்கு எல்லா வித்யைகளும் கிடைக்க வேண்டுமென்று தன ஸங்கல்பத்தாலேயே குரு அனுக்ரஹம் செய்தார் அக்கக்ஷணமே நதியிலிருக்கும் கிரி எல்லா வித்யைகளையும் பெற்றவராய் குருவின் மஹிமையைக் காட்டுகின்றதும் உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யத்தை

வெளியிடுகின்றதுமான தன்னால் செய்யப்பட்ட தோடக விருத்தத்திலமைந்த சுலோகங்களை சொல்லிக்கொண்டே குருவின் ஸமீபம் வந்தார். இதைப்பார்த்து பத்மபாதர் முதலியவர்கள் கர்வத்தை விட்டு குருவின் மஹிமையை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். அதுமுதல் தோடக விருத்தத்தில் சுலோகம் செய்த காரணத்தால் 'தோடகர்' என்று பெயர் இவருக்கு ஏற்பட்டது.

13-வது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்.

ஒரு ஸமயம் ஸுரேச்வரர் ஸ்ரீ குருவின் சமீபம் வந்து "குருவின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுபவனுடைய பிறவி தான் பயனுள்ளதென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றி கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உத்தரவு செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார் தேசிகரும் எல்லாசாஸ்திரங் களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவரும், குமாரிலபட்டராலும் தன்னைவிட மேலானவராக கூறப்பட்ட இவர்தான் எனனுடைய பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகமியற்றத் தகுந்த வர் என்று மனதில் தீர்மானித்து, என்னுடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகமியற்றுங்கள், இதுவே எனக்கு மிகவும் விருப்பமான கார்யம் என்று கூறினார். "ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் நிறைந்த தங்களுடைய பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகம் செய்வதற்கு எனக்கு கொஞ்சமும் சக்தியில்லை. ஆனாலும் தங்களுடைய அநுக்ரஹபலத்தால் யதாசக்தி முயற்சிக்கிறேன்" என்று கூறி ஸுரேச்வரர் வார்த்திகம் இயற்ற ஆரம்பித்தார்.

இந்த சமயம் பத்மபாதருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களான சித்ஸுகாசார்யர் முதலியவர்கள தனிமையில் வந்து குருவிடம் தெரிவித்தார்கள் —"ப்ரபோ தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த விச்வரூபர் பெரிய கர்மடர். பட்டபாதருடைய சிஷ்யரான இவர் அவருடைய ஸித்தாந்தத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவராய் ஸந்யாஸ சாஸ்த்ரத்தையே அர்த்தவாதமென்றும் அல்லது கர்மாக்கள் செய்வதற்கு சக்தியில்லாத குருடர் நொண்டி முதலியவர்கள் தான் ஸந்யாஸத்தைக் கைக்கொள்ளலாமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார் உலகத்தில் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற ஈச்வரனையே நிராகரணம் செய்தவர். பிக்ஷைக்காக யதிகள் வீட்டில் நுழைவதை ஸஹிக்காதவர். இப்பொழுது இவர் ஸந்யாஸியாயிருந்து கட ஸித்தாந்தத்தை அனுஸரித்த போதிலும் இதைக்கொண்டு இவருடைய மனது மாறிவிட்டதென்று நம்பமுடியாது. வாதத்தில் தோற்றுப்போனதால் வேறு கதியில்லாமல் ஸந்யாஸத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார். இவருக்கு பாஷ்யவார்த்திகமியற்றும்படி அனுமதிகொடுத்தால் தன புத்தித் திறமையால் பாஷ்யத்திற்கு கர்மஸித்தாந்தத்தில்தான் தாத்பர்யமென்று ஸ்தாபித்து விடுவார். வார்த்திகம் செய்யவேண்டும் என்று தங்களுக்கு அபிப்ராய மிருக்குமானால் பத்மபாதரைக்கொண்டு நிறைவேற்றலாம். இவர் தங்களுடைய முக்ய சிஷ்யர். ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாஸத்தை கைக்கொண்டவர். முன்னால் எல்லா சிஷ்யர்களும் கங்கையின் அக்கரையிலிருக்கும்பொழுது தாங்கள் அவஸரகார்யமாக சிஷ்யர்களை கூப்பிட்டதும் மற்றவர்கள்

எல்லோரும் கங்கையைக் கடப்பதற்கு ஓடத்தைத் தேடிச் சென்றார்கள் இவர் மட்டும் தங்கள் குரல் காதில்பட்ட வுடனே ப்ரவாஹத்தைக்கூட கவனியாமல் கங்கையில் இறங்கிவிட்டார். இவருடைய குருபக்தியைப் பார்த்து கங்காதேவி இவர் கால்வைக்குமிடத்திலெல்லாம் தாமரைப் புஷ்பத்தால் இவரைத் தாங்கிக்கொண்டாள். இவ்விதச் சிறப்புவாய்ந்த பத்மபாதர் தங்கள் அபிப்ராயத்தை வார்த் திகத்தில் நன்றாக காண்பிப்பார். ஹஸ்தாமலகரும் வார்த் திகமியற்றத்தகுந்தவர். அத்வைதாத்ம தத்வத்திலே எப் பொழுதும் ஈடுபட்ட இவருடைய சுலோகங்கள் உள் ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல ஔபநிஷதமான அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நனகு எடுத்துக் காட்டுவதால் சந்தோஷ மடைந்த தாங்கள் இவருக்கு ஹஸ்தாமலகரென்று பெய ரிட்டீர்கள். ஆகலால் வார்த்திகமியற்ற ஸுரேச்வரருக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கூடாது" என்று கூறினார்கள்.

இதைக்கேட்டு ஆசார்யர் "ஹஸ்தாமலகர் பிறந்தது முதல் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே மனதைச்செலுத்தியவர். மற்றவர்களைப்போல இவருக்கு குழந்தை விளையாட்டோ அக்ஷராப்யாஸமோ, உபநயனமோ, வேதாத்யயனமோ, வித் யாப்யாஸமோ, ஒன்றும் கிடையாது. இவருடைய உண்மை நிலையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஜடமென்று நினைத்து இவருடைய தந்தை இவரை என் ஸமீபம் அழைத்துவந் தார். 'நீ யார்? ஏன் ஜடம் போலிருக்கிறாய்' என்று நான் கேட்டதும் பிறந்தது முதல் வாயைத்திறந்து பேசாதவர் மௌனத்தைக்கலைத்து தான் எப்பொழுதும் அனுஸந்தானம்

செய்கின்ற ஆத்மதத்வத்தை சுலோகங்களால் நன்கு வெளியிட்டார். இதைப்பார்த்து தந்தை 'இவன் உங்களுடனேயே இருக்கட்டுமென்று கூறிச்சென்றார். எப்பொழுதும் ஆத்ம ஸ்வரூபானுஸந்தானத்திலேயே ஈடுபட்ட இவருடைய மனது கிரக்தமியற்றுவதில் எப்படிச் செல்லும்" என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்டு சிஷ்யர்கள் "ப்ரபோ, ச்ரவணம் முதலிய உபாயங்கள் ஒன்றையும் அனுஷ்டிக்காமல் இவருக்கு எவ்விதம் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டது" என்று கேட்க ஆசார்யர் அவருடைய கதையை கூற ஆரம்பித்தார். "முன் ஒரு ஸமயம் யமுனாதீரத்தில் யோகி ஒருவர் வாஸஞ்செய்து வந்தார். ஒரு நாள் பிராமணப் பெண் ஒருவள் இரண்டுவயதுள்ள தன சிறுகுழந்தையை யோகியின் அருகில் விட்டுவிட்டு 'கொஞ்சநேரம் இக்குழந்தையை கவனித்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி அவருடைய பதிலை எதிர்பாராமல் தோழிகளுடன் ஸ்நானம் செய்யச் சென்றுவிட்டாள். ஸமாதியிலிருந்ததால் இதொன்றும் யோகிக்குத் தெரியாது. குழந்தை அங்கிருந்து தவழ்ந்து சென்று நதியில் விழுந்து ப்ரவாஹத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டது. அப்பெண்மணி திரும்பி வந்துபார்த்து குழந்தையைக்காணுமல் பந்துக்களிடம் சொல்ல அவர்கள் வந்து எங்கும் தேடி கடைசியாக கொஞ்சதூரத்திற்கப்பால் கரையோரமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த உயிரற்றகுழந்தையின் உடலைப்பார்த்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து யோகியின் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு அழுதனர். அதனால் ஸமாதி கலைந்து கண்ணை விழித்துப்

பார்த்து நடந்த வரலாறை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து அவர்கள் அபராதத்தை க்ஷமிக்காமல் கருணை கொண்டவராய் யோகசக்தியால் தன் உடலைவிட்டு குழந்தையின சரீரத்தில் புகுந்தார். அந்த யோகி தான் ஹஸ்தாமலகர். இவர் ஞானியாயிருந்தும ஜனங்களின் ஸங்கத்தால் மறுபடியும் பிறவி ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற பயத்தால் இதுவரை ஜடமபோல் அபிநயம செய்தார். இவருக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் எப்பொழுதும் அந்தர்முகமாகவே இருக்கின்ற இவரை பஹிர்முகனாயிருந்து செய்யவேண்டிய கிரந்தமியற்றும் கார்யத்தில் எப்படி ஈடுபடுத்தமுடியும்? ஸரஸ்வதியாலும் சிலாகிக்கப்பட்ட ஞானமுடைய ஸர்வஞான ஸுரேச்வரரால் கிரந்த மியற்றமுடியும். இது உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. பலர் விரும்பாத காரியத்தை நிறைவேற்றுவதும் உசிதமல்ல. ஸுரேச்வரரைத்தவிற மற்றவர் வார்த்திக மியற்றுவது எனக்கு இஷ்டமில்லை. பத்மபாதரும் பாஷ்யத்திற்கு வியாக்யானம் இயற்றட்டும்" என்று கட்டளையிட்டார்.

பிறகு குரு தனிமையில் ஸுரேச்வரரைக் கூப்பிட்டு "நீங்கள் பூர்வாச்ரம பலத்தால் கர்மஸித்தாந்த பரமாக பாஷ்யத்திற்கு வியாக்யானம் செய்து விடுவீர் என்ற பயத்தால் தாங்கள் வார்த்திகம இயற்றுவதை மற்ற சிஷ்யர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனதால் எல்லோருக்கும் நம்பிக்கையுண்டாகும்படியாக அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை விவரிக்கும் ஸ்வதந்திரமான கிரந்தமொன்று செய்யுங்கள்" என்று கூறினார். ஸுரேச்வரரும் குருவின் ஆக்ஞையின் பேரில் "நைஷ்கர்ம்யஸித்தி என்ற கிரந்தமியற்றி குரு

ஷிடம் காண்பித்தார். அவரும் முழுவதும் பார்த்து சந்தோஷமடைந்து மற்றவர்களுக்கும் காண்பித்தார். அவர்களும் பார்த்து நம்பிக்கை யடைந்தவர்களாய் விபரீத எண்ணத்தை விட்டு ஸுரேச்வரருக்குச் சமமாக தத்வத்தை அறிந்த புத்திமான ஒருவருமில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். குருவும் தம் ஸூத்ரபாஷ்யத்திற்கு ஸுரேச்வரரால் வார்த்திகம் இயற்றமுடியாமல் போய்விட்டதே என்று தன் மனதில் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை அடக்கிக்கொண்டு தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யத்திற்கும் பிருஹதாரண்யகோபநிஷத் பாஷ்யத்திற்கும் ஸுரேச்வரரைக் கொண்டு வார்த்திகம் இயற்றும்படி செய்தார். ஸுரேச்வரரைப் பார்த்து "நீர் மறுபிறவியில் வாசஸ்பதி மிச்ரர் என்ற பெயருடன் அவதரித்து பாஷ்யத்திற்கு வியாக்யானம் செய்யப்போகிறீர். அது எப்பொழுதும் விளங்கப்போகிறது. பத்மபாதருடைய டீகையில் முதலில் ஐந்து பாதங்களும் பிறகு நான்கு ஸூத்ரங்களும் தான் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். மீதி மறைந்துவிடும்" என்று கூறி அநுக்ரஹித்தார். ஸுரேச்வரரும் 'மற்றவர் இயற்றும் வார்த்திகம் மறைந்து போகவேண்டும்' என்று சாபம்கொடுத்தார். பத்மபாதர் பாஷ்யத்திற்கு டீகை எழுதி ஆசார்யரிடம் காண்பித்தார். ஆனந்தகிரி முதலான மற்ற சிஷ்யர்களும் அத்யாத்ம விஷயமான கிரந்தங்களை எழுதி குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

14-வது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்

பிறகு ஒரு சமயம் பத்மபாதர் தீர்த்தயாத்திரை செய்

வதில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவராய் குருவின் அனுமதியை பிரார்த்தித்தார். ஆசார்யர் "குருவின் ஸமீபத்தில் வாஸம் செய்து கொண்டு அவருக்கு சுச்ருஷை செய்து கொண்டு அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்பதைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. யாத்திரை செய்வதில் பல தோஷங்கள் இருக்கின்றன. தங்க இடம், தீர்த்தம் முதலான ஸௌகர்யங்களைத் தேடுவதிலேயே பொழுது கழிந்துவிடும். ஸ்னானம், ஆஹ்னிகம், ஸமாதி முதலான ஸ்வதர்மங்களை அந்தந்த காலத்தில் அனுஷ்டிக்க முடியாது. ஆஹாராதிகளும் உரிய காலத்தில் கிடைக்க வசதியில்லாததால் பலவித வியாதிகள் ஏற்பட்டு யாத்திரையே செய்ய முடியாமல் போய்விடும். வியாதி ஏற்பட்டு விட்டால் ஸஹாயத்திற்குக் கூட மனுஷ்யர்கள் இருக்கமாட்டார்கள்" என்று கூறினார். இதைக்கேட்டு பத்மபாதர் "தாங்கள் சொல்லுவது வாஸ்தவம் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனாலும் என்மனம் பல தேசங்களையும் தீர்த்தங்களையும் க்ஷேத்ரங்களையும் பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளதாயிருக்கிறது. தாங்கள் சொல்லுவதுபோல வழியில் பல அஸௌகர்யங்கள் ஏற்படக்கூடும். அதை ஸஹித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் சிரமமில்லாமல் எவ்விதம் புண்யம் ஸம்பாதிக்கமுடியும்? முற்பிறவியில் செய்த பாபம் தான் இந்த ஜன்மாவில் ரோகம் முதலியவை மூலம் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. அது எந்த இடத்திலிருந்தாலும் வந்தே தீரும். யாராலும் தடுக்கமுடியாது. யாத்திரையில் ஸ்னானாதி நியமங்களுக்கு ஸங்கோசத்தை ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. முக்கியமாக யாத்திரை செய்வதால்

ஆங்காங்கு வஸிக்கும் ஸாதுக்களுடையவும் வித்வான்களுடையவும் ஸங்கம் ஏற்படும். ஸத்ஸங்கம் மேலான சிரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கும். ஆகையால் அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்" என்று மறுபடியும் பிரார்த்தித்தார்.

இதைக்கேட்டு ஸ்ரீ குருவானவர் "யாத்திரை செய்வதில் மிகுந்த ஆவலிருக்குமானால் அவ்விதமே செய். உன் மனதைப் பரீக்ஷிக்கவே இவ்விதம் சொன்னேன். சரியான வழியில்லாத இடங்களுக்குச் செல்லவேண்டாம். துணையில்லாமல் தனியாக செல்லாதே. பிராமணர்கள் வஸிக்குமிடங்களில் தங்கு. ஸாதுக்களுடன் ஸங்கத்தை வைத்துக்கொள். அவர்கள் நல்ல உபதேசங்களால் எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்து கைதூக்கி விடுகிறார்கள். உன் இஷ்டப்படி யாத்திரை செய்து க்ஷேமமாகத் திரும்பிவா" என்று அநுக்ரஹம் செய்து அநுமதி கொடுத்தார். இவ்விதம் ஸ்ரீ குருவின் ஹிதோபதேசத்தைக் கேட்டு சந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டார்.

அதன் பிறகு குருவும் ஸுரேச்வரர் முதலிய சிஷ்யர்களுடன் சிருங்ககிரியில் வாஸம் செய்து வரும்பொழுது தன் தாயாருக்கு அந்த்யகாலம் நெருங்கிவிட்டதை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து அந்த சமயம் தான் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டியது அவச்யம் என்று நினைத்து யோக சக்தியால் அந்த நிமிஷமே தாயாரின் ஸமீபத்தை அடைந்து அவளுடைய நிலைமையைப் பார்த்து வருந்தியவராய் "அம்மா, இதோ நான் வந்திருக்கிறேன். வருத்தப்படாதே. உனக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லு

-னே நிறைவேற்றுகிறேன்." என்று கூறினார். அவளும் வெகுநாள் கழித்து தன் ஸமீபம் வந்த பிள்ளையைப் பார்த்து ஸந்தோஷம் கொண்டவளாய் "குழந்தாய், என் அந்த்யகாலத்தில் க்ஷேமமாய்த் திரும்பி என் அருகில் வந்த உன்னை என கண்ணால் பார்க்கும்படி கிடைத்ததே. இதைக் காட்டிலும் அடையவேண்டியது வேறு என்ன இருக்கிறது? ஜீர்ணமான இந்த சரீரத்தைத் தாங்க சக்தியற்றவளாயிருக்கிறேன். என் உயிர் பிரிந்ததும் இந்த சரீரத்தை உன் கையாலேயே ஸம்ஸ்காரம் செய்து புண்யலோகம் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னாள்.

இதைக்கேட்டு சங்கரர் தாயாருக்கு பரமாத்ம தத்வத்தை உபதேசித்தார். 'நிர்குணமான தத்வத்தில் என் மனது நிற்கவில்லை. ஸகுணமான ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை பார்க்கவேண்டும்' என்று தாயார் கேட்க சங்கரர் பக்தியுடன் புஜங்கவிருத்தத்தில் பரமேச்வரனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். அதனால் பிரஸன்னரான ஈச்வரன் தன் தூதர்களை அனுப்பினார். சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தியுள்ள அவர்களைப் பார்த்து பயந்து இவர்களுடன் கூட நான் போகவில்லை என்று சொன்னாள். பிறகு அவர்களை அனுப்பிவிட்டு அழகிய மஹா விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபத்தை தாயாருக்கு வர்ணித்தார். அவளும் அந்த ஸ்வரூபத்தை மனதில் தரித்து தியானித்துக்கொண்டே சரீரத்தைவிட்டுப் பிரிந்ததும் விஷ்ணு தூதர்கள் வந்து மிக்க ஆதரவுடன் விமானத்தில் ஏற்றி வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

பிறகு தனது தாயாரின் மனோரதத்தை நிறைவேற்ற தானே ஸம்ஸ்காரம் செய்ய உத்தேசித்து பந்துக்களிடம் அக்னியை கேட்டார். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்த ஸந்யாஸிக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்ய அதிகாரம் ஏது என்று பலவிதமாக நிந்தித்ததுடன் அக்னி கொடுக்க வில்லை. அதனால் கோபங்கொண்டு ஆசார்யர் வலது கையைக் கடைந்து அதிலிருந்து உண்டான அக்னியால் ஸம்ஸ்காரம் செய்தார். "வேதபாஹ்யர்களாகவும், யதிகள் பிக்ஷை செய்வதற்கு யோக்யதை இல்லாதவர்களாயும், வீட்டின் பக்கத்திலேயே சவத்தைக் கொளுத்தும்படியாக வும் ஆகவேணுமென்று பந்துக்களை சபித்துவிட்டுச் சென்றார். அது இப்பொழுதும் காணப்படுகிறது.

இவ்விதம் தன் தாயாரை மறுபடியும் திரும்பிவாராத உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடையும்படி செய்து திக்விஜயம் செய்ய புறப்படுவதற்கு ஸனந்தனர் முதலான சிஷ்யர்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கேரள தேசத்திலேயே கொஞ்ச காலம் ஸஞ்சாரம் செய்துவந்தார். பத்மபாதர் வட தேசத்திலுள்ள தீர்த்தங்களை ஸேவித்துவிட்டு க்ரமமாக காளஹஸ்தி, காஞ்சி, சிதம்பரம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களை தர்சித்துவிட்டு சோள தேசத்தை அடைந்து காவேரியில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ ரங்கநாதரை ஸேவித்து பூர்வாச்ரமத்திய தன் மாமாவால் மிகவும் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டவராய் அவருடைய வீட்டிற்கு சென்றார். இவருடைய வரவை அறிந்து வெகுகாலம் கழித்து வந்த இவரைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு பந்துஜனங்கள் இவர் ஸமீபம் வந்து பார்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிய

வர்களாய் பலவிதமாக பேசிக்கொண்டு இவருடைய பாண்டித்யத்தையும் வைராக்யத்தையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். பத்மபாதரும் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தின் பெருமையை எடுத்துக் கூறி ஸ்வதர்மநிஷ்டர்களான அவர்களை ஸிலாகித்தார்.

பிறகு மாமாவின் கிருஹத்தில் பிக்ஷையை முடித்துக் கொண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது சிஷ்யனுடைய கையிலிருக்கும் ஏட்டுச் சுவடியைப் பார்த்து "இது என்ன" என்று கேட்க பத்மபாதர் மாதுலரிடம் பாஷ்யத்தையும் தான் செய்திருக்கும் டீகையையும் காண்பித்தார். அவர் முழுவதும் பார்த்து அவருடைய புத்தித் திறமையையும், தனக்கு இஷ்டமான குருமதம் அதில் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதையும் கவனித்து மனதில் அஸூயை கொண்ட போதிலும் அதை வெளியில் காட்டாமல் கிரந்தத்தை ஸிலாகித்தார். இந்த கிரந்தம் லோகத்தில் ப்ரசாரமடையாமல் மறைந்து போவதற்கு உபாயத்தையும் மனதில் ஆலோசித்தார். மாதுலருடைய இந்த எண்ணத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் "இந்த கிரந்தம் தங்களிடமே இருக்கட்டும். நான் ஸேது யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி வந்து வாங்கிக்கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அச்சமயம் இடது கண் துடித்தல் முதலான துர்நிமித்தங்கள் ஏற்பட்டதையும் கவனியாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

போகும் வழியில் பத்மபாதர் ஆங்காங்கு புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டு திவ்ய க்ஷேத்ரங்

களை தர்சித்துக்கொண்டு தர்ப்பசயனம் சென்று பிறகு ஸேதுவை அடைந்தார். அங்கே ஸ்நானம் செய்து பக்தியுடன் ஸ்ரீ ராமநாதரை வணங்கி ஜனங்களுக்கு பக்தியும் சிரத்தையும் உண்டாவதற்காக ஸேதுவின் மாஹாத்ம்யத்தை உபதேசித்தார். ராமேச்வரபதத்தின் பொருளைப் பின் வருமாறு விவரித்துக் கூறினார். "ஸ்ரீராமர் रामस्य ईश्वरः रामेश्वरः (ராமருக்கு ஈச்வரர்) என்று தத்புருஷ ஸமாஸத்தைக் கூறுகிறார். रामः ईश्वरः यस्य सः रामेश्वरः (ராமனை ஈச்வரனாக உடையவர். அதாவது பரமசிவனுக்கும் ஈச்வரர் ராமர்) என்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையும், இந்த்ராதி தேவர்கள் रामश्चासौ ईश्वरश्च (ராமராயிருக்கிற ஈச்வரன்) என்று த்வந்த்வ ஸமாஸத்தையும் கூறுகின்றனர். எல்லோருக்கும் தத்வம் ஒன்று என்பதில் தான் தாத்பர்யம்." இவ்விதம் உபதேசம் செய்துகொண்டு எல்லோராலும் பூஜிக்கப்படுகிறவராய் கொஞ்ச காலம் அங்கே வாஸம் செய்து விட்டு பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பி அநேகம் ஸ்தலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் மாமாவின் கிருஹத்திற்கு வந்தார்.

அவரோவெனில் இவர் புறப்பட்டுச் சென்றவுடனேயே தன் ஸித்தாந்தத்தைக் கண்டிக்கின்ற இந்த கிரந்தத்திற்கு யுக்தியால் பதில் கூற சக்தியில்லாதவராய் கெட்ட எண்ணம் கொண்டு கிரந்தத்தைக் கொளுத்தி விடுவது என்று தீர்மானித்து அது வெளியில் தெரியாமலிருப்பதற்காக கிரந்தத்துடன் தன்வீட்டுக்கே நெருப்பை வைத்து விட்டு அந்த கிரந்தம் அழிந்து விட்டதைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்தார். மறுபடியும் திரும்பி

வந்த பத்மபாதரிடம் யதிருச்சையாக வீட்டில் நெருப்பு பற்றி அதனால் வீடு முழுவதும் எரிந்து போய் கிரந்தமும் போய் விட்டது என்று வருத்தத்தை வெளியில் காண்பித்துக்கொண்டு சொன்னார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மாதுலரின் கபடத்தை அறியாதவராய் உண்மை என்று நம்பி தன் கிரந்தம் அழிந்து விட்டதால் ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தவர் போல் துக்கமடைந்தார். மாமரவோ வெனில் மறுபடியும் இந்த போல கிரந்தம் செய்து விடுவரோ என்று பயந்து பிக்ஷான்னத்துடன் புத்திக்கு மாந்த்யத்தை உண்டு பண்ணுகிற மருந்தைச் சேர்த்து சாப்பிடச் செய்தார். அதனால் மதியிழந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் பத்மபாதர் அங்கிருந்து கிளம்பி மற்ற சிஷ்யர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு குருவின் ஸமீபம் செல்ல விரும்பி அவர் ஸஞ்சரிக்குமிடத்தை பிராமணர் மூலம் அறிந்து அங்கு சென்றார்.

குருவர்யரும் மாதாவுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்து விட்டு கேரள தேசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு மஹாலாலயேசரை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து பலவிதமாக அவருடைய மஹிமையை ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டு அங்கு வஸித்து வந்தார். அந்த ஸமயம் சிஷ்யர்கள் எல்லோரும் குருவைத் தேடி அங்கு வந்து வெகுகாலம் பிரிந்து மறுபடியும் குருவின் தர்சனம் கிடைத்ததால் ஆனந்தமடைந்தவர்களாய் வந்தனம் செய்தார்கள். தயாநிதியான குருவும் வாடின மனதுடன் வந்த சிஷ்யர்களை குசலப்ரச்னம் விசாரித்து ஸமாதானப்படுத்தினார். பத்மபாதர் தான் யாத்ரை செய்த வரலாரைக் கூறி தான் எழுதின பாஷ்ய டீகை

றந்து போன தகவலையும் சொல்லி, அது லோகத்தில் ப்ரசாரமடையும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். இதைக் கேட்டு குரு "உனது மடையில் முதல் ஐந்து பாதங்கள் மட்டும் என்னிடம் உன்னால் வாசித்துக்காட்டப்பட்டது. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதைச் சொல்கிறேன். எழுதிக் கொள்" என்று அதே ஆனுபூர்வியாகச் சொன்னார். பத்ம பாதர் குரு சொன்னதை எழுதிப்பார்த்து ஆனந்தமடைந் தார். இவ்விதமே மறைந்து போன கேரள ராஜனுடைய மூன்று நாடகங்களையும் தன்னிடம் முன்னால் வாசித்துக் காட்டியதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அவனுக்குக் கூறி அனுக்ரஹித்தார்.

15-வது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்

பிறகு குருஸார்வபௌமர் ஆயிரக்கணக்கான சிஷ்யர் களால் சூழப்பட்டவராய் ஸுதன்வராஜனால் பின்தொட ரப்பட்டு திக்விஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டார். முதலில் ஸேதுவிற்குச் சென்று அங்குள்ள வைதிக மார்க்கத்தி லிருந்து நழுவியவர்களை வேதமார்க்கத்தைக் கைக்கொள் ளும்படி செய்து ஸ்ரீராமநாதரைப் பூஜித்துக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் வஸித்தார். பிறகு சோள தேசத்திலும் பாண்டிய தேசத்திலும் ஸஞ்சாரம் செய்து பிற மதத்தி னரை ஜயித்து காஞ்சிநகரம் சென்றார். அங்கு ஸ்ரீகாமாக்ஷி தேவிக்கு ஆச்சரியப்படத் தகுந்த பெரிய ஆலயம் கட்டி பூஜையில் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை ஏற் படுத்தி அங்கே தன்னிடம் வந்த அநேகம் சிஷ்யர்களை

அனுக்ரஹித்து திருப்பதி சென்று வெங்கடாசலபதியை பூஜித்து விதர்ப்ப தேசம் சென்றார். அங்கே அரசனால் பூஜிக்கப்பட்டு அங்குள்ள ப்ராஹ்மத்வேஷிகளும் மிக பயங்கரமான வேஷம் கொண்டவர்களுமான பைரவோபாஸகர்களை ஜயித்து மேற்கு ஸமுத்திரக் கரையில் அநேக இடங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டு கோகர்ண க்ஷேத்ரம் சென்று பரமேச்வரனை ஸ்தோத்ரம் செய்து பூஜித்து சிஷ்யர்களுக்கு பாடப்ரவசனம் செய்து கொண்டு கொஞ்ச காலம் வஸித்து வந்தார்.

அப்பொழுது ஸ்ரீஹாரதத்தாசார்யர் முகமாக ஆசார்யாளின் சிறப்பைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் வாதத்திற்காக வந்த ஸ்ரீகண்டாசார்யரை ச்ருதி யுக்தி ப்ரமாணங்களால் ஜயித்து சரணாகதி யடைந்த அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் ஸௌராஷ்டிர தேசத்தில் தன் பாஷ்யங்களை பிரசாரமடையும்படி செய்து த்வாரகை சென்று வைஷ்ணவர், சைவர், சாக்தர் முதலானவர்களை தன் ஸித்தாந்தத்தை அனுஸரிக்கும்படி செய்து உஜ்ஜயினி சென்றார். அங்கே பகவானை ஆராதித்து மிகக் கீர்த்தி பெற்ற வாதி பயங்கரரான பட்டபாஸ்கரர் என்ற பண்டிதரையும் வாதத்தில் ஜெயித்தார். பிறகு அவந்தி தேசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்து ப்ரஸித்தர்களான பாணர், மயூரர் முதலியவர்களை தன் பாஷ்யத்தை ச்ரவணம் செய்வதில் ஆவலுள்ளவர்களாகச் செய்து ஜைன பௌத்தர்களை ஜயித்து நைமிசம் சென்று குரு, பாஞ்சாலம், சூரசேனம் முதலிய தேசங்களிலும் ஜயத்தை யடைந்து சாக்தரான அபிநவ குப்தரையும் ஜயித்து விதேஹம், கோஸலம்,

அங்கம், வங்கம் முதலிய தேசங்களிலும் ஸஞ்சரித்து முராரிமிச்ரர், உதயனர், தர்மகுப்தமிச்ரர் முதலியவர்களை ஜயித்து கௌட தேசத்திலும தன் கீர்த்தியை பரவச் செய்தார்.

16-வது ஸர்க்க ஸங்கிரஹம்

இவ்விதம் எல்லா வாதிகளையும் ஜயித்து அவர்களால் கொண்டாடப்பட்டு சிறப்புடன் விளங்குகின்ற ஆசார்யாளின் கீர்த்தியைக்கண்டு ஸஹிக்காமல் அஸூயையை கொண்ட அபிநவகுப்தர் ஆபிசாரப்ரயோகத்தால் குருவின் சரீரத்தில் பகந்தர ரோகத்தை உண்டுபண்ணினர். அதனல் எப்பொழுதும ரக்தப்பெருக்கு ஏற்பட்டு வஸ்திரம் நனைந்து துர்கந்தம் ஏற்பட்ட போதிலும் கொஞ்சமேனும் வெறுப்புக் கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் பக்கத்திலேயே இருந்து தோடகர் பணிவிடைகளைச் செய்து வந்தார். குருவும கொஞ்சமேனும சரீரத்தில் அபிமானம் கொள்ளாமல் ரோகத்தின பீடையை பொருட்படுத்தாதவராய் முன்போல் தன் ஆஹ்நிகங்களைச் செய்து வந்தார். ரோகத்தை நிவிருத்தி செய்து கொள்ளவதில கொஞ்சமும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. சிஷ்யர்கள் குருவின் சரீரத்தில் ஏற்பட்ட ரோகத்தைப் பார்த்து மனது பொறுக்காதவர்களாய் மிகவும பிரார்த்தித்து குருவிடமிருந்து சிகித்ஸை செய்வதற்கு அனுமதியைப் பெற்று ஆங்காங்கு சென்று அரண்மனை வைத்யர்களை வரவழைத்துக் காட்டினர்கள். அவர்கள் வைத்யம் செய்வதில் நிபுணர்களாயிருந்த போதிலும் பலவித முயற்சிகள்

செய்தும் ரோகம் நீங்காததால் திரும்பிச் சென்றார்கள். ஆசார்யர் ஆதிவைத்யரான பரமேச்வரனையே ஸதா ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பரமேசனால் அனுப்பப்பட்டு அச்விநீ தேவர்கள் குருவின் ஸமீபம் வந்து, "இந்த ரோகம் ஆபிசாரப்ரயோகத்தால் ஏற்பட்டது. சிகித்ஸை செய்து நிவ்ருத்தியாக்க முடியாது" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றனர். இதைக் கேட்டு பத்மபாதர் ஞானதிருஷ்டியால் ஆபிசாரப்ரயோகம் செய்தவனைத் தெரிந்துகொண்டு மந்த்ர ஜபத்தாலும் இஷ்டதைவமான நரஸிம்ஹ த்யானத்தாலும் குருவின் சரீரத்திலிருந்து ரோகத்தை விலக்கி அதை ஏவிவிட்ட அபிநவகுப்தரிடமே செல்லும்படி செய்தார். அவரும் மஹான்களுக்கு அபசாரம் செய்ததன் பலனை அடைந்தார்.

இவ்விதம் ரோகம் நிவ்ருத்தியான பிறகு ஆசார்யர் ஒருநாள் ஸாயங்காலம் கங்கைக் கரையில் ப்ரஹ்மத்யானம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அங்கு வந்த பரமகுருவான ஸ்ரீகௌடபாதாசார்யரைப் பார்த்து பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து வினயத்துடன் அருகில் சென்று பாதத்தில் வணங்கி முறைப்படி பூஜித்து அஞ்ஜலி பந்தம் செய்து கொண்டு பக்கத்தில் நின்றார். அவரும் வித்யாப்ரசாரம் ஆத்மானுஸந்தானம் முதலியவைகளைப் பற்றிக் கேட்டுவிட்டு "கோவிந்தர் முகமாக நீ பாஷ்யங்கள் இயற்றியிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் உன்னைப் பார்ப்பதற்கு வந்தேன்" என்று கூறினார். உடனே ஆசார்யன் தான் இயற்றியுள்ள பாஷ்யங்கள் எல்லாவற்றையும் காண்பித்து மாண்டூக்யகாரிகா பாஷ்யத்

தையும் காண்பித்தார். "என் மனதிலுள்ள அபிப்ராயங்கள் முழுவதும் இந்த பாஷ்யத்தில் நன்கு காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். வேண்டிய வரத்தைக் கேள் கொடுக்கிறேன்" என்று குரு சொன்னதைக் கேட்டு ஆசார்யாள் "ஸ்ரீ சுகாசார்யருடைய அம்சமான தங்களுடைய தர்சனம் பிறருக்குக் கிடைக்காதது எனக்குக் கிடைத்து விட்டது. இதைத் தவிர வேண்டியது வேறு என்ன இருக்கிறது. இதனாலேயே க்ருதார்த்தனாய் விட்டேன். ஆனாலும் எப்பொழுதும் என் மனம் ஆத்மசிந்தனத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கும்படியாக அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்" என்று விநயத்துடன் ப்ரார்த்தித்தார். ஸ்ரீகௌடபாதாசார்யரும் அப்படியே அனுக்ரஹித்து விட்டு ஸ்வஸ்தானம் சென்றார்.

॥ षष्ठः श्लोकः ॥

तोटकार्चितपादमर्दितपद्मगर्वसुजाह्नवी-
दर्शिताब्जपदागमोद्धृतभेदबुद्धिविनेयराट् ।
मातृसद्गतिसादरः कृतशापदायजनः श्रमात्
तीर्थयात्रसरोजपादसुकेरलेन्द्रमनःक्रमम् ॥ ६ ॥

॥ व्याख्या ॥

तोटकेति । तोटकेन तोटकाचार्येण अर्चितौ पादौ यस्य सः । अत्र अर्चनपदं शौचमृत्कुम्भदन्तकाष्ठानयनशाटीक्षालनपादसंमर्दनादिबहुप्रकारशुश्रूषापरम् । तथा अर्चितपाद इत्यर्थः ।

तथाविधशुश्रूषाफलतया तत्परवशगुर्वनुग्रहेण तोटकवृत्तश्लोकैः परमात्मतत्वप्रकाशनसामर्थ्यं बभूवेत्याह— तोटकपदं तद्वृत्त-लक्षणपरम् । तदर्चिताः तद्युक्ताः पादाः चतुर्थांशाः येषां श्लोकानां तैः श्रवणद्वारा तच्छ्रवणेनेत्यर्थः । मर्दितः पद्मगर्वः पद्मपादगर्वः येन सः । नामैकदेशग्रहणम् । तोटकार्चित-पादश्चासौ मर्दितपद्मगर्वश्च । सुष्ठु यथा तथा जाह्नव्या दर्शितेषु अब्जेषु पदानि पादविन्यासाः यस्य तस्य पद्मपादस्य, अर्थाल्लभ्यते । आगमेन परतीरात् गुरुसमीपागमनेन उद्धृता निवर्तिता भेदबुद्धिः अन्यथाग्रहणं असूयेति यावत् । येषां इतरविनेयानां तैः शिष्यैः राजन इति राट्; तान् राजयति प्रकाशयति शुद्धहृदयान् करोतीत्यर्थः ॥

अपरा योजना—जाह्नव्यां तत्तीरे दर्शिनः निर्माय प्रकाशितः अब्जः भाष्यचन्द्रः, तत्र प्रदर्शितेन, पदाय त्राणाय अद्वैतमत-रक्षणाय; तादर्थ्ये चतुर्थी 'पदं व्यवसितत्राण' इति कोशात् । आगमेन श्रुत्या, तदनुसारियुक्तिशतेन च उद्धृता निरस्ता भेद-बुद्धयः भेदवादिनः येन । यद्वा यस्य स चासौ । अत एव वादिनः सर्वेपि विनेयाः विधेयाः वशंवदाः तैः राजते सर्वोत्कर्षेण प्रकाशते इति विनेयराट् च इत्यर्थः ॥

श्रीगुरुः मातुरन्त्यकालं विज्ञाय तत्समीपं गतवानित्याह—मातुः सद्गतिः, उत्तमस्थानप्रापणम्, तत्र सादरः तदर्थमुद्युक्त

इत्यर्थः । तदुक्तसस्थानप्रापणानन्तरं स्वेनाङ्गीकृतसंस्कारादिविषये न केवलं नोपकृतः, अपि तु तिरस्कृतश्च ज्ञातिभिः, तत्संजात-कोपेन तत्कृतश्रमान् कृतः कारितः शापः यैः दायजनैः, तथाविधा दायजना यस्य सः । पूर्वं श्रीगुरोः शृङ्गगिरिग्रामसमये तीर्थ-यात्रायै गुरोरनुमतिं प्राप्य प्रस्थितः पद्मपादः पश्चात् यात्रायां श्रममनुभूय केरळप्रान्तसंचारवेलायां गुरुसमीपमागत इत्याह— पूर्वं श्रमान् श्रमेण निर्बन्धेन तीर्थान् गुरोः सकाशात् यात्रा तदनुमतिः यस्य स चासौ सरोजपाच्च तीर्थयात्रसरोजपात् । प्रस्थित इति शेषः । पश्चात् श्रमं अतीति श्रमान् तीर्थं सद्गुरुं प्रति यात्रा गमनं प्रस्थानमिति यावत् । स चासौ सरोजपाच्च । स च असुभृतः प्राणभृतः केरळेन्द्रश्च । श्रीगुरोः तद्भक्त्यतिशयेन तस्मिन्नतीव प्रेम; अत उक्तं असुभृत इति । तयोः मनाङ्मं ग्रन्थवियोगादिप्रयुक्तमनोव्यथां अपास्तवान् इति शेषः ॥

॥ सप्तमः श्लोकः ॥

सारगीर्निरपास्त दीक्षितशिष्यकोटिकृतिक्रमः
सेतुकाञ्चिपुरादिसेवनशाक्तखण्डनदक्षधीः ।
अश्विबोधितपद्मधिक्कृतदुष्प्रयोगनिपीडनो
मोदमाननताङ्घ्रिदेशिकगौडपादनुमोदितः ॥ ७ ॥

॥ व्याख्या ॥

कथमपास्तवानिति चेत्, आह— सारेति । पूर्वं

स्वसमीपे पद्मपादाचार्येण पञ्चपादिका, केरळेन्द्रेण नाटकत्रयं च पठितम् । 'तदिदानीं स्मर्यते, लिख्यतां' इत्युक्तं गुरुणा । तथा लेखयित्वा अपास्तवानित्याह— साराश्च ताः गिरश्च ताभिः पञ्चपादिकारूपाभिः नाटकत्रयरूपाभिश्च उक्तिभिः । ग्रन्थप्रापणेन मनोव्यथां अपास्य शिष्यकोटीनां कृतयः अद्वैतपरग्रन्थाः बृहदारण्यकवार्तिकादयः गुरुदक्षिणात्वेन विरचय्यार्पिताः, तेषां क्रमाः पद्धतयः वीक्षिता अवेक्षिता येन सः । दिग्विजयार्थं शिष्यागमनं प्रतीक्ष्य स्थित इत्याह— वीक्षिताः प्रतीक्षिताः शिष्याः येन सः वीक्षितशिष्यकः । सुधन्वराजसहितशिष्यागमनानन्तरं प्रस्थित इत्याह— अटिकृतिक्रम इति भिन्नं पदम् । अटिना अटनेन दिक्षु संचारेण कृतिक्रमः वादिविजयरूपकर्तव्यक्रमः यस्य सः । अपरा योजना —शिष्यकोटिषु मध्ये ये कृतिनः समर्थाः सुरेश्वरपद्मपादहस्तामलकतोटकाचार्याः तेषां क्रमः अद्वैतमतसंरक्षणसंप्रदायार्थं स्थापनक्रमः । वीक्षितः आलोचितः तत्क्रमः येन सः । तथा आलोच्य स्थापितवान् इत्यर्थः ॥

अन्याऽपि योजना — गिरां सारभूता वेदशास्त्रपुराणादिरूपवाचां परमतात्पर्यविषयभूतेत्यर्थः । सारा च सा गीश्च सारगीः । अरपदेन सुधासमुद्र उच्यते । 'अरश्च ह वै ण्यश्च अर्णवौ' इत्युक्तेः । तेन सह वर्तत इति सारा गीः वाण्यादिनानाशक्तिरूपेण वर्तमाना । स्वतत्तु चिदाकाशरूपेत्याह —

भानि नक्षत्राणि अस्मिन् सन्तीति भी आकाश इत्यर्थः । 'नक्षत्र-मृक्षं भं तारा,' 'तारापथोऽन्तरिक्षं च' इति चामरः । प्रकृतानुरोधात् सामान्यपदस्य विशेषपरत्वात् अत्र चिदाकाशपरत्वम् । चिदाकाशरूपेत्यर्थः । तद्वीक्षणेन ब्रह्मणः आस्ये सरस्वती प्रविष्टा, विष्णोरुरसि लक्ष्मीः प्रविष्टा इत्याह — रपेति । 'लप व्यक्तायां वाचि' इत्यनुशासनात् रलयोरभेदाश्रयणेन रपः वाक् तेन च सरस्वती लक्ष्यते । सा ब्रह्मणः आस्ये येन वीक्षितेन तथाभूतं वीक्षितं वीक्षणं यस्य सः । मारगीश्चासौ भी च, स चासौ रपास्यवीक्षितश्च । शिष्यश्चासौ कोटिश्च । शास्तीति शिष्यः । ब्रह्मणः बहुविधं अनुशासनं कृतवतीत्यर्थः । कोटिः कामकोटिः, नामैकदेशग्रहणम् । तत्पीठनिवासिनी कामाक्षी इत्यर्थः । तस्य कृतिक्रमः आलयनिर्माणपूजाप्रवर्तनादिरूपकर्तव्यक्रमः यस्य सः ॥

सेतुकाञ्चीति । सेतुश्च काञ्चीपुरं च आदिनी येषां देशानां सेवनं प्राप्तिः, तत्रत्यदेवतानां स्तुतिनत्यादिभिः आराधनं च यस्य स चासौ शाक्तखण्डनदक्षधीश्च । शक्ताः स्वमतस्थापन-परमतनिराकरणसमर्था ये श्रीकण्ठाचार्यप्रभृतयः । शक्ता एव शाक्ताः, स्वार्थे प्रत्ययः । शाक्तमतावलम्बिनश्च अभिनवगुप्तादयः तेषां खण्डने दक्षा धीः यस्य सः ॥

अपरा योजना — सेतुः वर्णाश्रमादिधर्मव्यवस्थापकः 'एष सेतुर्विधरणः' इत्युक्तेः । काञ्चि तत्पुरस्थः एकाम्रेश्वररूपश्च,

पुरादी पुरभञ्जकः त्रिपुरहिंसकः त्रिपुरारिरित्यर्थः । तस्य मेवं स्वापराधक्षमापणार्थं स्तुतिनत्यादिभिः अर्चनं यस्य स चासौ । अपराधमेव प्रकटयति—शाक्तखण्डनश्च; शक्तेः सतीरूपायाः इदं शाक्तम् । तत्संबन्धि खण्डनम्, अवमाननरूपतिरस्करणं यस्य स चासौ दक्षश्च, दक्षप्रजापतिरित्यर्थः । धीः अन्तर्यामिरूपेण बुद्धिस्थ इत्यर्थः । दक्षसहिता धीरिति समासः । यः परमेश्वरः एवमादिमाहात्म्यविशिष्टः स खलु गुरुरूपेणावतीर्णः; किमु वक्तव्यं तन्माहात्म्यम् ? तादृशस्य विचित्रभाष्यरचनं वा, वादिनिराकरणं वा कियत् ईषत्करमित्यर्थः । इत्येवमादि ध्वन्यते ॥

अभिनवगुप्तकृताभिचारेण भगंदररोगप्राप्तिः, श्रीपद्मपादाचार्येण तन्निवृत्तिश्च इत्याह— अश्वीति । अश्विभ्यां आश्विनीदेवताभ्यां बोधितः, अयं न रोगः, किन्तु आभिचारकृतः इत्येवं बोधितश्चासौ पद्मश्च पद्मपादश्चेत्यर्थः । नामैकदेशग्रहणम् । तेन धिक्कृतः प्रयोक्तुरेव प्रेरितः, स चासौ दुष्प्रयोगश्च आभिचारः तत्प्रयुक्तं निपीडनं यस्य सः । श्रीभगवत्पादानां देहाभिमानाभावेन श्रमाभावेऽपि द्रष्टॄणां शिष्याणां तदसहनात् । रोगनिवृत्त्यनन्तरं श्रीगौडपादाचार्यदर्शनसंभाषणादिकं संजातमित्याह— मोदमानेति । गङ्गातीरे मोदमानः तथात्वेन वर्तमानः तद्दशायां श्रीगौडपादाचार्यागमदर्शनेनाभ्युद्गम्य नतौ अंघ्री यस्य स चासौ देशिकश्च परमाचार्यश्च तादृशगौडपदा गौडपादाचार्येणानुमोदितः

श्लाघित: विनयादिगुणगणदर्शनेन स्वाभिमतार्थाविष्करणदर्शनेन अनुमोदितमाण्डूक्यकारिकाभाष्यंश्च इत्यर्थः ॥

(ஸ்ரீ சங்கரர்) தோடகரால், சௌசத்திற்கு மிருத்து, ஜலம் கொண்டுவருவது, தந்தகாஷ்டம் எடுத்துவருதல், வஸ்திரசோதனம், கால்பிடிப்பது முதலான சுச்ரூஷைகளால் பாதஸேவை செய்யப்பட்டவராய் இந்த சுச்ரூஷையின் பலனாக தன் அனுக்ரஹத்தால் அவரிடம் ஆவிர்பவித்த தோடக விருத்தத்தில் அமைந்த சுலோகங்களால் பத்மபாதரின் கர்வத்தை நீக்கி, கங்காதேவியால் காண்பிக்கப்பட்ட தாமரைகளில் காலை வைத்துக்கொண்டு நடந்து கங்கையின் அக்கரையிலிருந்து இக்கரைக்கு வந்துசேர்ந்த பத்மபாதரால் அஸூயையை நீங்கி சுத்த ஹ்ருதயர்களான சிஷ்யர்களுடன் விளங்கினார். கங்கா தீரத்தில் பாஷ்யமியற்றி அதில் காண்பிக்கப்பட்ட சுருதிகளாலும் யுக்திகளாலும் பேதவாதிகளை ஜயித்து எல்லோரையும தன் சிஷ்யர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு விளங்கினார்.

ஆசார்யர் சிருங்ககிரியில் வாஸம் செய்யும்பொழுது நிர்பந்தமாக குருவின் அனுமதியைப் பெற்று பத்மபாதர் தீர்த்த யாத்திரைசென்றார். பிறகு ஆதரவுடன் சென்று மாதாவுக்கு ஸத்கதியைக் கொடுத்து தான் ஸம்ஸ்காரம் செய்வதை அவமதித்த ஞாதிகளுக்கு சாபம் கொடுத்து கேரள தேசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்யும்பொழுது தீர்த்த யாத்திரையில் பலவித துன்பத்தை யடைந்து தான் இயற்றிய கிரந்தத்தையும் இழந்து தன்னிடம் திரும்பிவந்த

பத்மபாதரையும், தன் நாடகங்களை இழந்த கேரள ராஜனையும் ஸமாதானம்செய்து, அவர்களால் இயற்றி முன் ஒருசமயம் தன்னிடம் வாசித்துக் காண்பிக்கப் பட்ட பஞ்சபாதிகையையும் மூன்று நாடகங்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்து மறுபடியும் அவர்களை எழுதிக் கொள்ளச் செய்து அக்கிரந்தங்களை பிரகாசப்படுத்திய தின் மூலம் அவர்களுடைய மனக்கிலேசத்தை நீக்கி மற்றும் பல சிஷ்யர்களால் இயற்றி குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட அநேகம் அத்வைத கிரந்தங்களைப் பார்த்து சிலாகித்தார்.

பிறகு திக்விஜயம் செய்ய புறப்படுவதற்காக சிஷ்யர்களின் வரவை எதிர்பார்த்து அவர்கள் வந்ததும் அவர்களுடனும் ஸுதன்வராஜனுடனும் புறப்பட்டு ஆங்காங்கு ஸஞ்சாரம் செய்து வாதிகளை ஜயித்து அத்வைத மதத்தையும் ஸம்பிரதாயத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக தன் சிஷ்யர்களில் முக்யர்களான சுரேச்வரர், பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர் இந் நால்வர்களையும் ஸ்தாபித்து சிதாகாசரூபிணியாயும் ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மீ முதலிய ரூபங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பிரஹ்மா, விஷ்ணு முதலியவர்களுடன் கூட இருந்து சக்தியைக் கொடுக்கின்றவளும் பிரஹ்மாவுக்கு பல உபதேசங்களைச் செய்தவளுமான காமகோடி பீடத்தில் வாஸம் செய்கின்ற ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவிக்கு விசித்திரமான ஆலயம்கட்டி விசேஷமாக பூஜைகள் நடந்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்தார். பிறகு சேது முதலான இடங்கள் சென்று பூஜித்து ஸ்தோத்ரம் செய்து பிறமதங்களை கண்டிப்பதில் வல்லவர்களான ஸ்ரீ

கண்டராசார்யர் முதலியவர்களையும் அபிநவகுப்தர் முதலான சாக்தர்களையும் ஜயித்தார்.

அபிநவகுப்தருடைய ஆபிசாரப்ரயோகத்தால் ஏற்பட்ட பகந்தர ரோகத்தால் ஆசார்யருடைய சரீரம் துன்பப்படுவதைப் பார்த்து தேஹாபிமானமில்லாததால் அவர் பொறுத்துக்கொண்டபோதிலும் அதைப் பார்க்கின்ற தன் மனது பொறுக்காமல் பத்மபாதர் அச்வினி தேவதைகள் மூலம் உண்மையை அறிந்து தன் சக்தியால் ரோகத்தை அபிநவகுப்தரிடமே போகும்படி செய்தார். பிறகு ஸ்ரீ சங்கரர் கங்கா தீரத்தில் பரமகுருவான கௌட பாதரை தர்சனம் செய்து பாதத்தில் வணங்கி தான் இயற்றிய பாஷ்யங்களைக் காட்டி அவரால், தன் அபிப்ராயம் மாண்டூக்யகாரிகா பாஷ்யத்தில் நன்றாக காட்டியிருப்பதைப் பார்த்தும், இவருடைய வினயம் முதலான குணங்களைக் கண்டும் மிகவும் ச்லாகிக்கப்பட்டார்.

॥ अष्टमः श्लोकः ॥

॥ षोडशसर्गविशिष्टकथा ॥

एवं श्रीगौडपाददर्शनादिवृत्तान्तं शिष्यगणान् श्रावयन्, नीत्वा तां निशां परेद्युः उषसि स्नात्वा जपाद्यनुष्ठानवेलायां श्रुतवानिमं वृत्तान्तम् —

'जम्बूद्वीपं शस्यतेऽस्यां पृथिव्यां तत्राप्येतन्मण्डलं भारताख्यम् ।
काश्मीराख्यं मण्डलं तत्र शस्तं यत्राऽऽस्तेऽसौ शारदा वागधीशा ॥'

तत्र चतुर्द्वारमण्टपोपेतं श्रीशारदाक्षेत्रं चकास्ति। तत्र च सर्वज्ञपीठं विराजते। सर्वज्ञ एव तत्पीठमधिरोढुमर्हति, नान्ये। तत्पीठारूढानामेव सर्वज्ञता सज्जनसंमता भवति नान्येषाम्। तत्र प्राच्याः पश्चिमाः उदीच्याश्च पिहितं तत्तत् द्वारं उद्घाट्य पीठमारूढवन्तः। दक्षिणद्वारं परमनुद्घाटितं वर्तते' इति। एतत् श्रुत्वा तदानीमेव दाक्षिणात्यपण्डितेषु सर्वज्ञो नास्तीतीमामपकीर्ति-मपमार्ष्टुं श्रीशंकराचार्यः ततः प्रस्थाय काश्मीरदेशं गत्वा दक्षिण-द्वारमुद्घाटयितुं प्रववृते। नाविदितं किञ्चिन्ममास्ति, परीक्षणीयं चेत् परीक्ष्यतामिति चावदत्। तदैवागत्य वादिगणाः तत्तन्मत-रहस्यं पप्रच्छुः। वैशेषिकनैयायिकसांख्यबौद्धचतुष्टयदिगम्बरादिषु दत्तोत्तरेषु, जैमिनीयमतावलम्बिन्यपि दत्तोत्तरे सति सर्वेऽपि पण्डिताः श्लाघयन्तः पूजयन्तश्च द्वारमुद्घाट्य मार्गं ददुः॥

तदानीं श्रीपद्मपादस्य हस्तमवलम्ब्य विद्यापीठारोहणाय प्रवर्तमानमाचार्यं आकाशवाण्या शारदा एवमब्रवीत्—'नात्र सर्वज्ञतामात्रं पीठारोहणे हेतुः। अपि तु शुचित्वमपि। तत्र नास्ति सर्वविक्त्वे सन्देहः। अस्ति तु शुचित्वे, यतो राजदारानु-पभुक्तवान्। अतो विचार्यारोढव्यम्' इति। तच्छ्रुत्वा 'मातः, मास्तु तव संदेहः जन्मप्रभृति किंचिदपि किल्बिषमकुर्वाणस्य मम एतद्देहशुचित्वविषये। उपभोगादिकं तु देहान्तराश्रयणेन। न च तेन कर्मणा अयं देहः संबध्यते, अकृताभ्यागमादिदोष-प्रसङ्गात्। न चान्यकर्मणाऽन्यः संबध्यते इति हि शास्त्रसिद्धान्तः।

लोकप्रसिद्धिश्च तथैव ।' इति आचार्यः अब्रवीत् । एवं शारदाम्बया अङ्गीकृतः परमाचार्यः सर्वज्ञपीठमारुरोह । एवं दुर्मतनिरसन-वैदिकाद्वैतमतस्थापनरूपावतारकृत्यं विधाय स्वसिद्धान्ते बहुमानताबुद्ध्युत्पादनाय सर्वज्ञपीठारोहणमपि कृतवान् ॥

एवं सर्वैरपि श्लाघितः परमाचार्यः शृङ्गिर्यादिस्थलेषु सुरेश्वरादिशिष्यान् स्थापयित्वा बदरिकाश्रमं संप्राप्य पातञ्जलान् स्वभाष्यमध्याप्य केदारक्षेत्रं जगाम । तत्रानिशीतार्दिताशिष्यगणहिताय संप्रार्थितपरमेश्वरानुग्रहात् उष्णनदीं प्रवाहयतिस्म । साऽद्यापि परमाचार्यकीर्तिं प्रथयन्ती विराजते ॥

आक्रान्तानि दिगन्तराणि यशसा साधीयसा भूयसा
विस्मेराणि दिगन्तराणि रचितान्यत्यद्भुतैः क्रीडितैः ।
भक्ताः स्वेप्सितभुक्तिमुक्तिकलनोपायैः कृतार्थीकृताः
भिक्षुक्ष्मापतिना किमन्यदधुना सौजन्यमातन्यताम् ॥

इत्युक्तदिशा देवमनुष्यकार्यं कृतवन्तं श्रीमदाचार्यं कैलासं नेतुं चतुर्मुखशतमखचन्द्रोपेन्द्रादिदेवगणाः सह महर्षिसंघैः मन्दारकुसुमनिकरैरर्चयन्तः 'भगवन्, भवान् त्रिनयनः त्रिपुरान्तकः विषमविषाशनः जगत्सृष्टिस्थितिलयहेतुः साक्षात्कैलासपतिरेव देवमनुष्यकार्यार्थं भूमाववतीर्णः । अवतारकृत्यं समाप्तमासीत् । तदागच्छतु भवान् स्वर्गादिलोकान्' इति प्रार्थयामासुः । तदङ्गीकृत्य कैलासजिगमिषासमकालमेव संप्राप्तं श्रीनन्दिकेश्वरं ब्रह्मरत्न-

हस्तावलम्बः सन् आरुह्य प्रकटितजटाकलापचन्द्रकलावतंसादिरूपः इन्द्रादिदेवैरर्च्यमानः महर्षिसंघैः स्तूयमानो नैजं धाम प्रतस्थे ॥

ईश्वरो रक्षतु ॥

இவ்விதம் கௌடபாதரை தர்சனம் செய்த விருத்தாந்தத்தை சிஷ்யர்களிடம் சொல்லிவிட்டு அன்று இரவைக் கழித்து மறுநாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்து ஆஹ்நிகாநுஷ்டான ஸமயத்தில் இவ்வரலாறைக் கேள்விப்பட்டார். "இப்பூவுலகில் ஜம்பூத்வீபமும் அதில் பாரதகண்டமும் அதில் காச்மீர மண்டலமும் மிகப்புனிதம் வாய்ந்தது. அங்குதான் வாகீச்வரியான ஸ்ரீசாரதை வாஸம் செய்கிறாள். ஸ்ரீசாரதாலயத்தில் நான்கு வாசலுள்ள மண்டபமொன்று இருக்கிறது. அதில் ஸர்வக்ஞ பீடமொன்று விளங்குகிறது. ஸர்வக்ஞர் தான் அதில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ள முடியும். அவரைத்தான் ஸர்வக்ஞர் என்று வித்வான்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதில் கிழக்கு மேற்கு வடக்கு திக்குகளிலிருந்து சிறந்த அறிவாளிகள் வந்து அந்தந்த திக்குகளிலுள்ள வாசல்களைத் திறந்துகொண்டு மண்டபத்தினுட் புகுந்து ஸர்வக்ஞ பீடத்தில் ஏறி விட்டார்கள். தெற்கு திக்கிலிருந்து ஒருவரும் வாராததால் இதுவரை அந்த வாசல் திறக்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. தென்பாகத்தில் வித்வான்களில்லைபோலும்"

இதைக்கேட்டு தெற்கு திக்கில் ஸர்வக்ஞரில்லை என்ற அபகீர்த்தியை நீக்குவதற்காக ஸ்ரீ ஆசார்யர் அப்பொழுதே அங்கிருந்து புறப்பட்டு காச்மீர தேசம் சென்று தெற்கு

வாசலைத்திறக்க ஆரம்பித்தார். கூடியிருந்த ஜனங்களிடம் நான் ஸர்வக்ஞன் என்பதில் ஸந்தேஹமிருந்தால் கேள்விகள் கேளுங்கள். பதில் கூறுகிறேன் என்று சொன்னார். அவர்களும் ஒவ்வொருவராக கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தனர். வைசேஷிகர், நையாயிகர், ஸாங்க்யர், நான்கு வித பௌத்தர்கள் ஜைனர், ஜைமினியர் முதலான எல்லோருடைய கேள்விகளுக்கும் பதில் கூறினதும் எல்லா பண்டிதர்களும் ஆசார்யரை சிலாகித்து பூஜித்து கதவைத் திறந்து உள்ளே செல்ல வழிவிட்டனர்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ பத்மபாதருடைய ஹஸ்தத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸர்வக்ஞ பீடத்தில் ஏறச்சென்ற ஆசார்யரைத் தடுத்து ஆகாசவாணியின் மூலம் ஸ்ரீ சாரதை இவ்வாறு சொன்னாள் —"இதில் ஏறுவதற்கு ஸர்வக்ஞனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. பரிசுத்தனாகவுமிருக்கவேண்டும். நீ ஸர்வக்ஞன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் நீ ராஜபத்னிகளை அநுபவித்திருப்பதால் உன்னை பரிசுத்தன் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆதலால் விசாரித்துத் தீர்மானம் செய்துதான் நீ ஏற வேண்டும்." இதைக்கேட்டு ஆசார்யர் "அம்மா, இது விஷயமாகக் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். பிறந்தது முதல் ஒருவித பாபத்தையும் செய்யாத என்னுடைய இந்த தேஹம் பரிசுத்தமானது. ராஜபத்னி போகம் இந்த தேஹத்திலல்ல. வேறு தேஹத்தில் தான். ஒரு தேஹத்தில் செய்த கர்ம மற்றொரு தேஹத்தில் ஸம்பந்தப் படாது என்பதுதான் சாஸ்திரங்களில் கண்ட தீர்மானம்.

லோகங்யாயமும் அப்படித்தான்" என்று கூறவே ஸ்ரீ சாரதாம்பாளும் அதை அங்கீகரிக்க ஆசார்யர் தன்னால் இதர துர்மதங்களை நிரஸனம் செய்து ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வைதிகமான அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் எல்லோருக்கும் சிரத்தை யுண்டாவதற்காக ஸர்வக்ஞ பீடத்தில் ஏறினார்.

இவ்விதம் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்ட பரமாசார்யர் சிருங்ககிரி முதலான ஸ்தலங்களில் ஸுரேச்வரர் முதலான சிஷ்யர்களை ஸ்தாபித்து விட்டு பதரிகாச்ரமம் சென்று பாதஞ்சலர்களுக்குத் தன் பாஷ்யங்களைச் சொல்லி வைத்து கேதாரம் சென்றார். அங்கு குளிர் மிகுதியால் சிஷ்யர்கள் துன்புறுவதைக்கண்டு ஸஹிக்காமல் பரமேசரைப் பிரார்த்தித்து அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் உஷ்ண நதியை அங்கே பிரவஹிக்கும்படி செய்தார். ஆசார்யருடைய கீர்த்தியை பிரகாசப்படுத்தும் அந்த நதி இப்பொழுதும விளங்குகிறது.

தேவர்களின் பிரார்த்தனையால் பூமியில் அவதரித்து தேவதைகளுக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கும் பரமோபகாரம் செய்த ஆசார்யரை கைலாஸத்திற்கு அழைத்துச்செல்வதற்காக பிரம்மா இந்திரன் முதலான தேவதாகணங்கள் மஹரிஷிகளுடன் கூட ஆகாசத்தில் கூட்டமாக வந்து மந்தாரமலர்களை வர்ஷித்து "ப்ரபோ, தாங்கள் கைலாஸவாஸியான பரமேச்வரன் த்ரிபுரங்களை எரித்தவர். விஷத்தைப்பானம் செய்தவர். உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குத் தாங்கள்தான் காரணம். தேவ மனுஷ்ய ஹிதத்திற்காக பூமியில் அவதரித்தீர். அவதார

காரியம் பூர்த்தியாய் விட்டது. எங்களுடைய லோகத்திற்கு வரவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அதை அங்கீகரித்து கைலாஸம் செல்ல வேண்டும் என்று நினைத்த மாத்திரத்திலேயே அங்கு வந்த நந்தியின் மேல் பிரஹ்மாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறி இடை சந்திர கலை விளங்கும் தன் ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறவராய் தன் ஸ்தானம் சென்றார்.

॥ अष्टमः श्लोकः ॥

पद्मदत्तकरावलम्बनमारुरोह स सर्ववि-
त्पीठमुत्तरदक्षिणो बहुवादिशारदयाऽऽदृतः।
उष्णनद्यवगाहहर्षिनशिष्यपूजितपद्मभू -
नन्दिसेवितसोममूर्तिकृपाश्रयौ रजतागमम् ॥ ८ ॥

॥ व्याख्या ॥

सर्वज्ञपीठारोहाय प्रवृत्तिसमये वादिभिः निरोधः आदरश्च कृत इत्याह — पद्मेति । वादिभिः कृतप्रश्नानां उत्तरदाने दक्षिणः समर्थः । अत एव औत्तरपण्डितानां मध्येऽपि दक्षिणः । दाक्षिणात्यपण्डितानां मध्येऽपि उत्तरः श्रेष्ठः । अत एव बहुवादिभिः सहिता शारदा तया आदृतः आदृतपीठारोहण इत्यर्थः । सर्वज्ञपीठारोहणं सर्वैरनुमोदितमिति यावत् । अपरा योजना — 'बहु स्यां प्रजायेय' इति वदतीति वादी तथाविधकाम-

नावानित्यर्थः । आरः कृतनामा अक्षः तत्स्थानापन्न इत्यर्थः । यथा कृताक्षे विजिते इतरे अक्षा विजिता भवन्ति, तथा एतस्मिन् विजिते सर्वं विजितं भवतीति अस्य कृताक्षस्थानीयत्वमुच्यते । दयाहतः आहतदय इत्यर्थः । एवं परमेश्वरपरतया अर्थान्तरप्रतीतिरपि पूर्ववत् महिमातिशयद्योतनाय भवति । तदङ्गीकारानन्तरं पीठारोहणमाह — पद्मेति । पद्मेन पद्मपादाचार्येण दत्तं करावलम्बनं यस्मिन् कर्मणि तत् यथा तथा सर्ववित्पीठं सर्वज्ञपीठमारुरोह ॥

केदारक्षेत्रे उष्णनदीं प्रवाहयामासेत्याह — उष्णेति । शिष्यहिताय श्रीगुरुप्रार्थितपरमेश्वरानुग्रहात् प्रवृत्तायां उष्णनद्यां अवगाहन मज्जनेन हर्षिताः ये शिष्याः तैः पूजितः स चासौ पद्मभूनन्दिसेवितश्च । पद्मभुवा ब्रह्मणा नन्दिना नन्दिकेश्वरेण च सेवितः । कैलासगमनवेलायां ब्रह्मणा हस्तावलम्बनं दत्तम्, नन्दिकेश्वरेण वहनं कृतम्, एवं ताभ्यां सेवित इत्यर्थः । स चासौ सोममूर्तिश्च । सोमः मूर्तौ यस्य सः, चन्द्रकलावतंस इत्यर्थः । न गच्छतीति अगमः, पर्वतः रजतस्य अगमः रजतागमः तन्मय इत्यर्थः । तं उपाययौ प्राप्तवान् । तं प्रति प्रस्थित इति यावत् ॥

अपरा योजना — उष्णकाले तीव्रतापसमये या नदी मरुमरीचिकारूपा तत्सदृशसांसारिकविषयभोगनद्यां अवगाहन

तदनुभवेन हर्षिताः तत्रैव रताः पूर्वं पश्चात् शिष्याः तच्छिष्यभावं प्राप्ताः तत्सेवापरा इति यावत् । तान् पावयति पवित्रयति शुद्धान्तःकरणान् करोतीति शिष्यपूः अत एव जितपद्मभुवः करोतीति जितपद्मभूः वैराग्यातिशयेन ब्रह्मलोकपर्यन्तं विरक्तान् करोतीत्यर्थः । नन्दयतीति नन्दी, परमानन्दयुक्तान् करोतीत्यर्थः । सेवितसोममूर्तिः सेवितः प्राप्तः सोमः यया तादृशी मूर्तिः यस्य सः । उपायेन यौति मिश्रयति इति उपाययौः ; 'यु मिश्रणे अमिश्रणे च' इत्यनुशासनात् । अजतागमं न जायत इत्यजः षड्भावविकाररहित आत्मा । तस्य भावः अजता तस्या गमं प्राप्तिं प्रति परमात्मस्वरूपप्राप्तिं प्रति च उपायः तेन मिश्रयतीत्यर्थः ॥

ஆசார்யர் ஸர்வக்ஞ பீடத்தில் ஏறும்பொழுது வாதிகள் தடுத்ததையும் பின்னால் அவர்கள் பூஜித்ததையும் கூறுகிறார்:—வாதிகள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் கூறுவதில் ஸமர்த்தரும், வடதேசத்திலும் தென் தேசத்திலுமுள்ள பண்டிதர்களைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தவருமான ஆசார்யர் அநேகம் வாதிகளாலும் ஸ்ரீசாரதையாலும் ஆதரிக்கப்பட்டவராய் பத்மபாதரால் கொரிக்கப்பட்ட கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸர்வக்ஞ பீடத்தில் ஏறினார். பிறகு சிஷ்யர்களின் ஹிதத்திற்காகப் பரமேசனை பிரார்த்தித்து அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் பிரவஹித்த உஷ்ண நதியில் ஸ்நானம் செய்து துன்பம் விலகி ஸந்தோஷமடைந்த சிஷ்யர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் ஹஸ்தாவலம்பம் கொடுத்து பிரஹ்மாவாலும் வாஹனமாகவிருந்து

நந்திகேச்வரராலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராய் இந்த ரூபத்தை மறைத்து சந்திரசேகர ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெள்ளி மலையான மஹாகைலாஸம் புறப்பட்டுச்சென்றார்.

ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் बहु स्यां प्रजायेय என்று ஸங்கல்பம் செய்து உலகை ஸ்ருஷ்டித்த பரமேசரே ஆசார்ய ரூபமாக வந்தார். சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் கிருதம் என்ற பெயருள்ள காயை ஜயித்தால் மற்ற காய்களும் ஜயிக்கப்படுவது போல பரமேச்வரனை அடைந்தால் எல்லாவற்றையும் அடையலாம். கடும் கோடை காலத்தில் தோன்றுகிற கானல் நீருக்கு ஒப்பான விஷய சுகத்தில் ஈடுபட்டுக் கிலேசம் தாங்காமல் பின்னால் தன்னை அடைந்து ஸேவிக்கின்ற சிஷ்யர்களை ப்ரஹ்மலோகம் வரை எல்லாவற்றிலும் ஆசை நீங்கியவர்களாகச் செய்து மனத்திலுள்ள கல்மஷங்களைப் போக்கி பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு உபாயத்தை உபதேசித்து பரமானந்தமடையும்படி செய்கிறார். ஆசார்யரின் மஹிமை அளவிட முடியாதது.

॥ नवमः श्लोकः ॥

देशिकाष्टकमष्टसिद्धिदमष्टमूर्तिकृतक्रमं
कष्टनाशनमिष्टदायकमष्टदिक्षु सुकीर्तिदम् ।
देशिकाय नमोऽस्तु ते मृतबालजीवदयाम्बुत्र
कारणाय नमोऽस्तु ते परिपूरणाय नमोऽस्तु ते ॥

॥ व्याख्या ॥

एतत्स्तोत्रपठनस्य फलमाह— देशिकेति । इदं देशिकाष्टकं पठितॄणां अष्टसिद्धिदं अणिमाद्यैश्वर्यप्रदम् । यतः अष्टमूर्तिकृतक्रमं अष्टमूर्तिः परमेश्वरः 'अष्टमूर्तिरहिर्बुध्न्यः' इत्यमरः । तेन कृतः लीलासंकल्पक्रमः यस्मिन् तत् । तदवतारभूतभगवत्पादावतारकृत्यक्रमश्च यस्मिन् तत् । तत्प्रेरणया कृतक्रमः श्लोकचतुर्थांशक्रमः यस्मिन् । अष्टाभिः मूर्तिभिः अष्टभिः श्लोकैः कृतः प्रदर्शितः क्रमः चरित्रक्रमः यस्मिन् तत् । कष्टनाशनं दुःखनाशनं । इष्टदायकं इष्टानां दायकम् । इष्टदानां अयानां मध्ये कं शिरस्स्थानीयम् । इदमष्टकं सर्वापेक्षया उत्कृष्टमित्यर्थः । अष्टदिक्षु सुकीर्तिदं, शोभनगुरुचरित्रकीर्तनात् पठिता सर्वश्लाघनीयो भवतीत्यर्थः । अन्तेऽपि मङ्गलमाचरयति—देशिकायेति । गुरवे नमोऽस्तु ते ॥

अर्थान्तरमुच्यते— हे देशिक ! आय अकाररूपाय त भवते नमोऽस्तु । बालाश्च ते जीवाश्च बालजीवाः अज्ञानिन

इत्यर्थः । अमृताः अमृतभावं प्राप्ताः मुक्ता इति यावत् । यया मा चामौ दया च तस्याः भूः वासस्थानम् । अत्र उकारः प्रश्लिष्यते भूश्चामौ उश्च भूः । एवं चाश्रितानां मोक्षपर्यन्तफलदायकनिरतिशयदयावासस्थानभूताकाराय उकाररूपाय ते नमोऽस्तु । अत्र मूकाम्बाक्षेत्रं प्रति गमनसमये मृतबालं प्रति शोचन्तौ पितरौ दृष्ट्वा कृपापरवशतया ईश्वरप्रार्थनया तद्बालं जीवयामास श्रीमदाचार्यः । सोऽप्यर्थः अत्र प्रतीयते । हे देशिक ! कारणाय जगत्कारणपरमेश्वराय मकाराय मकाररूपाय ते नमोऽस्तु । हे देशिक, परिपूरणाय पूर्णाय अभावरूपपरमात्मरूपाय ते भवते नमोऽस्तु ॥

॥ ईश्वरो रक्षतु ॥

இந்த ஸ்தோத்ரத்தை படனம் செய்வதாலுண்டாகும் பயனைக் கூறுகிறார். தேசிகாஷ்டகம் என்னும் இந்த ஸ்தோத்ரம், படனம் செய்பவர்களுக்கு அணிமா முதலான அஷ்டைச்வர்யங்களையும் கொடுக்கும். பகவத் ப்ரேரணையால் ஏற்பட்ட எட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் அஷ்ட மூர்த்தியான பரமேச்வரருடைய அவதாரவிஷயமான ஸங்கல்பமும் அவருடைய அவதாரமான பகவத்பாதரின் சரித்ரமும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது துன்பங்களைப் போக்கடிக்கும். அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கும். இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் நற்காரியங்களுக்குள் இது மிகவும் சிறந்தது. எண் திசைகளிலும்

கீர்த்தி பரவும். முடிவில் மகாரரூபமான மங்களத்தைச் செய்கிறீர். குருவான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஹே தேசிக! அகாரரூபமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஏகாம்பர க்ஷேத்ரம் செல்லும் வழியில் இறந்துபோன சிறு குழந்தையைக் குறித்து வருந்துகிற தாய் தந்தைகளைப் பார்த்து கிருபையால் ஈச்வரனைப் பிரார்த்தித்து இறந்த குழந்தையைப் பிழைக்கச்செய்த தங்களுக்கு நமஸ்காரம். அக்ஞர்களை முக்தர்களாகச் செய்யும் தபஸுக்கு இருப்பிடமான உகாரரூபமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்காரணமான மகார ரூபமான உமக்கு நமஸ்காரம். எங்கும் நிறைந்த மாத்ராதீதமான உமக்கு நமஸ்காரம்.

अनुपदमनुवर्णं व्यङ्ग्यवाच्यार्थजातं
विकसयदतिमात्रं स्तोत्रमेतद्विशालम् ।
निपुणमतिविधेयव्याख्यमस्यार्थवक्ता
तनुमतिघृतदर्व्याऽस्म्यर्णवस्याम्बुमाता ॥

पादावनिर्गुरोः स्वार्धत्रिपात्पूर्णावनिर्भवेत् ।
आश्रितानां पादपादान् जन्मजन्मसुकृद्द्रहान् ॥

अर्णवादम्बुवन्मेघः प्राप्तवान् श्रीगुरोरिदम् ।
दयार्णवे स्वर्पयामि दयतां गुरुराण्मयि ॥

स्वातीधारा विद्वन्मतिहितशुक्तिमेत्य मौक्तिकताम् ।
लभतां ध्रियतां कण्ठे वैदिकशोभा च वर्धतां जगति ॥

